

ပယုဒ္ဓါ

နေဝန်းသစ်စာပေ

ဒေါင်းနဂါးပဝါ

ဒုတိယပိုင်း

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး.... (ဒို့အရေး)
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး.... (ဒို့အရေး)
- အချုပ်အချာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး.... (ဒို့အရေး)

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ။
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းမည်။

ဒဏ်....

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

လောကကြီးသည် ဖြူစင်မှုရှိသည်။

လောဘ၊ ဒေါသ မောဟတရားများသည် အရောင်အသွေးများ ဖြစ်ကြသည်။

သစ္စာ တရားသည် တိုးတက်စေခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
 ပျက်စီးစေခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ဒဏ်ခတ်တတ်ပေသည်။

ရှင်ပျော်ပျော် စားသောက်ဆိုင်...

ဆိုင်အပေါ်ဆီလီ လှရှင်းနေ၏။

ဆိုင်လလင်ကစစ်ယောက်သည် ယန်ခွမ်းတို့ သုံးယောက်အား အလွန် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းစွာဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

အပေါ်ထပ်တင် လူတစ်ရာခန့် အစီပြိုင်နက် စားသောက် နိုင်အောင် ကျယ်ဝန်းပေသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် စားပွဲတစ်လုံးသာ ခင်းကျင်းထား ပြီး စားသောက်မည့်သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေ၏။

ထိုလူမှာ ကော့ဒီဘီလူးမုအိ ဖြစ်လေသည်။ မုအိသည် ကြီးတစ် ချောင်းကိုလျက် ယန်ခွမ်းတို့အား စောင်ဆိမ်းနေခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

အပေါ်ထပ်ဆီရောက်သည်နှင့် ဆိတ်လလင်က...

အစ်ကိုလေးက နှစ်ယောက် ဒီမှာနေခဲ့ကြပါ ခင်ဗျာ

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့အား ရှိစားစွာဖြင့် ထားမြစ် လေသည်။ မီးသွေးတုံးတို့က ယန်ခွမ်းအား ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိုပြုလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ လေသည်။

ဆိုင်လလင်က...

အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော့် လိုက်ခေါ်

ယန်ခွမ်းအား ဖိတ်ခေါ်သွားပြီး မုအိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာချပေးလေသည်။ ယန်ခွမ်း ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် မုအိ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

‘မိတ်ဆွေလေး လာမှလာပါမလားလို့ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်ဖ လိုက်ရတာဗျာ၊ မိတ်ဆွေလေးကိုဆွေမပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်’ ဟု ခမ်းအာအားရ ပြောလာလေသည်။

ယန်ခွမ်းက မုအိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်ချလိုက်၏။ စားပွဲ ပေါ်၌ ဟင်းလျာ အမျိုးပေါင်းသုံးဆယ်ခန့်နှင့် အကောင်းစား အရက်တစ်အိုး ရှိနေပါ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သောအခါ ကွာခြားမှု သိသာစွာရှိသွားလေ၏။

ယန်ခွမ်းသည် ယခုနှစ်အတွင်း ခန္ဓာကိုယ် တားကျိုင်း သန်စွာသော ယောကျ်ားပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်ကို မုအိ နှင့်ယှဉ်ချိန်သောအခါ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ဖြစ်သွား ရပေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင်လည်း ယန်ခွမ်းသည် မုအိ၏ ‘တူ’ အရွယ်သာ ခြုံသေးသည့် မဟုတ်ပါလား။

မုအိ၏မျက်နှာ သကာလူးထားသော်လည်း သူ၏ အတွင်း အဗ္ဗတ္တသဏ္ဍာန်မှာ ခါးသီး ရှိရာပူယ် ကောင်းလှကြောင်း ယန်ခွမ်း နားလည်ထားပြီး ဖြစ်၏။

မုအိသည် သူ့ အား အဆိပ်ခတ်ထားသည့်အရက်ဖြင့် အဆုံး ခံရင်ပစ်ရန် စိစဉ်ထားမှန်းလည်း သိရှိထားပြီး ဖြစ်ပေတော့ သည်။

မုအိက...

‘မိတ်ဆွေလေးအတွက်သတင်းကောင်းပါရဦးမယ်၊ ကျုပ်ကိ မြီကိုရောက်လာတဲ့ ‘တဆူးခေးယန်ချင်း’ ဟာ ရှေ့ ခရီးဆက်ဖို့

မကြာသေးခင်ကပဲ ထွက်သွားပြီ။ သူ့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့မြို့မှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စမှ မရှိဘူးဆိုတာ သေချာသွားတာပေါ့ ဟု ပြောလေသည်။

တရားခားယန်ချင်း၏အမည်ကြားလျှင် ဒုစရိုက်သမားများ စိမ့်စိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ဆွားတတ်ကြပေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ယန်ခမ်း သိရသည်မှာ မကြာသေးချေ။ တရားခားယန်ချင်းသည် လောက်ချန်းမြို့မှ ဒုစရိုက်သမားများ အား နှိမ်နင်းမည်ဆိုပါက သူလည်း လှုတ်မည်မဟုတ်ပါ။

တရားခားယန်ချင်းနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

သူဟာ ကျုပ်တို့လိုလူစားတွေအတွက် တကယ့် အန္တရာယ် ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ဘဲ ရှောင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဟဲ...ဟဲ... လွေကုန်း ဆိုရင် တရားခားဆိုတဲ့ နာမည်ကြားတာနဲ့ ကြောက်ဒူးတုန်နေ တော့တယ်။ မိတ်ဆွေလေးက သူ့ကို သဘောကျနှိပ်ပါ့မလား တု ပြောလာလေသည်။

ယန်ခမ်းက ပြုံးခြင်းရယ်ခြင်းမရှိ မျက်နှာထားတည်တည် ဖြင့်...

‘ကျုပ်က ကြောက်တတ်တဲ့လူတွေကိုကော ကောက်ကျစ်တဲ့ လူတွေကိုပါ မုန်းတယ်ဗျ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

မုဆိံ ဆီဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဒါကြောင့်လဲ မိတ်ဆွေလေးကို ခေါင်းမာတဲ့နဂါး၊ အကြောက်ကင်းတဲ့နဂါးလို့ ခေါ်နေကြတာကိုး၊ ကျုပ်က တော့ သိပ်ကိုသဘောကျသွားပြီ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးစောကံသာ လက်တွဲလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက်ပေးဝံ့တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လောက်ချန်းမြို့ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ယူ ကြတာပေါ့’

ယန်ခမ်းက...

‘မြောက်မိုင်းကလွေကုန်းကို ဘယ်လိုလုပ်ဆဲမလဲ’ ဟု မသိချင်ဟန်အောင်ကော မေးလိုက်လေသည်။

မုဆိံက...

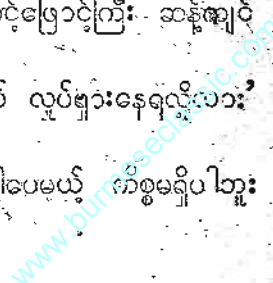
‘လွေကုန်းက မိတ်ဆွေလေးကို သဘောကျကုန် မဟုတ်ဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ သူ့ကို ကျုပ်ပဲ တာဝန်ယူလိုက်ပါ့မယ်၊ မိတ်ဆွေလေးက အရှေ့နဲ့အနောက် ကျုပ်က တောင်နဲ့မြောက် ပေါ့ ဘယ်နှယ်လဲ’

ယခုမှ ယန်ခမ်းပြုံးလိုက်သည်။

‘အရှေ့နဲ့အနောက်ဆိုတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန်ချင် နေတာပဲ သိပ်တော့မဟန်ဘူးဗျ’

‘ဘာလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ပိုင်နက်နဲ့ အနီးကပ် လှုပ်ရှားနေရလို့လား’ ယန်ခမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သန့်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး ဗျာ’

‘နယ်မြေနှံ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သာပြောစမ်းပါ။ ကိုယ့်အချစ်ခွဲပိုင်းတွေပဲ ဘာမှအားနဲ့စရာ မလိုပါဘူး မိတ်ဆွေလေးရဲ့’

‘ဆင်း... ခင်ဗျားက လမ်းမငိုဖမ်းတော့လဲ စျှုပ်ပြောချင်တာလေးတစ်ခုကို ပြောရဦးမယ်’

‘ပြောပါ... ပြောပါ’

‘ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ... အရှေ့နဲ့အနောက်နယ်မြေဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတော့...’

‘ဘာလဲ၊ နယ်မြေချွမ်းဖလှယ်ချင်တာသဘောလား မိတ်ဆွေလေး’

‘မုဆိုးက ကြားဖြတ်ပေးသည်။’

‘ယန်ခွမ်း ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်လေသည်။’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဒါဖြင့်...’

‘ကျုပ်အတွက်အဆင်ပြေသွားအောင် ခင်ဗျားဆီက မြောက်ပိုင်းနယ်မြေကိုယူရင် ကေခန်းမလားလို့ ပါ။ လေ့ကုန်းရဲ့လူတွေက ကျုပ်ကိုမျှော်နေတယ်လို့... သတင်းတွေလဲ ထွက်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘မုဆိုး မျက်နှာတွက်နေပုံအံ့စွားလေသည်။’

‘မိတ်ဆွေလေးက ကျုပ်ရဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို စော်ကားလိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုလည်း မအောင်အညှိုးခိုင်းဘဲ လွတ်ခနဲပြောလိုက်၏။’

‘ယန်ခွမ်းက...’

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားပိုင်ခွင့်ကို မျက်စောင်းဆိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ထိခိုက်နှစ်နာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး’

‘မုဆိုး သက်မြင်းချလိုက်လေသည်။’

‘ကေခန်းရဲ့လေ့ မိတ်ဆွေလေးသဘောပါ။ လေ့ကုန်းကိုဖယ်ရှားပစ်နိုင်ဘယ်ဆိုရင်တော့ မြောက်ဘက်ကိုရမယ့်။ ကဲ... ကဲ အရက်သောက်လိုက်ပါဦး။ စားသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့’

‘ပြောပြောဆိုဆို ယန်ခွမ်းအတွက် အရက်တစ်ခွက် ပေးလိုက်လေသည်။’

‘ယန်ခွမ်းအည်... ဒုစ ရိုက် သ မား တို့၏... ခေါင်းဆောင်အင်အားကို ဖြစ်လာစေလိုလည်း မုဆိုးလိုက်သော အရက်တွင် အဆိပ်ခတ်ယားမှန်းလည်း သိရှိထား၏။’

‘သို့သော် သူက ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ’

‘မြောက်ဘက်ပိုင်းအတွက်’

‘ဟု ရှည်စူးရှပြောကာ အရက်ကိုတစ်ခွက်ထိုး မော့ချဖမ်းလိုက်သေးသည်။ မုဆိုးမျက်နှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ်လာလေသည်။’

‘ယန်ခွမ်းသည် သူ၏လက်ခုပ်ထဲမှ ရေ ဖြစ်သွားပြီဟုတစ်ထပ်ချကြည့်မိသည် မဟုတ်ပါလား။’

‘မိတ်ဆွေလေးက အရှေ့ကော အနောက်ကော ရထားထဲ
အပြင် ပြောက်အက်ကိုပါ လိုချင်တယ်ဆိုတော့ လောဘကြီး
လွန်းတာပေါ့ဗျာ’

ဟဲ့ ခြောက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ပြောဘက်ကော၊ တောင်ဘက်
ကော အားလုံး ကျုပ်က လိုချင်တာဗျာ’

‘ဪ... မိတ်ဆွေလေးက လောက်ချန်း တစ်မြို့လုံးကို
တစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးချင်တဲ့သဘောပေါ့’

‘သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ လောက်ချန်းမြို့မှာ ခြေကုပ်ယူပြီး
အနီးပတ်ဝန်းကျင်မြို့ရွာတွေကို လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် ကြိုးစား
မယ်၊ ဒီလိုကနေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်လို့ ပြည်မကြီးဟစ်ခဲ
လုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ကြိုးစားရမှာပဲ’

မုအိ ခေါင်းဝါးယမ်းလိုက်လေသည်။

‘မိတ်ဆွေလေးဟာ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
ကြီးမားတာကို ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်
တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကို သတိမထားမိတာ
အံ့ပါနဲ့’

‘စိတ်ချ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ထည့်တွက်ပြီးသားပါ၊
ခင်ဗျားရဲ့တောင်ဘက်ကို ကျုပ်လက်အောက် ထည့်သွင်းပေးပြီး
ဒီမြို့က ခင်ဗျားထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်
မဟုတ်လား’

မုအိ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့်
ဖြန်းခနဲပြည်အောင် ရိုက်ချုပ်စ်ကိုက်လေသည်။

‘မင်းဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဒီမြို့ကိုရောက်လာပြီး လက်ဝါး
ကြီးအုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာကို ကျုပ်ကလက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာလား၊
နဂါးလေး မင်းသောက်လိက်တဲ့အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ခပ်ထား
တယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား’

ဟုလည်း အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

‘ဒီနေရာဟာ အေးချမ်းတဲ့နေရာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက
သာကြောင့် အကောက်ကြံချင်ရတာလဲဗျာ’

‘ထို့... အေးချမ်းတဲ့ နေရာဆိုတာ ဘယ်မှာရှိသလဲ ငါ့ကို
ပြောပြစမ်းပါ၊ ငါက ဒါတွေ နားမလည်ဘူး၊ ငါ့အတွက်
အူးညောင်ခလတ်မှန်သမျှ အားလုံးရင်းပစ်ရမှာပဲ၊ အခုကော
ခင်... ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ’

‘ကျုပ်...’

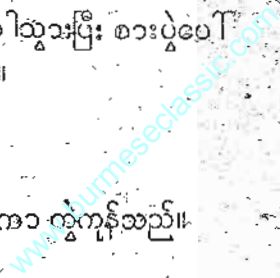
ယန်ခွမ်း စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ပါ။

ရွတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး စားပွဲပေါ်
တောက်လျက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

‘ဝုန်း’

‘ခွမ်း...ခွမ်း...ခွမ်း’

ယန်းကန်များ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျကာ တွဲကုန်သည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ရှိနေကြသည့် မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့သည် ယန်ခွမ်း၏အပြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်ကြရသော်လည်း တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ဆဲ ရပ်ကြည့်နေကြပါသည်။

‘ဟာ... ဟာ... ဟာ...’

မုဆိုး ဆတော့ကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ခွေတော့ မင်း အတတ်တတ်နဲ့ သေးသလဲ၊ လောက်ချန်းမြို့မှာ ပင်းပန်းပင်ပင်ဟာ မင်းလား၊ ငါ့လား ပြောစမ်းပါဦးကွ’ ပြောပြောဆိုဆို ယန်ခွမ်း၏ဆံပင်ကို ဆောင်ဆွဲလိုက်လေသည်။ ယန်ခွမ်း ဇက်ကျိုးကျသလိုရှိနေရာမှ ခေါင်းထောင်လာပါ၏။

မုဆိုးက ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရမ်း....

‘ငါ့ခမ်းတော့ ပြေစမ်းပါဦးကွ’

အလောဓိပြောင်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက မပြေပါ။

သို့သော် ဆူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မုဆိုးဆား စိုက်ကြည့်နေ၏။

မုဆိုး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်နှင့် ယန်ခွမ်း၏မျက်လုံးများသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြောင်း သက်ပြေလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဟစ်... မင်း... မင်း...’

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။

‘လောက်ချန်းမြို့ရှိ အထော်ဆိုးသမားအော်ကြီး ဝမ်းယုံဟာ အရှေ့ပိုင်းမှာနေတာပဲ။ အဆိပ်ကြိုတင်ကတယ်နိုင်တဲ့ ဆေးကို ဆက် ဖော်စပ်တတ်တယ်’

ဟု ပြောလာလေသည်။ မုဆိုးသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး ယန်ခွမ်း၏ဆံပင်ကို လက်လှုပ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်ရန် ယန်ခွမ်း၏လက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ယန်ခွမ်း၏လက်တစ်ဖက် အပေါ်မြှောက် ထက်လာ၏။ အလင်းဇရာမှ ချွေးဝင်းလက်သွားပြီး ခေးရွာခင်တစ်ချောင်းသည် မုဆိုး၏ရင်၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

‘အင့်...’

မုဆိုး မသိမကွဲ ညည်းညူလိုက်၏။

ခန္ဓာကိုယ် ဓမ္မဒလိုက်ဖြင့် နေ့ကန်သို့ သုံးလေးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားပြီး...

‘ဝန်း...’

ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖွဲ့အိတ်ကြီးတလုံး ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ခြေပစ်ထက်ပစ် ထဲကျသွား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ယန်ခွမ်းက ထရပ်လာလေတော့သည်။

....၀....

လောက်ချန်းမြို့သည် အစဉ်သဖြင့် စည်ကား သိုက်မြိုက်နေ
သည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည်။
အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စည်ကားစည်နှင့်အမျှ လူရွပ်လူပွေ၊
လူလိမ်လူကောက် ပေါများလှ

ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ရန် အန္တရာယ်အရေး စောင့်နေသူများကို
နေရာစိုင်း၌ တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဒုစရိုက်မှုများ ဖြစ်ပွားလေ့ ရှိစမြဲ။
ဆိုသော် ယခုနှစ်အတွင်း ဒုစရိုက်မှုများ သိသိသာသာကြီး
လျော့နည်းသွားလေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ခိုးခိုးလုယက်သူများလည်း ကြက်ပျောက်
ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထိုအပြစ်အပျက်ကို မြို့သူမြို့သားများသာမက မြို့တော်ဝန်ပါ
သတိပြုခဲ့မိလေသည်။ ဒုစရိုက်မှု အသေးအဖွဲ့ ကျူးလွန်ခြင်း
သည်ပင် ရာဇဝတ်မှု မြောက်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးမားသော ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ဖြစ်ပေါ်
လာခြင်း မရှိစေရန် မြို့တော်ဝန်နှင့် ဥပဒေဘက်တော်သစ်
များက ကြီးပမ်းကြ၊ ကြိုတင်ကာကွယ်ကြဖြင့် အလုပ်များနေ
သဖြင့် လမ်းပေါ်မှ မှုခင်းအသေးအဖွဲ့များကို တစ်ခါတစ်ရံ
မျက်ခြည်ပြတ်ခဲ့ရပေသည်။

ယခုတော့ တစ်မြို့လုံး အေးချမ်း ငြိမ်သက်နေသည် ဖြစ်ရာ
လူတိုင်းလုံလုံ စိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်နေကြလေတော့သည်။

ဒုစရိုက်မှုများ လျော့ပါးသွားရသည့် အခိုက် အကြောင်း
ရင်းမှာ ယန်ခွမ်း၊ ချူးဂျာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့၏ လက်ချက် ဖြစ်
ကြောင်း မည်သူကမျှ ဆိုနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ယန်ခွမ်းသည် လောက်ချန်းမြို့တွင် ပြိုင်ဘက် မရှိသည့်
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ၏ အသက် ဆယ်ခုနှစ်နှင့်အရွယ်၌
ခြေအောက်ရာဇာတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်
ပေသည်။

ယခင်က အထင်အမြင်သေးခဲ့သည့် ဒုစရိုက်သမားများပင်
သူ့ကို ရိုကျိုးလာကြသည်။ လေးစားလာကြပေသည်။

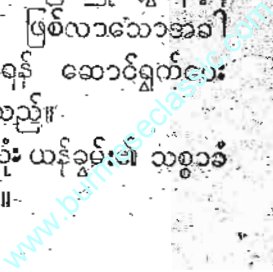
လောက်ချန်းမြို့မှ ဒုစရိုက်လောကအားတိုင်းသည့် ယန်ခွမ်း၏
အမိန့်ကို တိတိကျကျ လိုက်နာလာရလေသည်။

‘မည်သည့် ကိစ္စတွင်မဆို ယန်ခွမ်း ပြောလျှင် ပြောသည့်
အတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်’

ဟူ၍လည်း ဒုစရိုက်သမားများကြား၌ ပြောစမှတ် ဖြစ်လာ
၏။ အာခံရန် မည်သူမျှ မကြိုးစားရဲကြချေ။

ထို့အပြင် ဝူးတီးကျားကြီး၊ လှေကုန်းနှင့် မုအိတို့ မင်းမှုထမ်း
နှင့် အချိန်က ငယ်သားများ ဒုက္ခသုက္ခနှင့် အမြဲ ကြုံတွေ့နေခဲ့ရ
သော်လည်း ‘ယန်ခွမ်း ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသောအခါ
ငယ်သားများ အကျိုးခံစားခွင့်များ ရှိစေရန် ဆောင်ရွက်ပေး
သဖြင့် ဝမ်းသာကြ၊ ကျေးဇူးတင်ကြလေသည်။’

လောက်ချန်းမြို့မှ ဒုစရိုက်သမားအားလုံး ယန်ခွမ်း၏ သစ္စာခံ
များ ဖြစ်လာကြသည်မှာ မဆန်းတော့ချေ။

ယုန်ခွမ်းသည် မုဒာအား ဖယ်ရှားပြီးသည်နှင့် ချိုးရှား၏ အကြံအစည်ကို စတင် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူသိစင်ရှား ဒုစရိုက်မှုများ ပပျောက်အားရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ဆိုသော် လူမသိနိုင်သည့် ဒုစရိုက်မှုများ ထိုး၍ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထန်ခွမ်း တည်ထောင်လိုက်သည့် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းသည် လူကောင်းများအပေါ် အန္တရာယ် မပြုဘဲ လူယုတ်မာများ ဒုစရိုက်သမားများဘက်သို့ ပြေးနှိုးလှည့်ထားလေတော့သည်။ ပမာဆိုရလျှင်...

စန်းတုံး အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်နေပါသည်။ ဆူဆူညူညူ ဖြစ်နေသည့် စားပွဲဆိုသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လူသိကြီးတစ်ယောက်သည် အရက် အလွန်အကျွံ သောက်ကာ မူးယစ်နေပြီး မဖွယ်မရာ စကားများ လူကြားမကောင်းအောင် ပြောနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသန်ကြီးအား ယခုမှ တွေ့ရသည်မဟုတ်ဘဲ ညနေပိုင်း အချိန်ရောက်တိုင်း တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

လူသန်ကြီးသည် ဆိုင်ထဲ၌ ထင်သလို သောက်စား မူးယစ်ပြီး နောက် ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မပေးဘဲ ထွက်သွားလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ပိုက်ဆံတောင်းမိသောဆိုင်လူလင်တစ်ယောက်က လူသန်ကြီး၏ လက်သီးစာ မိခဲ့လေသည်။

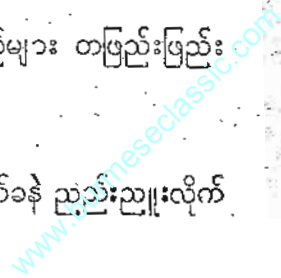
ထို့နောက်ပိုင်း၌ ကျသင့်ငွေတောင်းရန် မည်သူမျှမစဉ်းစားကြတော့သကဲ့သို့ ဆိုင်ရှုပ်ဖြစ်သော စန်းတုံးကလည်း လျစ်လျူရှုထားရပေတော့သည်။

ထိုလူသန်ကြီးထံမှ ငွေမရခြင်းကြောင့် စန်းတုံး စိတ်ပျက်ရသည်က နည်းပေသည်။

ထိုလူသန်ကြီး၏ ရမ်းကားမှုကြောင့် အခြားသော စားသောက်သူများအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရခြင်းအတွက် စိတ်ပျက်မိခြင်းက ခပ်များများ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ဆိုင်သို့ လာနေကြ ဖောက်သည်များ တဖြည်းဖြည်း လျော့လာပြီ ဖြစ်သည်။

‘ကြာရင် ဆိုင်ပိတ်လိုက်ရတော့မှာပဲ’ စန်းတုံးမှာ မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ လွတ်ခနဲ ညည်းညူးလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်...

‘ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် ညည်းညူနေရတာလဲဗျာ’

စကားသံနှင့် အတူ လူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ဇနီးက လူသန်ကြီးအား မေးငေါ့ပြုရင်း....

‘ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဟိုမှာ ဆူဆူညူညူ လုပ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား၊ သူ့ကြောင့် ကျုပ်ဆိုက်က မောက်သည်တွေ့ စိတ်ပျက်ပြို တခြားဆိုင် ပြောင်းကုန်ကြပြီဗျာ၊ နောက်ဆို တစ်ယောက်မှ လာကြတော့မှာ ဟုတ်ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
‘သိရဲ့ဧည့် သို့ ဖောက်လာသည့် လူရွယ်က....’

‘သူ့ကို နောက်မလာရဲအောင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပေးဗျာ၊ သူမလာတော့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ မောက်သည်တွေ ပြန်လာကြမှာပဲပေါ့’

‘အမယ်လေး... မောင်းထုတ်ဖို့ဆိုတဲ့ စကား မပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကြားသွားလို့ ကျုပ်လည်ပင်း လာသွန်နေပါဦးမယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား... ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ’
လူရွယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

စွန်းတုန်းက ...

‘ဆိပ်ဆိုး တဲ့လဲဗျာ၊ တနင်္ဂနွေခင်းစားပြီး ပိုက်ဆံလဲ ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး၊ သူ့ကို ဆိုးမုန့်ခင်မယ်လူရှိရင် ထိုင်းပြီးရိုခိုးကန်တော့ လိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ’

လူရွယ်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘ဒီလောက်တောင် မလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုကူညီနိုင်တဲ့ လူတွေ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ’

‘ဘာ...ဘယ်လို’

‘ခင်ဗျားက ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအကြောင်း မကြားဖူးဘူးထင်တယ်’

ဆိုရင်စွန်းတုန်း ဒေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ဘယ်က ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းလဲ၊ ကျုပ် တစ်ခါမှမကြားဖူးပါလားဗျာ’

‘အခု ကြားဖူးပြီဟုတ်လား’

‘နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့က ကျုပ်ကို ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်မှာလဲ’

‘ဟိုလူ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ လာပြီး မနှောင့်ယှက်ရဲအောင် ဆုံးမပိုင်တယ်လေ’

ဆိုရင်စွန်းတုန်း ဝမ်းသာအားရ ပြစ်သွားလေတော့သည်။
‘တကယ်လားဗျာ’

‘နေဦး၊ သူ့ အကြောင်း ကျုပ်က မြို့တော်ဝန်ဆီ သွားသိုက်ဖူးတယ်၊ မြို့တော်ဝန်က ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူက ပြန်လွတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ဆိုက်ကို လာပြီး နှစ်အတိုး သောင်း ကျန်း တော့ တာပဲ၊ ကျုပ်က ထပ်မတိုင်ရဲတော့ဘဲ ငြိမ်ခံနေရတာ၊ ခင်ဗျားတို့က ဆုံးမနိုင်တယ်၊ အာမဗွ

ပေမယ့် သူက မကျေနပ်လို့ ကျုပ်ကိုရန်ရှာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

လူရွယ်က....

‘ဒီအတွက် စိတ်ချ၊ သူတစ်ခါရမ်းကားရင် တစ်ခါဆုံးမမယ်၊ နှစ်ခါရမ်းကားရင် နှစ်ခါဆုံးမမယ်’

‘ဒါဆို သူ့လာပြီးမရမ်းကားရဲအောင် ကျုပ်ဆိုင်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဒါထက် တကယ်ကော ဆုံးမနိုင်ပါ့မလားဗျာ’

လူရွယ် ရယ်မောလိုက်၏။

‘တကယ်ပါဗျာ၊ သူ့ကိုဆုံးမပေးမယ်၊ ခင်ဗျားဆိုင်ကို သူ့မဟုတ်ဘူး၊ တခြား ဘယ်သူမှ လာပြီး မနှောင့်ယှက်ရဲအောင် ကာကွယ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားဘက်က ဘယ်လို ကျေးဇူးတုန့်ပြန်မလဲ’

ဆိုင်ရှင် စန်းတူးသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ....

‘ဟာ....အနှောင့်အယှက်မရှိပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆိုင်ရှင်ရမယ့်အခိုက် ကျုပ်က ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်ရမှာပေါ့ဗျာ’

ဟု ပြောလေသည်။

လူရွယ်က....

‘ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကိုကူညီလို့ ခင်ဗျားအတွက် တာဝန်ကြီးစေရပါဘူး၊ တစ်လကို ငွေတစ်ရာ ထောက်ပံ့မယ်ဆိုရင် ဆိုင်ကို မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ’

‘ငွေတစ်ရာ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့သာ စောင့်ရှောက်စမ်းပါ၊ တစ်ရာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ရာပေးပါမယ်’

‘ခင်ဗျား သဘောတူတယ်ပေါ့’

‘တူတယ်၊ ခင်ဗျားဘက်ကသာ ကျိန်းသေရင် ကျုပ်က တစ်နှစ်စာ ငွေကြိုတင်ပေးထားလိုက်ဦးမယ်’

‘ကောင်းပြီ’

လူရွယ်သည် ဆိုင်ရှင် နန်းတူးရှေ့မှခွာကာ လူ့သန်ကြီးထံသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

....၀....

လူသန်ကြီးသည် အရက်အိုးကို မယူကာ တစ်စက်မကျန် ကုန်ဆောင် မော့သောက်ပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အရက်အိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်ခဲ့ပစ် လိုက်လေသည်။

‘ခွမ်း’

အရက်အိုး စိစိညက်ညက် ကွဲကြေသွားသည်နှင့်...

‘ဟား...ဟား...ဟား’

လူသန်ကြီး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။
လူရွယ်သည် လူသန်ကြီးအနီးသို့ ရှောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။
သူ၏မျက်နှာ ပြုံးရှင်နေသည်။
လူသန်ကြီးကိုကြည့်ရင်း...

‘ခင်ဗျား တော်တော်သောက်နိုင်တာပဲဗျာ’
ဟု ပြောလေသည်။

လူသန်ကြီး ရယ်မောရင်း...

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ငါက နောက်ထပ် အရက် တစ် စည် လောက် သောက်ရမယ်ဆိုရင်လဲ သောက်နိုင်သေးတယ်ကွ’

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက အရက်တစ်စည်မပြောနဲ့၊ အရက် တစ်အိုးတောင် ဝယ်နိုင်လို့လား’

‘ဘာကွ’

လူသန်ကြီးသည် လူရွယ်ကို မျက်လုံးကြီးပြုံးကာ ကြည့် လိုက်ပြီး...

‘ဘာပြောတယ်ကွ၊ ပိုက်ဆံ ဟုတ်လား၊ ငါ့မျက်နှာကို သေ သေချာချာကြည့်ထား၊ အရက်ကို ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံပေး သောက်ဘူး၊ အလကားစားမယ်၊ အလကား သောက်မယ်၊ ကျေနပ်ဘူးလား၊ လာခဲ့မေးပါ၊ ငါက ကိုင်ပေါက်ပြီး ဆုံးမ လိုက်မယ်’

ဗလအားကိုးဖြင့် မိုက်မဲစွာ ပြောလေသည်။

လူရွယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကိုပြောတဲ့လူကို ကိုင်ပေါက်ပစ်မယ်ဆိုတာ တကယ် ဝေဖာဗျာ’

‘ဘာလဲ မင်းက မယုံလို့လား’

‘ခင်ဗျားဗလက ဆိပ်ကမ်းမှာ ထမ်းတာပိုးတာလောက်ပဲ အသုံးဝင်မယ်ထင်တယ်’

‘မင်း... မင်း...တောက်...သိကြသေးတာပေါ့ကွာ’

လူသန်ကြီး ဒေါပူသွားပြီး လူရွယ်၏လက်မောင်းကို ဖျတ် ဖျတ် ဖမ်းဆုပ်ကာ ကိုင်ပေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လူရွယ်၏ လက်တစ်ဘက် လှုပ်ရှားသွား၏။ လူရွယ်၏လက်သီးမှာ လူသန်ကြီး၏မျက်နှာကို တည့်တည့် ဆင်မက် ထိုးမိလိုက်၏။

‘ခွပ်...’

‘အား...’

လူသန်ကြီး စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

လူသန်ကြီးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်လန် လဲကျသွားပြီး ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေ၏။

လူရွယ်က....

‘ခင်ဗျားက ဗလသာ ကြီးတယ်၊ ပျော့လှချည်လားဗျာ၊ ထစမ်းပါဦး’

ပြောရင်း လူသန်ကြီး၏ အင်္ကျီဂိုတ်ပိုးကို ဆွဲကာ ထူလိုက်လေ၏။

လူသန်ကြီးသည် ဒေါသစာကြီး ကုန်းရှန်းထလာပြီး....

‘ခွေးတိရစ္ဆာန်....မင်းကို ငါ....’

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

အကြောင်းမှာ လူရွယ်၏ လက်ထဲ၌ ခားမြှောင် တစ်လက် ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏ လည်မျိုကို ထောက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူသန်ကြီး၏ မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

လူရွယ်က....

‘ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာကို ဒီဆိုင်မှာ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား’

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

လူသန်ကြီးသည် လူရွယ်ကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေရာမှ တကယ်လုပ်မည့်သူဖြစ်ကြောင်း နားလည်သွားရကား ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

လူရွယ်က လူသန်ကြီးအား ဆောင့်တန်းလိုက်ပြီး....

‘ခင်ဗျား သွားတော့’

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

လူသန်ကြီးမှာ လူရွယ်အား ရန်ပြုခြင်းမပြုရဘဲ တွေ့တော့ကြီး ငေးကြည့်နေ၏။

လူရွယ်က....

‘ခင်ဗျား မသိဘူးသေးဘူးလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

လူသန်ကြီး ဘာမျှ မပြောဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့် ထကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်သွားလေတော့သည်။

လူရွယ်က ဆိုင်ရှင် စန်းတုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဆိုင်ရှင်က ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ လူရွယ်က

ပြောလိုက်၏။

ဆိုင်ရှင် စန်းတုံးက အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လည်

ပြောလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်

၂၆ ၀ အောင်

ကြည့်ကာ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ကြပြီးနောက် သဘောတူညီမှု
သည် ပို၍ အခွန်ရှည် ခိုင်မာသွားခဲ့လေတော့သည်။

....၀....

ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေသည်။

ကုန်သည် တင်ဆောင်လာသည့် လှေကြီးများ ဆိုက်ကပ်
လာသည်ဖြစ်ရာ ကုန်သည်များ၊ အလုပ်သမားများ ခြေကျင်း
လိမ်နေကြပေတော့သည်။

လောက်ချွန်းမြို့၏ ဆိပ်ကမ်းတွင် ငွေအင်အား တောင့်တင်း
သည့် ကုန်သည်များက လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားကြပေသည်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ရောက်ရှိလာသည့် ကုန်သည်များကို
ဆိပ်ကမ်းတွင် သိမ်းကြူးဝယ်ယူကာ မြို့တွင်းရှိ ဈေးအသီးသီး၌
ပြန်လည်ရောင်းချပေသည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် အလှူအယက် ဝယ်ယူခြင်း၊ အလုပ်သမား
များက အလုပ်ကို လုလုပ်ကြခြင်းကြောင့် ကြောခဏပြာသာနာ
ဖြစ်တတ်ပေသည်။

ယခုလည်း ရုတ်ရုတ်သံသံဖြင့် ပြာသာနာတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေလေ
သည်။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်သည် သစ်သီးများ အပြည့်ထည့်
ထားသည့် ခြင်းတောင်းကြီး တစ်ခုအား တမ်းပိုးသယ်ဆောင်ခ
နှင့် ပတ်သက်၍ ကုန်သည် တစ်ယောက်နှင့် အချင်းများနေကြ
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရပ်ပူ ဂင်တို့တို့ အလုပ်သမားက ကုန်ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ကို
အေးမနပ်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေသည်။

ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ၊ သစ်သီးခြင်းတောင်း
တစ်တောင်းကို- ဆိပ်ကမ်းကနေ ကုန်လှောင်ရုံထဲ အရောက်
သွားပိုးပေးခ ငွေသုံးကျပ်ပေးရတာ ထုံးစံပါ။ ခင်ဗျားက
အလုပ်ပဲ ပေးမယ်ဆိုတာ သက်သက်နှိမ်တာပဲဗျာ

ကုန်သည်က....

‘ဟေ့-မင်းထမ်းချင်ထမ်း၊ မထမ်းချင်နေ၊ ငါကငွေနှစ်ကျပ်
ပေးနိုင်မယ်၊ မင်းမထမ်းရင် တခြားလူ ထမ်းလိမ့်မယ်’
ဇု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလေသည်။

ထေမအလုပ်သမားသည် ဒုတိယအလုပ်သမားကိုကြည့်ကာ
‘မင်းက သက်သက်ဈေးဖျက်တာပဲ၊ ထမ်းရပိုးရတာ ဘယ်
အထက် ပင်ပန်းခလဲ၊ ဣတိုင်း ငွေသုံးကျပ်ယူနေတာ၊ မင်းက

ဈေးဖျက်ပြီး နှစ်ကျပ်ယူမယ်ဆိုတော့ သူတို့က ပိုပြီး အကြိုက်တွေ
တာပေါ့'

ဟု ပြစ်တင် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဒုတိယအလုပ်သမားက....

'မင်း မထမ်းချင်နေ၊ ငါ့သဘောနဲ့ ငါ့ထမ်းတာ ဘာဖြစ်
သလဲ'

ဟု ဘုဆတ်ဆတ် ပြောလေသည်။

ပထမအလုပ်သမား ဒေါ်ပုသွား၏။

'မင်းကြောင့် တခြားလူတွေပါ နစ်နာ ကုန် လိမ့် မယ် ကွ၊
သူတို့က တမင် ဈေးနှိမ်ပေးတာကို လက်ခံပြီး လုပ်မယ်ဆိုရင်
နောက်ထပ် ဒီထက်နှိမ်ဦးမယ်'

'ဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး၊ ငါ ပိုက်ဆံရဖို့ပဲ သိတယ်၊ ဘေး
ဖယ်ကွာ၊ အချိန်ကုန်တယ်၊ အလုပ် လုပ်ရဦးမယ်'

ပြောပြောဆိုဆို သစ်သီးတောင်းကို ထမ်းပို့ရန် ဟန်ပြိုင်
လိုက်လေသည်။ ပထမအလုပ်သမားသည် ဒေါ်သကို မထိန်းနိုင်
တော့ဘဲ....

'ဘဝတူချမ်း မညာတဲ့ကောင် သိကြသေးတာပေါ့ကွာ'

အော်ငေါက်ကာ လက်သီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်လေသည်။

ဒုတိယအလုပ်သမားကလည်း....

'ငါက မင်းကို ကြောက်နေရမှာလား'

ဟု အော်ပြောရင်း ပြန်လည် ခုခံ ထိုးကြိတ်လေသည်။

ရန်ပုံတစ်ခု ချက်ချင်းပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။
ထွန်သည်၊ သည် နောက်သို့ ကပျာကယာရောက်ကာ....

'ငါ့သစ်သီးခြင်းကို ဘယ်သူ ထမ်းပိုးပေးမလဲ၊ ဝှေငါးကျပ်
ပေးမယ်'

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်ကြည့်နေသည့်အလုပ်သမားများ
ဦးအံ့လာကြလေတော့သည်။

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ထိုးကြိတ်နေသည့် အလုပ်သမား
နှစ်ယောက်အား မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ကြချေ။

ကုန်သည်က....

'မြန်မြန်လုပ်၊ ဝှေငါးကျပ်ပေးမယ်'

ဟု အော်ပြောသည်။

အလုပ်သမားများသည် သူထမ်းမည် ငါထမ်းမည်ဟု အလှ
အယက်ဖြင့် ဝိုင်းလာကြပြီး သစ်သီးခြင်းတောင်းအား ဟိုလူဆဲ
သည်လူဆဲဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်စောင်လာကြ
လေတော့သည်။

'ငါထမ်းမှာကွ'

'အံ့မယ်....ငါ့အရင်လာတာ'

'ဟေ့-ဝှေပို့ရယ်ဆိုလို့ လုမနေနဲ့၊ ငါက ထမ်းပိုးနေကျကွ၊
ငါ့ပဲထမ်းမယ်'

အလုပ်သမားများအချင်းများနေကြသည်မြင်လျှင် ကုန်သည်များ စိတ်မချည်နိုင်တော့သည့်အသွင်ဖြင့်....

‘ကြာတယ်ကွာ၊ မြန်မြန်ပို့ပေးနိုင်တဲ့လူကို ငွေတစ်ဆယ်ပေးမယ်’ ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

အမှန်တော့ သစ်သီးခြင်းတောင်းကို အမြန်ဆုံးသယ်သွားစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သူ၏စကားသည် အလုပ်သမားများအား ရန်တိုက်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် ရန်ပုံများ ထစ်ချပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာစေတော့သည်။

ထိုသို့ အုတ်အော်သောင်းနှင်း ဖြစ်နေချိန်မှာပင်....

‘အားလုံးရပ်လိုက်ခမ်း’ ကျယ်လောင်မသာ အော်ငေါက်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

အလုပ်သမားများ ချက်ချင်းပင် ရှဲသွားကြ၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ထွားကျိုင်း သန်မာလှသည့် ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးမှာ တင်းပာဒက်ထန်သည့် မျက်နှာထားပိုင်ရှင် ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်သမားများ အလယ်တွင် ခါးထောက်ကာ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင်....

‘မင်းတို့ဟာ ဘဝတူချင်း ကူညီရိုင်းပင်းချင်တဲ့စိတ်မရှိဘူး၊ ငွေတစ်ကျပ်တစ်ပြားပိုရတာနဲ့ လုပြီးလုပ်ချင်ကြတယ်၊ ငါကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ထုံးစံအတိုင်း ငွေသုံးကျပ်ပေးရတာ ငါသိတယ်၊ တမင်နိမ့်ပြီး နှစ်ကျပ်တည်းပေးတာကို ဘာကြောင့် လုပ်ချစ်ရတာလဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ငွေနှစ်ကျပ်ဖြင့် ထမ်းပိုးပေးမည့် အလုပ်သမားမှာ ခေါင်းငုံ့ သွားလေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးက ကုန်သည်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း....

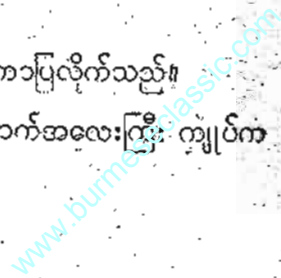
‘ခင်ဗျားက သုံးကျပ်ပေးတင်ပါလျက်နဲ့ နှိမ်ပြီး နှစ်ကျပ်တည်းပေးတာ၊ ဘာသဘောလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိသေးရှဲ့လား၊ ကောင်းပြီ၊ အလုပ်သမားတွေက ဘယ်လောက်ပေးပေး မထမ်းဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ်တိုင်ထမ်းရတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်ချင်လို့လား’

ဟု ပြောလေသည်။

ကုန်သည်က ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘ဟာ... ကျုပ်မထမ်းနိုင်ဘူး၊ ဒီလောက်အလေးကြီး ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာလဲ’

ခေါင်းတုံးကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

အလုပ်သမားများကို ဝေ့ကြည့်ရင်း....

‘ကဲ...ခင်ဗျားထို့ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခင်ဗျားတို့မှတစ်ဆင့်မပေးရင် ဘယ်သူက ထမ်းပေးမလဲ၊ တန်ရာတန်ဖိုး မပေးဘူးဆိုရင် ထမ်းမပေးဘဲနေလိုက်ရုံပေါ့၊ ဘယ်သူက မပေးဘဲနေနိုင်တော့မှာလဲ၊ ငါတို့ပို့ ပေးမှုရမှာဆိုပြီး မတန်တဆ တောင်းလိုလဲ မပြစ်ဘူး၊ သူ့ဘက်ကိယ့်ဘက် မျှမျှတတရှိအောင် လုပ်ကြမှု နှစ်ဘက်စလုံး ကောင်းမှာ၊ ကဲ...ကျုပ်ပြောတာ အားလုံး သဘောပေါက်ပြီး လက်ခံကြမယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲဗျ’

ခေါင်းတုံးကြီး၏ စကားအဆုံးတွင်....

‘လက်ခံတယ်...လက်ခံတယ်’

အလုပ်သမားများက တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးက ကုန်သည်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကုန်သည် မနေနိုင်တော့ပါ။

‘ကျုပ်လဲ လက်ခံပါတယ်ဗျာ’

ဟု ပြောလေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးက....

‘အလုပ်သမားတွေအားလုံး၊ အလုပ်ရှင်တွေအားလုံး အပြန်အလှန် ဆက်နွယ်နေတာမို့ မျှမျှတတ ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ကြမယ်ဆိုရင် နှစ်ဘက်စလုံး အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှာပဲ၊ ခုလို ပြဿနာတွေ

ပေါ်ပေါက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ များ ခင်ဗျားတို့က သဘောတူကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ကြားဝင် အကျိုးအောင်ပေးချင်တယ်’

ကုန်သည်သည် ရှေ့ သို့လှမ်းထွက်လားပြီး....

‘မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို ကျုပ်က တမင်သက်သက် ဈေးနှိမ်ပေးသလိုဖြစ်နေတယ်၊ သီးကျပ်ပေးရတာ ထုံးစံဖြစ်ပေမယ့် အကြောင်း မညီညွတ်လို့ ကုန်လှေတွေ ညှဉ်နက်သန့်ကောင်ဆိုက်ကပ်လာတဲ့အခါ အလုပ်သမားတွေက လုပ်ခကို အဆတန် တောင်းကြတာဗျာ၊ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်တို့အက်ကတောင်းသလောက် ပေးရတာ၊ ဒါကြောင့် ဈေးနှိမ်လို့ ရတဲ့အခါ ကျုပ်တို့ဘက်ကလဲ ပြန်ပြီးဈေးနှိမ်ကျတာ ဆန်းသလား’

ဟု ပြောလေသည်။

ခေါင်းတုံးကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဆိပ်ကမ်းမှာ မှီခိုထိုင်ကိုင်နေသူအားလုံး အကျိုးမယုတ်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်’

ကုန်သည်က....

‘ကျုပ်တို့ဘက်က တန်ရာတန်ကြေးပေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ သူတို့ကိုသာ ပြောပါ’

ခင်ဗျားတို့ပေးရင် သူတို့ဘက်ကလဲ မသန်တဆ မတော့မီး

ထူးတလို့ ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်’

ဒီလောက်များတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ်တာဝန်ယူနိုင်မှာလဲ၊ သူတို့က မင်းရဲ့စကား နားထောင်ကြပါအောင် ကျုပ်က

ဒေါင်းတုံးကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒေါင်းနဂါး ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ယန်ခမ်းဖာ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမှာပါ။ သိပ်ကမ်းမှာ ဘယ်လိုပြုထားနာမီးမှ မဖြစ်အောင် ဒေါင်းနဂါး ဂိုဏ်းက စာဝန်ယူမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကစားကွက်မှာလဲ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အားလုံးရဲ့အကျိုးကို ရေ့ရှုပြီး တာဝန်ယူရမှာဖြစ်လို့ အားလုံးက ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတုန့်ပြန်ရလိမ့်မယ်။ များပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့အတွက် ငွေတစ်ရာဖိုး ကျေးဇူးရှိရင် ငွေတစ်ရာကျပ် တုန့်ပြန်ဖို့ပါပဲ’

ခင်ဗျားဒေသ တစ်စိုက်တွင် ယခင်က ဝူးတိုခေါင်းဆောင် သည့် ဒုစရိုက်သမားများ မင်းမူနေခဲ့ကြပေသည်။

ထိုစဉ်က ဝူးတိုတို့လူစုသည် ထင်တိုင်းကျဲခဲ့ကြလေရာ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ လွှမ်းမိုးမှုသည် လက်ခံနိုင်လောက်သည့် ကိစ္စဟု အားလုံး နှမ်းလည်မိကြလေသည်။

ပြဿနာဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင် စားသောက်ရမည်ဆိုလျှင် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအပေါ် မည်သူ့ မဆို ကျေးဇူးတုန့်ပြန်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ်နေသည့် အလုပ်သမားများ ဆည် ချွတ် ချွမ်းပင် တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံလိုက်ကြ လေသည်။

‘သဘောတူတယ်၊ ကျုပ်တို့သဘောတူတယ်’ ကျန်ဆည်လည်း ကျေးကျေးနပ်နပ်မင် သဘောတူလိုက်လေ သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းဘဏ္ဍ လှူဒါန်းများ လက်ခံနိုင် တတ်သည့် နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုရင်း လောကီချွန်း နား စီးမိုးမင်းမူနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း ဟူသောအမည်သည် လူတိုင်းနှင့် ရင်းနှီး သည်။

ထိုသို့ကမူ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအား အာခံရန် စိတ်မကူးကြ သည့် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ လွှမ်းမိုးမှုအတွက် ကြောက်ရွံ့ စိတ်ခြင်းလည်း မရှိကြချေ။

ဒေါင်းနဂါး ဂိုဏ်းသည် လောကီချွန်းမြို့ တစ်မြို့လုံးအား မှတ်တစ်ခုပမာ လွှမ်းခြုံ ထားလေသည်။

ထိုတိုင်းလူတိုင်းသည် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအား ကျေနပ်စွာ ကြိုကြသည်မှာ အံ့ဩစရာကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရပေတော့သည်။

၃၆ ဝိသုဒ္ဓိအောင်

ချူးရှာ၏ အိမ်ဖျက်ကြီးအား ပြုပြင်ပန်းမံလိုက်ခြင်းနှင့် နေချင်စပယ်ကောင်းသည့် အဆောက်အအုံကြီး တစ်လုံးအပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတူးတို့သည် လမ်းပေါ်၌ ကျပ်လကျက်စားရသည့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်အား များစွာမှ တစ်တပ်နိုးပေါများသည့် ဘဝတစ်ခုကို စိုက်ဆိုင်ခဲ့ရပြန်သည်။

သူတို့သည် ဘဝနာခွဲကြသူများဖြစ်ကြရာ ဘယ်သောအခါအင်မေ့ကြမည့်သူများ မဟုတ်ကြပါချေ။

ချူးရှာနှင့် ဒေါ်ခင်သင်းခွဲသည်မှာ မကြာခင်သော်လည်း သူတို့သုံးယောက်သည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များပမာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူတို့သည် ဟိုမရောက် သည်မခံရက် ကလေးကြီးအရွယ်မှ သန်ခာထွားကျိုင်းသည့် လူငယ်များအဖြစ် ပြောင်းလာကြ၏။

သူတို့၏အသက်အရွယ်နှင့် သူတို့တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဘဝအကြံမှာ မမျှတအောင်ပင် များပြားလွန်းလှပေသည်။

ထို့ကြောင့် အရွယ်ရောက်လာလေလေ ငွေကြေးလေလေ ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

သူတို့သည် လောက်ချန်းမြို့၌ ဒေါ်ခင်နုဒေါ်ခင်ကိုယ်တိုင်က ကာဩလာဖြန့်ကျက်နိုင်သည့်နှင့် လူတိုင်းလက်ခံနိုင်သည့် ငန်းမျိုးဖြင့် ဝင်ငွေရှာရင်း ရပ်တည်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

တစ်ဘက်မှလည်း ဒေါ်ခင်နုဒေါ်ခင်ကိုယ်တိုင်က ကာဩလာဖြန့်ကျက်ခဲ့ကြသည်။

ချူးရှာ၏အစီအစဉ်ဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချရသူများကို ရွေးချယ်ကာ တာဝန်အသီးသီး ခွဲဝေပေးအပ်ပြီး ကျရာတာဝန်ကို ကျေခံစွာ ထမ်းဆောင်စေ၏။

အမှတ်တမဲ့ဆိုလျှင် လောက်ချန်းမြို့၌ ခုစရိုက်မှုများ လျော့နည်းသွားပြီး အေးချမ်းသာယာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

လောက်ချန်းမြို့၏ နေရာတိုင်း၌ ဒေါ်ခင်နုဒေါ်ခင်၏ဩဇာတစ်ရောင်နေသည်ကို မည်သူမျှ သတိပြုမိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတူးတို့သည် ဒေါ်ခင်နုဒေါ်ခင်ကို ဦးဆောင်ရင်း လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာဖြင့် လောက်ချန်းအား စိုးမိုးထားနိုင်ခဲ့ပေတော့သည်။

ဆည်သို့ဆီစေ အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်သည် လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကို ခံစားရသကဲ့သို့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု၏ဒဏ်ကို ယန်ခွမ်းခံစားခဲ့ကြရလေသည်။

လောက်ချန်းမြို့အား တရားစပင် စိုးမိုးချစ်ဆိုင်ထားခြင်း ခုစရိုက်လေ့လာ၏ ဒေါ်ခင်ဆောင်နေရာကို ရယူနိုင်ခဲ့သောအခါ အခြားသော ခုစရိုက်ကမ္ဘာမှ ရာဇာများသည် သူတို့အား ချီးမွမ်းလာခဲ့လေသည်။

အမျိုးကန်းသည် ဝါိုင်း မဟုတ်သကဲ့သို့ ဝါိုင်းသည်လည်း နှစ်သက်မဟုတ်ပါ။

ကျီးကန်း၏သဘာဝကို ကျီးစွက် အမျိုးအနွယ်တို့သာလျှင် နားလည်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်ဆမားတို့၏ သဘာဝကိုလည်း ဒုစရိုက်ဆမားမျှသာ သာလျှင် နားလည်ကြပေသည်။

သဘာဝချင်း တူလျှင် ဆက်နွယ်မှု အလိုလိုရှိနေသည်မှာ လောက၏သစ္စာတရား ဖြစ်ပေသည်။

...O...

ပင်လယ်ခရုငန်

အိပ်မက်ကို မေ့ပျောက်ရနိုင်စကေခွင်း၏။

အာသာပြင်းစွာဖြင့် နောက်ထပ် တမ်းတမြှင့်မက်နိုင်မည် မဟုတ်။

တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်ဟူသော တမ်းတမှုသည် ဆားငန်ရည် သောက်မိသည်နှင့် ပမာဆင်သည်။

ဒုစရိုက်လောကထွင် အိပ်မက်ကို အကြိမ်ကြိမ် မြင်းမက်နိုင် သကဲ့သို့ ဆားငန်ရည်ကို အကြိမ်ကြိမ် သောက်နိုင်သည့် သဘော ရှိလေသည်။

...O...

နှစ်၊ နှစ်...

နှစ်၊ နှစ် ဟူသော အချိန်ကာလမှာ လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်မှာ ထင်မှတ်ရပေသည်။

လောက်ချွန်းမြို့မှ ဒေါ်ခင်နုဂါးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ယန်ခွမ်း၏ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အထိတိုင် မြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ပြတမ်းပေါက် အနီးတွင် ရပ်ကာ ခြံဝင်းအတွင်း၌ စိုက်ပျိုးထားသည့် ပန်းပင်များကို ငေးမော ကြည့်နေ၏။

လေပြည့်လေညှင်း ဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာသော အခါ ကြိုင်မွှေးသင်းပျံသည့် ပန်းရန်များ လွင့်ပျံလာပါသည်။

ယန်ခွမ်း အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်လေသည်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘူးကလေးတစ်ဘူး နှိုက်ယူလိုက်၏။

ဘူးထဲမှ ပဝါပိုင်းကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုခဲ့ခြင်းကြောင့် ပဝါပိုင်းလေးမှာ ခေါက်ရှူးကျိုးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပဝါပေါ်မှ နဂါးရုပ်ကား ထင်ရှားစွာ ရှိနေဆဲ။ ယခုချက်ချင်းပင် အသက်ဝင်လာပြီး ပဝါထဲမှ ခုန်ထွက်လာလာတော့မည့်အသား ထစ်မှတ်ရပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ပဝါပိုင်းကလေးကို ကြည့်ရမ်း အဖော်ကြီး မေယု၏ တံအိမ်ကလေးကို မြင်ယောင်လာလေသည်။

တံအိမ်ကလေးအတွင်း ထရိုစောင့်နှင့် ကပ်လျက် ဝမ်းစောင်းအုတ်ကလေးခမ်းဆားသည့် အိမ်ရာပေါ်၌ ပက်လက်လှေလျောင်းနေသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ရောဂါဝေဒနာ မိမိနိပ်စက်မှုကြောင့် သေယော်စော့ပြင် မျောနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ၏ မိခင် ကျမ်းလန် ဖြစ်လေသည်။ ကျမ်းလန်သည် အသားအရည် ဝါဖန်ဖန် ဖြစ်နေချေပြီ။

မကြာမီ ဘဝ နေဝင်ချိန် ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ သို့တိုင် သူမသည် သူ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရမ်းကောင်းများ တကွတ်တက် ပြောနေသည်။

သူ၏ ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော စကားများ ရလာကပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည့်သူအတွက် မျှော်လင့်ချက်များ ဖြစ်ပေသည်။

‘သား... မေမေ မရှိတော့ဘဲ နောက်ပိုင်း လောကပေါ်မှာ သား တစ်ယောက်တည်း မျက်နှာငယ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာကို မေမေ လိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် မေမေ စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ သားမှာ မေမေ ရိုသေကယ်၊ သား မေမေရှုအပ်မည်ဟာ ယန်ယင်းပင်လို့ ခေါ်တယ်။ ပြည်မမှာ ရှိတယ်ကွယ်၊ ဟောဒီ ပဝါလေးကို သိမ်းသား၊ သား မေမေဆီမှာလဲ နေ ငါးပုံ ခေါ်တဲ့ ပဝါတစ်ပိုင်း ရှိတယ်ကွယ်’

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ၏ မိခင်သည် သူ့အား အကြားသွားသည့်တိုင် သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ယန်ယင်းပင် ဖြစ်မည်နေရာ၌ ရှိသည်ကို သိပုံမရပါချေ။

ပြည်မသို့သွားရန် သူ့အား တိုက်တွန်းခဲ့ပေသည်။ ပဝါ
တစ်ဝိုင်းကို အရင်းပြုကာ ဖခင် ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့သူ၏ ဘဝမှတ်
အစမကောင်းသဖြင့် အနှောင့်သေချာဖို့ လွယ်မည်မထင်ပါ။

‘ငါ့ဖေဖေကို ဘယ်တော့များမှ တွေ့ရမှာလဲ’

ယန်ခွမ်း တီးတိုး ညည်းညူလိုက်လေသည်။

လောက်ချန်းမြို့သည် သူ၏ လက်ထွင်းသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်
သည်။ ယန်ယမ်းမင်ဟု အမည်ရှိသော လူပေါင်း ဆယ်ယောက်
ခန့် လောက်ချန်းမြို့၌ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည့်တိုင် သူ၏ပဝါပိုင်းကို
သိရှိသူ တစ်ယောက်တစ်လေမျှပင် မရှိချေ။

သူ၏ ဖခင်သည် လောက်ချန်းမြို့၌ မရှိမှန်း သေချာသွားပြီ
ဖြစ်သည်။

‘ငါက ဒီမြို့မှာ အခြေချနေမယ်ဆိုတာ ငါ့ဘဝအတွက်
တစ်လိုများ အခိပျာယ်ရှိနိုင်မှာမို့လဲ’

ယန်ခွမ်းသည် တွေးတော စဉ်းစားရင်း ဖခင် ဖြစ်သူအား
လိုက်လံရှာဖွေလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုသို့ ရှာဖွေမည်ဆိုလျှင် လောက်ချန်းမြို့အား ကျောခိုင်း
ထွက်ခွာသွားရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာသည် မည်သို့မျှ သဘောကျလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါချေ။ သူတို့သည် ရှာဖွေနိုင်သည့်အခြားသောနည်းလမ်း
အမျိုးမျိုးကို တင်ပြကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့၏ နည်းလမ်းများသည် အကျိုးဆက်များစွာ ဖြစ်ပေါ်
လာနိုင်သည့် နည်းလမ်းများ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူအား ရှာဖွေရန် အဓိကလိုအပ်ချက်မှ တည်ငြိမ်
သော ဘဝတစ်ခု ရရှိဖို့ဖြစ်ကြောင်း ယန်ခွမ်း နားလည်ထားပါ
သည်။

တည်ငြိမ်သောဘဝကို အခြေခံကာ ရှေ့သို့တက်လှမ်းရမည်။
ပြည်မတစ်ခု ဖြစ်ပေအောင် ရှာဖွေရမည်ဖြစ်လေသည်။

လောက်ချန်းမြို့အား ကျောခိုင်းကာ သူတစ်ယောက်တည်း
လိုက်လံရှာဖွေခြင်းထက် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ ကြီးထွားလာသည့်
အင်အားကို အသုံးချကာ ရှာဖွေစေခြင်းက တွေ့ရှိရန် ပို၍နီးစပ်
သည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင် တွေးတွေး နောက်ဆုံးတွင် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း
ဆက်တိုက်ထမ်းပိုး ကြီးပွားတိုးတက်လာစေရန် ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့်
သူ၏ဖခင်အား ရှာဖွေခြင်းသည် ဆက်နွယ်နေပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်း အမျိုးမျိုး တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ခြေသံ
များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယန်ခွမ်းက ပဝါကို နှုတ်သိမ်းသည်လို့ကြားပြီး...

‘မီးသွေးတုံး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

ဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်၏။

ခြေသံကြားလိုက်သည်နှင့် မီးသွေးတုံး၏ ခြေသံဖြစ်ကြောင်း
မှတ်မိလိုက်ပါ၏။

မီးသွေးတုံး၏ခြေသံကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် အလောတကြီး
ဝင်လာမှန်း ရိပ်မိသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် မီးသွေးတုံးသည် သူ၏
အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အရိပ်အယောင်များ
အထင်းသား ပေါ်လွင်နေပါ၏။

‘ယန်ခွမ်း၊ ပြဿနာတော့ ပေါ်ပြီကွ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါတို့ လောကချွန်းမြို့ကို ပေါင်းစည်းလိုက်တာ နှစ်နှစ်
ရှိသွားပြီ၊ ခုမှ ပြဿနာပေါ်လာတယ်ဆိုတော့ အသေးအဖွဲ့
မဖြစ်နိုင်သေးတတ်တယ်၊ ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ ဘယ်လိုပြဿနာများ
ပေါ်နေလို့လဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက...

‘ငွေအိုးကြီးကို မဝီးသိတယ်မဟုတ်လား’

‘ချူးရှာ အမြဲတမ်းပြောနေတာပဲ၊ ငါကြားဖူးတာပေါ့ကွာ၊
သူဟာ လောကချွန်းမြို့ကလူတွေရဲ့ ဖောက်သည်ကြီးပဲ မဟုတ်
လား’

ယခင်က လောကချွန်းမြို့အား လေးပိုင်းခွဲကာ အရှေ့၊
အနောက်၊ တောင်၊ ငြောက် နယ်ခြေများသတ်မှတ်ကာ ဝူးတီး
ကျားကြီး၊ လှေကုန်းနှင့် မုအိတို့ မင်းမဲ့ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်က ဝူးတီးတို့သည် ခိုးတီးလုယက်၍ ရသမျှကို ငွေ
အိုးကြီးဆိုသူနှင့် ဆက်သွယ်ကာ ထုခဲ့ရောင်းချလေ့ ရှိပေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် ဒုစရိုက်လောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားရမ်း
မတရားနည်းလမ်းဖြင့် ရယူထားသည့် ပစ္စည်းဟူသမျှကို လက်ခံ
ဝယ်ယူသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် အဆက်အသွယ်ကောင်းသည်။

ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှု ရက်လှေ့သည်။

အမြင်ကျယ်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသူ ဖြစ်ပေသည်။

ချူးရှာသည် ဒုစရိုက်လောကနှင့် နီးစပ်ခဲ့သူဖြစ်ရာ ငွေအိုး
ကြီးအကြောင်း ကောင်းစွာသိထားခဲ့ပေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ ဩဇာကို ဟိုးတက်
ပြန်ပွားလာစေရန် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သူ၊ ယန်ယင်းပင်၏
သတင်း ရှာဖွေစုဆောင်းပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးပေ
သည်။

ယခု...

ငွေအိုးကြီး ဧရာမလာသည်ဟု သတင်းကြားလိုက်ရခြင်း
ကြောင့် ယန်ခွမ်း စိတ်ဝင်စားသွားလေတော့သည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘ငွေအိုးကြီးရောက်လာပြီလို့ ချူးရှာကပြောတယ်ကွ’

‘သူ့ ဘယ်မှာလဲ’

‘ငွေအိုးကြီးနဲ့ သွားတွေ့မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာကြာပြီ၊

ခုတိ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူးကွ’

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ...

‘မင်းက ချူးရှာအတွက်စိုးရိမ်နေတယ် ဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ခုချိန်ဆို သူပြန်ရောက်လာဖို့ ကောင်းပြီကွ၊
သူပြန်ရောက်မလာတော့ တစ်ခုခုများဖြစ်...

သူ၏စကားမဆိုးမိ...

‘ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ’

ချူးရှာ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
ချူးရှာ ပြုံးပြုံးရှင်ရှင်ဖြင့် ဝင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘မင်းအတွက် ငါက စိုးရိမ်နေတာကွ’

ဟု လှမ်းပြောလေသည်။

ချူးရှာက...

‘ငါအတွက် စိုးရိမ်တယ်ဆိုလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊

ငွေအိုးကြီးက လက်ရုံးရည်သမားမဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးရည်သမားလို့

ငါပြောခဲ့တာပဲကွ၊ သူက ငါ့ကို ရှင်းပစ်ချင်တယ်ဆိုရင်တောင်

မိမိမှာတော့ ကြီးစားမှာမဟုတ်ဘူးကွ’

ယန်ခွမ်းက...

‘မင်းက သူနဲ့သွားတွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ချူးရှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူက ဘာသဘောနဲ့ လာတာလဲ’

‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ သူ့ဖောက်သည်တွေ့ဆီကို လာတာ
ပဲ’

ယန်ခွမ်းက...

‘သူ့ဖောက်သည်တွေ့မှ မရှိတော့တာ’

ကိစ္စမရှိဘူး၊ လောက်ချွန်းမို့မှာ ဘယ်သူရှိသလဲ၊ သူက ရှိတဲ့

အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံသွားမယ့်လူပဲ’

‘မင်းဆိုလိုတာက ငါတို့ကို သူက အသိအမှတ်ပြုလိုက်တယ် ဆိုတဲ့ ဘောပေါ့ ဖုတ်လား’

ချူးရှာက ရယ်မောလိုက်သည်။

ဒါကြောင့်လဲ သူက မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတာ’

‘ဘာ...ဘယ်လို’

‘ဝူးတိ၊ ကျားကြီး၊ လွေကုန်းနဲ့ မုအိတို့ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တ လူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ သူက သိပ်ပြီးသိချင်နေတယ် လေကွာ၊ လေးဝိုင်းကွနေတဲ့မြို့ကို တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူဟာ မခေဘူးလို့ သူကပြောတယ်ကွ ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

‘သူနဲ့တွေ့ဖို့ အမှန်တကယ်လိုအပ်တယ်လို့ မင်းထင်သလား ဟု မေးလိုက်၏။

ချူးရှာသည် ရယ်မောခြင်းမပြုတော့ပါ။

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့တွေ့ဖို့လိမ့်မယ်’

‘သူ့ဘယ်ပာလ’

‘ရှင်ပျော်ပျော်စားသောက်ဆိုင်မှာ’

‘ကောင်းပြီ၊ ငါသွားတွေ့လိုက်မယ်’

ယန်ခွမ်းက ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ချူးရှာက...

‘နေဦး၊ သူနဲ့တွေ့ရမယ် ဆိုပေမယ့် မင်းက သွားတွေ့လို့

မဖြစ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အခုအချိန်မှာ မင်းဟာ အကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား’

ယန်ခွမ်း ငြိမ်စွာလေသည်။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာပြီးသည့်နောက် မိုင်းတွင် အကြီးအကျယ် ပီသအောင် နေထိုင်ရမည်ဖြစ်ရာ လူ မြင်ကွင်းသို့ မထွက်ဘဲ ရှောင်နေခဲ့ရလေသည်။

အရေးကြီးသည့် ကိစ္စများ၌သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အသေး အဖွဲ့ကိစ္စများအား ငယ်သားခေါင်းဆောင်များနှင့် လွှဲထားရ ပေသည်။

ချူးရှာက....

‘တို့ကစီမှာနေတယ်၊ သူက ဒီကိုရောက်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် မင်း သွား တွေ့ စ ရာ မလိုဘူး၊ သူလာတွေ့ လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးဘုံး ဆတောထူလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူလာတွေ့ရလိမ့်မယ်’

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ယန်ခွမ်း ပင့်သက်ရှိက်ကာ...
'ကောင်းပြီ သူ့ကိုခေါ်ခဲ့ပါ'
ဟု တုံးတိတိ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

...၀...

ငွေအိုးကြီးသည် အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဦးခေါင်း
အလွန်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် ကြက်မျက်လုံး
များပမာ ရှိလေသည်။

သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် အလွန် ဉာဏ်များသူ ဖြစ်
ကြောင်း သိနိုင်ပေတော့သည်။

အထူးသတိထားပြီး ဆက်ဆံရမည် ဖြစ်ကြောင်း ယန်ခွမ်း
နားလည်မိ၏။ ချူးရှာသည် ငွေအိုးကြီးအား အထက်ကြီးပြီး
လေးစားပုံရလေသည်။ လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ပြီး ဧည့်ခံခဲ့
လေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များ အလျှ
ပယ် ရှိနေ၏။ ငွေအိုးကြီးနှင့် ယန်ခွမ်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်
နေကြ၏။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့မှာ ယန်ခွမ်း၏ ဝဲယာ တစ်ဘက်
တစ်ချက်၌ ရပ်နေကြသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များကို
လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိချေ။

ရောက်လာသည့် အချိန်မှစပြီး ယန်ခွမ်းကိုသာ တစ်ချိန်လုံး
အကဲခတ် ကြည့်နေပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းကလည်း သူ့ အား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး မည်သို့ အသုံးချရမည် ဆိုသည်ကို အကဲခတ်နေကြခြင်း
ဖြစ်ပေတော့သည်။

ငွေအိုးကြီးကပင် အရင်ဆုံး စကားစလေသည်။

'ယန်ခွမ်း မြို့ကလူတွေနဲ့ ကျုပ် ဆက်ဆံလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
အတော်ကြာလာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ တစ်မြို့လုံး ချုပ်
ကိုင်ဖို့ မကြိုးစားနိုင်ခဲ့ကြဘူး၊ မဝမ်းကျမပဲ အားလုံး တစ်ညီ
တစ်ညွတ်တည်း ဖြစ်လာတော့တာမို့ မင်းကို ချီးကျူးပါ
တယ်ကွာ'

သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မီးသွေးတုံးက....

‘အကြီးအကဲလို့ ခေါ်ပါဗျာ’

ဟု ဝစ်ပြောလိုက်သည်။

ယန်ခွမ်းသည် လောက်ချန်းမြို့ ဒုတိယလောက၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ငွေအိုးကြီးသည် မီးသွေးတံးအား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး လစောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘ခင်ဗျားရောက်လာတာကို ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား နာမည် ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ငွေအိုးကြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့...အကြီးအကဲလေးကလဲ ကျုပ်နဲ့ အကျိုးတူ စီးပွားတက် ပြုလေလို့မယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်၊ ကျုပ် ပြောတာ မှန်ရဲ့လားဗျာ’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ အကျိုးအတွက် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေး နိုင်မယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလားဗျ’

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အကြီးအကဲလေးဟာ လောက်ချန်းမြို့က ကလေးထဲမှာပဲ တစ်ဆက်လုံး နေသွားမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တူး၊ လောက်ချန်း

မြို့ပြစ်ကို လက်လှမ်းမီသလောက် ရွှေဆန်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားတာ အကောင်ဆုံးပါ၊ ကျုပ်က အကြီးအကဲလေး လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေကို ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဟု ပြောလေသည်။

ငွေအိုးကြီးရောက်လာသည်နှင့် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်ဆံရမည် ကို ယန်ခွမ်း မီးသွေးတံးနှင့် ချူးရှာတို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြ ပြီး ဖြစ်လေသည်။

လောက်ချန်းမြို့တွင် ခေါင်းထောင်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူတို့၏ သြဇာကို အခြားမြို့ရွာဒေသများအထိ ဖြန့်ကျက်နိုင်ဖို့ လိုသည်ဟု ချူးရှာက ယုံကြည်ထား၏။

မီးသွေးတံးမှာ အေးချမ်းသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီဖြစ်၍ ငွေအိုးကြီးနှင့် အဆက်သွယ်မလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေ လိုသည်။

သို့သော် ယန်ခွမ်းက ချူးရှာ၏အဆိုပြုချက်ကို သဘောတူခဲ့ လေသည်။ ဒေါ်ခင်နုဂါးဝင်၏ သြဇာအရန်အင်္ဂါ ကြီးမား လာသည်နှင့်အမျှ မိမိ၏အိမ်အားကို အသုံးပြုကာ ဖခင်ဖြစ်သူ အား ရွာဖွဲ့နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေအိုးကြီးနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်နေရာ မီးသွေးတံးမှာ သာမျှ မပြောသောတော့ချေ။ ငွေအိုးကြီး၏ စကားဆုံးလျှင် ယန်ခွမ်းက....

‘ကျုပ်အကျိုးအတွက် ခပ်များ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ သာဓကတစ်ခု ပြောပြနိုင်မလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘လွယ်ပါတယ်၊ လောကီချွန်းမြို့တောင်ဘက် မိုင်ငါးဆယ် အကွာမှာ ‘ယင်းတီ’ဆိုတဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ‘ခေးနှစ်လက်မောင်စု’ဆိုတဲ့လူ ကြီးစိုးနေတယ် ‘မောင်စု’ဟာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း လုံးဝမရှိတဲ့လူပဲ။ သူ့ကို အလွယ်တကူ ဖယ်ရှားပစ်နိုင်တယ်။ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းက ယင်းတီမြို့ကို တာဝန်ယူမယ်ဆိုရင် လုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်လာမှာပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခမ်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

သူ၏ဩဇာ အရှိန်အဝါကို အမြို့မြို့ အနယ်နယ်သို့ ဖြန့်ကျက်ရန် စိတ်ကူးသည်။ ငွေအိုးကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ စိတ်ကူးအဆင့်မှ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်သည့် အဆင့်သို့ ပြောင်းလဲလာလေတော့မည် မဟုတ်ပါလား....

ချူးရှာ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တမိတ်မိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

‘ယင်းတီမြို့မှာ အတော်စည်ကားတဲ့မြို့ပဲ’
ဟု လွတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။ ယင်းတီမြို့သို့ သူ့ရောက်ခဲ့ဖူးပေသည်။ လောကီချွန်းမြို့ထက် နှစ်ဆခန့်ပိုကြီးသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား....

ငွေအိုးကြီး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ လောကီချွန်းမြို့ထက် ပိုကြီးတာပေါ့။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလဲ ပိုမူးတယ်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ကုန်သည်ပစ္စည်းတွေ သိုလှမ်းလေသကသားတွေလဲ မပြတ်ဝင်ထွက်နေကြတယ်။ လောကီချွန်းမြို့ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်သလို ယင်းတီမြို့ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ အရှိန်အဝါ ပိုကြီးလာမှာပဲ’

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ဤတွင် မီးသွေးတုံးက....

‘ခေးနှစ်လက်မောင်စုရဲ့ အင်အားနဲ့ ကျုပ်တို့အင်အား ဘယ်သူက ငိုများသလဲ’

ဟု ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

ငွေအိုးကြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားလေသည်။

ချူးရှာက....

‘ဟာ သူတို့ဟာ ပိုပြီးအင်အားကြီးတာပေါ့၊ မောင်စုဟာ ယင်းတီမြို့မှာ အခြေချပြီး ဒုစရိုက်လောကကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့’

ဆက်သွယ်နေတာပဲ၊ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ဆို သဘင်းကြီးတယ်ကွ'

ယန်ခွမ်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ပြောသမျှစကားများကို ငြိမ် သက်စွဲဖြင့် နားထောင်နေပါသည်။

ငွေအိုးကြီးက...

'မောင်စုဟာ အတော် ကိုပေါက်ပေါက်ချောက်ချောက်ရှိတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရက်စက်ကြမ်းဖမ်းလွန်းလို့ နာမည် ပျက်နေတယ်၊ လောက်ချန်းမြို့ကို ဒေါင်းနဂါးစိုးမိုးထားသလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မရှိဘူး၊ နေရာထိုင်းမှာ ပြဿနာပေါ်နေ တယ်၊ မောင်စုဟာ သူ့ရဲ့ပိုင်တက်တွေကိုသာ အကြမ်းနည်းနဲ့ ရှင်းပစ်တတ်သလို သူ့အခွင့်ကို မနာခံတဲ့တပည့်တွေကိုလဲ ရက် ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်ပစ်တတ်တယ်'

မီးသွေးတုံး နာခေါင်းရှုံ့ လိုက်သည်။

'ဒါနဲ့များတေခင် သူ့ကိုယ်ရှားပစ်ဖို့ ခင်ဗျားက အကြံ မေးသေးသလား၊ ကျုပ်တို့ပျက်စီးဘူးအောင်လုပ်တဲ့ သဘော ပေါ့ဟုတ်လား'

ငွေအိုးကြီး ကပျာကယာ လက်တာပြုလိုက်လေသည်။

'ကျုပ်အပေါ် အထပ်မလှဲပါနဲ့ဗျာ၊ ဒုစရိုက်ကမ္ဘာထဲမှာ ကျုပ်ကျပ်လည်ကျက်စားခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲတွေ့တွေ့

ကျုပ်အတွက် အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းခဲ့တာချည်းပါပဲ၊ ဘယ်သူ ကိုမှ မုန်းတီးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်အခုလိုပြောပြနေတာဟာ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သဘောကျမိလို့ ပါပဲ'

သူ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိမရှိ ယန်ခွမ်းတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

'ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ဩဇာအခိုင်အဝါ တသ်ဆောက်ပုံ ဟာ အင်မတန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ လူတိုင်းက ကြည်ကြည်ဖြူ ဖြူလက်ခံနိုင်တဲ့ သဘောရှိတယ်၊ မောင်စုရဲ့အခြေအနေကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်၊ သူဟာ ဩဇာကြီးမားပေမယ့် ဘယ်သူ ကိုမှ မယုံရဲအောင် ဖြစ်နေတယ်၊ နေရာထိုင်းမှာ အခွင့် အရေးရရင် သူ့ကိုသုတ်သင်ပစ်ချင်သူတွေရှိနေတယ်၊ တကယ်လို့ များ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းဟာ ယင်းတို့မြို့မှာ ကြံဇာထူထောင်နိုင် မယ်ဆိုရင် လောက်ချန်းမြို့မှာလည်း တည်ငြိမ်မှုရှိအောင် စိုးမိုး ထားနိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်လေ'

ချူးရှာက...

'ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ့် သဘော လား'

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အခုကျုပ်ပြောနေတဲ့ကောင်းတွေသာ မောင်စု နားထဲ ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို နှံ့ပါတ်တစ်ရက် သူ့အဖြစ်

သတ်မှတ်လိုက်မှာ အသွယ်မာတယ်ကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ပွဲပေါင်း
ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကျုပ်ဘက်က အရင်းအနှီးမနည်း
ဘူးဆိုတာ နားလည်ပါ။ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ မင်းတို့ရဲ့လုပ်နည်း
လုပ်ဟန်တွေဟာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းရဲ့ လုပ်ဟန်တွေနဲ့ဆင်တယ်၊
သူတို့က အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို
သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ အသုံးပြုပြီး ဩဇာထူထောင်ကြတယ်၊ မင်းတို့
ကတော့ လူတိုင်းကို အနည်းနဲ့ဆွဲဆောင်စည်းရုံးပြီး ဩဇာ
ထူထောင်တယ်၊ ဒုစရိုက်ကမ္ဘာအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး
သိထားမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ မင်းတို့ဟာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းနဲ့
ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်
တေးမိကြမှာပဲ၊ ကျုပ်က စီးပွားရေးသမားပါ။ သွေးဝိညာဉ်
ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှအစေးကပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့
နဲ့ လက်တွဲချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေပါကယ်၊ က...မင်းတို့ဘယ်လိုသဘော
ရကြသလဲ

ငွေအိုးကြီးသည် ချူးရှာထက်အဆပေါင်းများစွာ အတွေ့
အကြုံရင့်ကျက်ပြီး မဟုတ်သကဲ့သို့ပင် ဉာဏ်များသဖြင့်
ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။ မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘ငါတို့ ခုအတိုင်း အေးအေး ဆေးဆေး နေသွားလို့ မရ
ဘူးလား’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့က ငွေအိုးကြီးအား ကြည့်လိုက်ကြ
လေသည်။

ငွေအိုးကြီးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

‘ကျုပ်အတွေ့အကြုံကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒုစရိုက်လောကမှာ
အေးအေး ဆေးဆေးနေတဲ့လူကို ပူပူလောင်လောင်လူတွေက
ငါးမြို့သွားကြတာချည့်ပါပဲ၊ မင်းတို့ကပြဿနာမရှာရင် ပြဿနာ
က မင်းတို့ဆီကို အလိုလိုရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ မင်းတို့ကို ရေမြေလို့ ထင်မှတ်လို့မဲ’

‘ကျုပ်တို့က နဂါးဗျ’

မီးသွေးတုံးက ပြောလိုက်သည်။

ငွေအိုးကြီးက....

‘နဂါးက အေးအေးဆေးဆေးနေတော့ ရေမြေလို့ အထင်
ခံရမှာ မဆန်းပါဘူးလေ’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ကိုလာထိရင် နဂါးမှန်းသိအောင်
အမောက်ထောင်ပြလိုက် ရှိပေ’

ငွေအိုးကြီးက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘တကယ်လို့ များ ပြဿနာတစ်ခုပြီးတစ်ခု မင်းတို့ဆီကို
ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ခိုင်ခံ့ဖြေရှင်းနေရတာနဲ့ မင်းတို့လဲ ပူပူ
လောင်လောင်ဖြင့်လားပဲ၊ လောက်ချန်းမြို့ဟာ မင်းတို့လက်ထဲ

မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို သက်သေပြဖို့ အတော် ကိုကြိုးစားရတော့မယ်

‘အခု ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ ရှိနေတာပဲဗျ’

‘မှန်တယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာရင်း ခုလို အခြေအနေမျိုးရှိအောင် မနည်းကြိုးစားရမှာကို မင်း-ငြင်းမလား’

မီးသွေးတုံး ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူတို့၏လက်အောက်၌ လောက်ချန်းမြို့ရှိနေသည်မှာ သေချာလှ၏။ မည်သူမဆို ထိုအတိုင်း လက်ခံကြမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့အားဖယ်ရှားပြီး အပိုင်စီးရန်ကြိုးစားသူများ ပေါ်ထွက်လာသည့်အခါ သူတို့၏ ဩဇာအရှိန်အဝါ ဆက်လက်တည်တံ့နေနိုင်စေရန် အပြင်းအထန် ခုခံတန်းလှန်ပစ်ရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဒုက္ခဒပမည့်လူအားလုံးကို ဖယ်ရှားပြီးနောက် သူတို့အတွက် ရရှိမည့် အကျိုးကျေးဇူးမှာ လောက်ချန်းမြို့အား စိုးမိုးထားနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလက်ရှိအခြေအနေနှင့် မည်သို့ကွာခြားပါမည်နည်း။

ချူးရှာက....

‘လောက်ချန်းမြို့ကို ဘယ်သူက မျက်စိကျနေတာလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

ငွေအိုးကြီး၏ စကားအသွားအလာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူတို့အား ဖယ်ရှားရန် ကြံစည်သူများ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထိရောက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဘဝရပ်တည်နေနိုင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရသည့် သဘောကို သုံးယောက်သား ငယ်စဉ်ကပင် နားလည်ခဲ့ကြပြီဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူတို့ ဆက်လက် ရပ်တည်နေနိုင်ရန် မည်သူ့ကိုမဆို ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ ယန်ခွမ်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ယန်ခွမ်းကလည်း သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ...

ငွေအိုးကြီးက....

‘မောင်စုံ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယန်ခွမ်းက.....

‘ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်’

ဟု တုံးတိတိ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

....ဝ....

ယမ်းတိမြို့....

ယမ်းတိမြို့သည်အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်သည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည်။ ယန်ခွမ်း ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် ယမ်းတိ မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သုံးယောက် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားနေကြသည့်တိုင် လောက်ချန်းမြို့အား စိုးမိုးထား သည့် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းမှ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြောင်း မည်သူမျှ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါချေ။

ချူးရှာသည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည့် မင်းလမ်းမကြီး အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ မျော်ကြည့်လိုက်ပြီး.....

‘လောက်ချန်းမြို့ဟာ ဒီမြို့ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ငါတို့သာ ဒီမြို့မှာ လက်မထောင်နိုင်မှယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက် အလွန်ပဲက’

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

‘မင်းကိုယ်မင်း၊ ဘယ်လိုလူစားမျိုးထင်နေလို့လဲ’

ဟု ဟောက်လိုက်သည်။

ချူးရှာက.....

‘ငါဟာ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းက လူလေကွာ’

‘ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းဟာ လောက်ချန်းမြို့မှာပဲ ရှိတာကွ’

ချူးရှာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မင်းသိပါတယ်ကွာ၊ မကြာခင် ငါတို့ ဒီမြို့မှာလက်မထောင် နိုင်တော့မှာပဲ’

မီးသွေးတုံး ဘာမျှမပြောဘဲနေလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက.....

‘ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း’

တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောလိုက်၏။

ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

‘ရှေ့ပေဟာ’

ဟု ဆိမ်းတုတ်ရုံသော ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် တွေ့ရလေသည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘ငွေအိုးကြီးပြောတာ ဒီဆိုင်ပဲကွ’

ချူးရှာက ယန်ခွမ်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ယန်ခွမ်း၊ အခုအချိန်မှာ နောက်ဆုတ်ပယ်ဆိုရင် ငါတို့ နောက်ရေတံလှိုင်းသေးတယ်ကွ’

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း သက်မြင်းချလိုက်သည်။

‘ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုတာ ပင်းသိဖို့ကောင်းတယ်’

‘ယန်ခွမ်း၊ အားလုံးအတွက် မင်းတစ်ယောက်တည်း အနစ် နာခံရမယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျဘူးကွ’

ယန်ခွမ်းက....

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်က ထွက်သွားတော့မယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟာ...ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရမှာလဲ’

‘ခါဖြင့် ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုတဲ့စကားကို မသုံးနဲ့’

ချူးရှာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ငါတို့က မင်းနဲ့အတူတူရှိနေမယ်ဆိုပေမယ့် ပစ်မှတ်ကတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်နေမှာကွ’

ယန်ခွမ်းက....

‘ခုချိန်မှာ ဒါတွေတွေးနေလို့ ဘာဆူးမှာလဲကွ၊ ငါတို့ ဒီကို တောင် ရောက်လာကြပြီမဟုတ်လား၊ ကဲ...သွားကြရအောင်’

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့ပေဟာဆီသို့ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေသည်။

ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ နောက်မှလိုက်သွားကြလေသည်။

အကြာပါချေ။ သူတို့သုံးယောက် ရှေ့ပေဟာ စားသောက်ဆိုင် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဆစ်တူ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ဆိုင်လူလင် များသည် ဆိုင်ပေါက်ဝင်ရပ်ကာ ရောက်ရှိလာသူများအား ဗျူဟာဖြင့် ကြိုဆိုနေကြ၏။

ယန်ခွမ်း၊ မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့မှာ ညစ်ပေပေကောင် လေးများအသွင်မျိုး မဟုတ်တော့ပါ။

အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားနိုင်ကြသူများ ဖြစ်နေချေပြီ။ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့သည် ရှေ့ရောင် ပိုးဖိ အဝတ်အစားများဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့်အသွင် ရှိကြလေ သည်။

ယန်ခွမ်းမှာမူ အညိုရောင် ချဉ်ထည်ပါးပါးတစ်ထည် ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏ ဥပဓိရုပ်ကြောင့် မည်သူမျှ အထင်သေးရဲဘော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

သူတို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဆိုင်လုလင်များ ပျာပျာဆလဲ ကြိုဆိုလိုက်ကြလေသည်။

‘ကြပါခင်ဗျာ... ကြပါ’

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ လမ်းပြဖိတ်ခေါ်သွားလေသည်။ ဆိုင်ထဲ၌ ဝင်ထွက် သွားလာသူမစဲ တသဲခဲရှိပေသည်။

ဆိုင်အောက်ထပ်၌ စားပွဲများခင်းကျင်းထားပြီးစားသောက်နေသူ သုံးလေးဆယ်ခန့် ရှိပေသည်။

အချို့လူများသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့အပြင် ဆူဆူညူညူအသံများသည် ဆိုင်အနောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားရလေသည်။

ယန်ခွမ်းတို့က အနောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသဖြင့် ဆိုင်လုလင်က...

‘အစ်ကိုလေးတို့က အနောက်ဘက်ကို သွားကြမလို့ လာခင်ဗျာ’
ဟု မေးလေသည်။

ချူးရှာက...

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ’

ပြောရင်း ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဆိုင်မကြီးနှင့်ဆက်စပ်ထားသည့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဆူဆူညူညူအသံများ ဝေခနဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အတွင်းဘက်၌ လူပေါင်း သုံးလေးရာမျှရှိနေပြီး လောင်းကစားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

‘ဘာကိစ္စလဲဟေ့’

ယန်ခွမ်းတို့သုံးယောက် လောင်းကစားခန်းမကြီးအားအကဲခတ် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျယ်လောင်သော အော်ငေါက်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ် သန်မာထွားကျိုင်းသည့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဆိုင်လုလင်က...

‘ကစားမယ့်လူသုံးလေးယောက်ကို လာပို့ တာဝါဆရာချူး’

ဟု ရိုရိုသေသေ ပြောလိုက်လေသည်။

ဆရာချူးဆိုသည့် လူသန်ကြီးက ယန်ခွမ်းတို့အားဝေ ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်းတို့ ငွေဘယ်လောက်ပါလို့လဲ’
ဟု မေးလေသည်။

ချူးရှာက အိတ်ထဲမှ ငွေလွဲလက်မှတ်တစ်ထပ် နှိုက်ထုတ်
ထိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျား မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထား’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဆရာချူး၏မျက်နှာ တည်သွား၏။

‘ငွေပါတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ဝင်ခွဲ’
ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

ဆိုရှင်က ယန်ခွမ်းတို့အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

‘မိတ်ဆွေလေးတို့ ဝင်သွားကြပါ၊ ကြိုက်တဲ့ဝိုင်းမှာ လောင်း
ကစားနိုင်ပါ့ကယ်ဗျာ’

စကားဆုံးလျှင် အရှေ့ဘက် ခန်းမဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွား
လေသည်။

ဆရာချူးက ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ယန်ခွမ်းတို့မှာ လောင်း
ကစား ခန်းမသို့ ဝင်ခွင့်ရရှိသွားကြသည်။

ဆရာချူးက...

‘မင်းတို့ ဘာကစားမလဲ’
ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးရှာက...

‘အံစာ ကစားမယ်’

‘ကောင်းပြီ’

ဆရာချူးသည် သူတို့အား အံစာဝိုင်းသို့ ခေါ်သွား၏။
အံစာလောင်းကစားဝိုင်းမှာ အလွယ်ကူဆုံး၊ အရှင်းဆုံး၊
ကြေးအကြီးဆုံး ကစားဝိုင်းဖြစ်ကြောင်း ငွေအိုးကြီးက ပြော
ထားပေသည်။

အံစာဝိုင်း၌ ခေးနှစ်လက် မောင်စုနှင့် တွေ့နိုင်သည်ဟု ပြော
ပြခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အံစာဝိုင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် ဆရာချူးက...

‘ဒီမှာ ကစားမယ် လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ နေရာ
ဖယ်ပေးလိုက်ကြစမ်းဟေ့’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အရှုံးကြီးရှုံးကာ လက်ထဲ ငွေအနည်းငယ်မျှသာ ကျန်တော့
သည့် လူတစ်ယောက်မှာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

‘ဆရာချူး ကျုပ်မှာ ငွေသုံးသောင်းပါလာတာ တစ်ထောင်
လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဗျာ၊ ခဏလောက် ဆက်ပြီး ကစားရမု
ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ် ပြန်နိုင်ချင် နိုင်မှာပါဗျာ’

ဟု စောဒက တက်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဆရာချူးသည် ဘာမျှ မပြောဘဲ ခါးမှ ဝေးကွာ ဆွဲထုတ်ကာ ခုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

‘အား.....’

ထိုလူမှာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျ သွား၏။

ဆရာချူးက လက်ဝေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်စု ရှေ့သို့ တိုးလာကြပြီး ထိုလူအား ဆွဲထုတ်သွားကြလေတော့သည်။

ဆရာချူးက ယန်ခွမ်းတို့ဘက် လှည့်ကာ.....

‘ကဲ....မင်းတို့ ကစားနိုင်ပြီ’

ဟု ပြောသည်။

ယန်ခွမ်း၊ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ချူးရှာက.....

‘ငါ ကစားမယ်’

ပြောရင်း နေရာဝင်ယူလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူ့ထံ၌ ပါလာသမျှ ငွေအားလုံး ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ် ပုံချလိုက်သည်။

ကျန်ရှိနေသည့် ကစားနေကြသူများနှင့် ဒုခိုင်လုပ်သူသည် ချူးရှာအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့၏ ကစားစဉ်၌ ငွေကုန်လျှင် ဆက်၍ ဖေကပ် လောင်းကစားနေခြင်းမပြုဘဲ ထွက်သွားခြင်းက အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင် အံစာခိုင်းသည် အလွန်ကြေးကြီးသော ခိုင်း ဖြစ်ရာ တစ်ခဏအတွင်း ရှုံးသွားနိုင်ပြီး တစ်ခဏအတွင်း ငွေ အမြောက်အမြား အနိုင်ရသွားနိုင်ပေသည်။

ငွေမရှိဘဲ ကစားလျှင် မည်သို့ဖြစ်ရမည်ကို လက်တွေ့ သိမြင် နေကြရပေသည်။ ချူးရှာက ငွေအထုပ်လိုက် ထုတ်လိုက်ခြင်း ကြောင့် မည်သူမျှ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။

ဒုခိုင်လုပ်သူက.....

‘ကဲ....စမယ်၊ ထိုးကြ...ထိုးကြ’

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ဆရာချူး၏ ဂုဏ်ချက်ဖြင့် လဲကျသွားသူ၏ အဖြစ်ကြောင့် ငြိမ်ကျသွားသည့် လောင်းကစားစဉ်မှာ ပြန်လည်၍ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာသည်။

လောင်းကစားနေကြသူများမှာ ငွေများထုတ်ကာ လောင်း ကြလေသည်။ ချူးရှာက သူ့တွင်ပါလာသည့် ငွေများ အကုန် ချလောင်း၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ ဘာမျှ မပြောကြချေ။ ဝထမ တစ်ဝိုင်း ပြီးသွားသောအခါ ချူးရှာ အလျော်ရလိုက်လေ တော့သည်။

ယုန်ခွမ်းနှင့် မီးသွေးကိုးတို့ အေးအေးဆေးဆေးပပ် ကြည့်
နေကြ၏။

ချူးရှာသည် အနိုင်ရသည့်ငွေနှင့် အရမ်းငွေကို ဇီပါဝ်းကာ
နှစ်ဆတိုးပြီး ထိုးလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးလေးကြိမ်မျှ ဆက်တိုက် အနိုင်ရလိုက်သော
အခါ သူ၏ရှေ့တွင် ငွေပုံကြီးမှာ မေးစေ့ထိလှမတတ် မြင့်မား
လာလေတော့သည်။

ထိုးသားများ မဆိုထားနှင့် ဒိုင်လုပ်သူပါ မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်လာလေတော့သည်။

‘ဝိုင်းစမယ်’

ဒိုင်လုပ်သူက နောက်တစ်ဝိုင်းထပ်စုရန် ကြေငြာလိုက်သော
အခါ ချူးရှာက....

‘ဟိုးတယ်’

ရှိသမျှငွေ အကုန်ထိုးလိုက်လေသည်။

ဒိုင်လုပ်သူ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘မင်းအကုန်ထိုးတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားလက်မခံနိုင်ဘူးလား၊ သတ္တိမရှိလို့လား’

‘ဘာပြောတယ်က’

‘ခင်ဗျား လက်ခံတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ထိုးတယ်၊ လက်မခံဘူး
ဆိုရင် ဆက်ထိုးစရာမလိုတော့ဘူး၊ အနိုင်မိုင်းပြီး ပြန်ရုပ်ခိုက်တော့
တာပေါ့’

ဒိုင်လုပ်သူမှာ ငွေအမြောက်အများ လျော်ထားရသဖြင့်
ချူးရှာ အနိုင်ပိုင်းသွားလျှင် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားမည်
ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်....

‘မင်းတောင်ထိုးရဲသေးဘာ၊ ငါက ငြင်းစရာ မလိုပါဘူး’
ဟုဆိုကာ လက်ခံလိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တစ် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ချူးရှာအား သတိ
ပြုမိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အခြားကစားဝိုင်းများမှ လူများပင် ချူးရှာတို့ို သို့ ဝိုင်း
ကြည့်လာကြသည်။

ဒိုင်လုပ်သူနှင့် ချူးရှာတို့ တစ်ယောက်ချင်း လောင်းကစား
သကဲ့သို့ ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

သူ့ဆူညံသံအသံများ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဒိုင်လုပ်သူ၏ နဖူးပြင်ပေါ်၌ ချွေးများစို့လာသည်။ အံစာ
တို့ စားပုံပေါ်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘ငါးပွင့်’

အော်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။
အံစာ လောင်းကစားရာတွင် ခြောက်ပွင့်သည် အကြီးဆုံး
ဖြစ်ပေသည်။

သုံးပွင့်ရလျှင်ပင် အနိုင်ရမီ တစ်ဝက်လောက်သာရှိနိုင်၏။

ငါးပွင့် ရလို့ကံခြင်းကြောင့် ဒိုင်လုပ်သူ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်
သွားလေသည်။

‘ကဲ...မင်းအလှည့်ပဲ’

ချူးရှာကို ပြောလိုက်၏။

ချူးရှာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ခြောက်ပွင့်ရမှပေါ့ဗျ’

ပြေးပြောဆိုဆို အစာတုံးကို ယူကာ လိမ့်လိုက်လေသည်။

အံ့စာတုံးကလေး လိမ့်သွားချိန်၌ ဝိုင်းကြည့်နေသူများသည်
အသက်ပင်မရှူဝံ့ဘဲ စိုက်ကြည့်နေကြပါ၏။

အံ့စာတုံးကလေး ရုပ်သွားသောအခါ...

‘ခြောက်ပွင့်’

တစ်ခဲနက် ဟစ်ကြွေးသံကြီး ဟိန်းထွက်လာ၏။

ဒိုင်လုပ်သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြီး...

‘သေပါပြီ’

ဟု ညည်းညူလိုက်၏။

ချူးရှာက...

‘ကဲ...လျော်ပေတော့’

ဟု ဝင့်ကြားစွာ ပြောလိုက်သည်။

ဒိုင်လုပ်သူ မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ရှိနေစဉ်မှာပင်...

‘ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့’

စကားသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို

ကြားလိုက်ရလေသည်။

အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ မုတ်ဆိတ်မွေး၊
ဝါးမြိုင်းမွေး ထူပျစ်စွာရှိသူတစ်ယောက်သည် လူတစ်စုခြံရံလျက်
ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘မောင်စုံရောက်လာပြီ’

ဟု တီးတိုး သံတိပေးလိုက်၏။

ယန်ခမ်း၏ မျက်လုံးအောက်မှ ကြွက်သားများ လှုပ်ရှား
သွား၏။

မကြာမီ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက် လောင်းကစားရတော့
မည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

သူက အသက်ချင်း လောင်းကြေးထပ်သည့်ပုံ၌ ပါဝင်
လောင်းကစားရမည် ဖြစ်လေသည်။

....o....

၇၆ မြေအောင်

ဆူဆူညံညံအသံများ တစ်ဖုဟုတ်ချမ်း ငြိမ်ကျသွား၏။

လူတိုင်း လူတိုင်း ခေါင်းငုံ့ သွားသည်။

ဒုခိုင်လုပ်သူ၏မျက်နှာ ဇီးကွက်နေသော ရှိတော့၏။

ဆရာချူးသည် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီး...

‘အစ်ကိုကြီးစု အံစာဒုခိုင် သောက်သောက်လဲ လျှော်နေရလို့ပါ’

ဟု မျက်နှာလို မျက်နှာရ ဆီးကြိုပြောလိုက်လေသည်။

ခင်းနှစ်လက်မောင်စုသည် ယင်းတိုမြို့၏ မြေအောက်ရာဇာတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူ့အား လူတိုင်း ကအစ်ကိုကြီးစုဟုသာ ခေါ်ရမေသည်။

မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ ရှိသူမှာ ခင်းနှစ်လက်မောင်စု ဖြစ်လေသည်။ မောင်စုသည် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာပြီး ဒုခိုင်လုပ်သူအား စေ့ စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်၌ ငွေများ အစုလိုက် အပုံလိုက် ရှိနေပါသည်။

‘ဘယ်လောက် လျှော်လိုက်ရပြီလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒုခိုင်လုပ်သူက....

‘ဆယ်...ဆယ်သိန်းနီးပါး ရှိပါပြီ အစ်ကိုကြီးစု’

ဟု မဝံ့မရဲဖြင့် ပြောလေသည်။

မောင်စုက....

‘ငွေဆယ်သိန်းပြည့်အောင် မင်းဘယ်နှစ်ခါ ရှာပေးဖူးသလဲ’

‘ကျုပ်...ကျုပ်’

မောင်စုသည် ဆရာချူးအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

‘မင်း တာဝန်ယူလိုက်ပါ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆရာချူး ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ဒုခိုင်လုပ်သူမှာ ကြမ်းပြစ်ပေါ် ကဗျာကယာ ငူးထောက်ချလိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်...’

စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။ ဆရာချူးက လည်ကုပ်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ဖျောင်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ဒုခိုင်လုပ်သူမှာ ခွေခွေကလေး ဖိကျဆွားလေတော့၏။

ဆရာချူးက လက်ဝဲယမ်းပြင်ကလျှင် အနက်ဆောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာကြပြီး ဒုခိုင်လုပ်သူအား တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

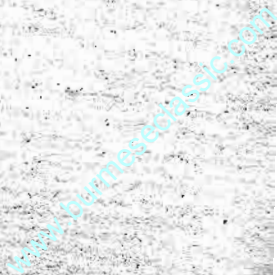
မီးသွေးတုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ယန်ခမ်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရင်း....

‘ယန်ခမ်း၊ သတိထားနော်’

ဟု တီးတိုးသတိပေးလိုက်လေသည်။

ယန်ခမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငွေအိုးကြီး ပြောတဲ့စကားကို မင်းမေ့သွားပြီလား’

မီးသွေးတုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေတော့၏။ သူတို့သည် ငွေအိုးကြီးနှင့် အပေးအယူလုပ်ကာ ယင်းတိမြို့သို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ငွေအိုးကြီးပြောသည့် စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင် လာလေသည်။

‘မောင်စုဟာ ယင်းတိမြို့ရှိ မြေအောက် ရာဇာဆိုတော့ နယ်စား ပယ်စား တစ်ပါးလို ကိန်းခန်းကြီးရွှံ့တယ်။ သူ့ကို တော်ရုံတန်ရုံ တွေရဖို့ မလွယ်ဘူး။ သူ့ဘေးမှာ သက်တော် စောင့်တွေ တစ်ချိန်လုံး ဝိုင်းနေတာပဲ။ သူ့ကိုယ်ထိုင်လဲ သိမ်း ပညာ မခေဘူး။ သူ့ကို အစောင့်အကြပ်နည်းနည်းနဲ့ အလွယ်ကူ ဆုံး တွေနိုင်တာက ‘ရွှေဂေဟာ’လောင်းကစားဝိုင်းမှာပဲ။ မောင်စု ဟာ ငေါင်းဆောင်ဆိုတော့ သူ့ကိုဖယ်ရှားပြီး နေရာလမယ်သ ညွှန်က တစ်ပိုကြီး ရှိနေတာကို သူသိတယ်။ အမြဲတမ်းလျှို့လျှို ဝက်ဝက်နေထိုင်လှုပ်ရှားတတ်ပေမယ့် ရွှေဂေဟာ လောင်းကစား ဝိုင်းကိုတော့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် လာလေ့ရှိတယ်’

မီးသွေးတုံး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ငွေအိုးကြီးပြောသကဲ့သို့ ရွှေဂေဟာ၏ လျှို့ဝှက်လောင်း ကစားဝိုင်းသို့ မောင်စုရောက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ရွှေဂေဟာ၊ ဟာ မောင်စုဦးစီးဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ လောင်း ကစားဝိုင်းပဲ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့လူတွေဟာ သူ့ရဲ့ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့

တွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုရှင်းချင်တယ်ဆိုရင် ရွှေဂေဟာကို သွားတာ အကေခင်းဆုံးမဲ။ တကယ်လို့ များ ကျုပ်နဲ့ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် မောင်စုကို ရှင်းပြီးတာနဲ့ သူ့လူတွေကို တားဆီးနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် ကျုပ်က စီစဉ်ပေးမယ်။ သူက ပဲ မောင်စုရဲ့နေရာကို မင်းတို့ရယူနိုင်ဖို့ လမ်းခင်းပေးလိမ့်မယ်’

မီးသွေးတုံး ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သည် ငွေအိုးကြီး၏ အကြံအစည်ကို လက်ခံကာ ယင်းတိမြို့သို့ လာခဲ့ကြရာ ရွှေဂေဟာအတွင်းသို့ပင် ရောက်ရှိနေ ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

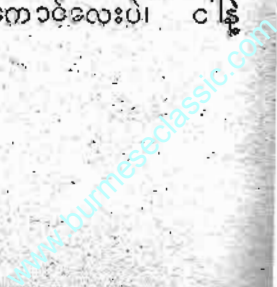
သူတို့အား ကူညီမည့်သူရှာ၍ လောင်းကစားခန်းမအတွင်း၌ ရှိနေကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသည် အရေးပါ အရာရောက်သူ ဖြစ်ပေသည်။ မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကား မသိရပါ။

ဉာဏ်များသည့် ငွေအိုးကြီး၏ဝက်မဲ ဖြစ်လေသည်။ မီးသွေး တုံး တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် မောင်စု၏စကားသံ ထွက် ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မောင်စုသည် ချူးရှာအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး.....

‘မင်း တော်တော်ကံကောင်းတဲ့ ကေခင်းလေးပဲ။ ငါနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ကစားမလားကွ’ ဟု မေးလေသည်။

ချူးရှာက....
'စိမ်လိုက်လေ၊ ကျုပ်က ငွေအကုန်ချပြီး လောင်းမယ်၊
ခပ်ဗျားလက်ခံမလား'

သူ၏စကားကြောင့် မောင်စုသာမက ဝိုင်းကြည့်နေကြသူ
အားလုံး သတောကျသွားကြလေသည်။

ချူးရှာအား သတ္တိကောင်းသည့် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းကောင်းကောင်း
လေးဟုလက်ခံသွားကြပေတော့သည်။

မောင်စု ရယ်မောလိုက်လေသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား... မင်း မဆိုးဘူး၊ မင်း ရှုံးသွားမှာ
မကြောက်ဘူးလားကွ'

'ကျုပ်က ရှုံးမှာကြောက်ရင် ဘယ်တော့မှ လောင်းကစားမှု
မလုပ်ဘူးဗျ'

'ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ ကဲ...စကြာရအောင်၊ မင်း
အရင်ပစ်မလား- ငါ အရင်ပစ်ရမလား'

မောင်စုက အံစာတုံးကိုညှန်ပြကာ မေးလိုက်လေသည်။

ချူးရှာက....

'ခပ်ဗျားရှဲ့ငွေ ဘယ်မှာလဲဗျ'
ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ စားပွဲပေါ်၌ သူ့အနိုင်ရရှိထားသည့် ငွေများ
အဖွေးသားရှိနေပါ၏။

မောင်စုက....

'ယင်းတိမြို့မှာ ငါလက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း
မသိသေးဘဲကိုး၊ မင်းအနိုင်ရရင် ငွေချက်ချင်း ရစေ့မယ်၊ ငါ
တာဝန်ယူတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ခပ်ဗျားစကား ခပ်ဗျားမှတ်ထားပါ၊ ခပ်ဗျား
ကကျုပ်ထက်အသက်ကြီးတော့ ခပ်ဗျားအရင် ပစ်ပါဗျာ'

မောင်စု ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ပြီး အံစာတုံးလေးကို
ကောက်ယူလိုက်၏။ လက်ထဲ အတန်ကြာအောင် ဆုပ်ထား
လိုက်ပြီးမှ....

'ကဲ...စပြီ'

ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

တတောက်တောက် မြည်သံနှင့်အတူ အံစာတုံးလေး လိမ့်
သွား၏။

လူတိုင်းလူတိုင်း အသက်အောင့်ကာ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်
နေကြလေသည်။ အံစာတုံးလေး ရပ်သွားလျှင်....

'နှစ်ပွင့်'

မောင်စု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ မောင်စု ပစ်လိုက်သည့် အံစာများ နှစ်ပွင့်သာ
ရှိပေသည်။ မောင်စု မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ထူနေသည့်လိုက်ပြီး...
'ကောင်လေး... မင်းက နှစ်ပွင့်ကို နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်
စမ်းပါဦးကွာ'
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးရှာ ရယ်မောလိုက်၏။
'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... ကျုပ်က ပစ်တိုင်း ခြောက်ပွင့် ရနေကြပြီ။
ကဲ... ကြည့်ထားပါ'
ပြောပြောဆိုဆို အံစာတုံးလေးကို ပစ်လိုက်သည်။

အံစာတုံးမှာ စားပွဲပေါ်၌ လိမ့်သွား၏။ ဆူဆူညူညူ အသံ
များ ဖိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

အားလုံးသည် အံစာတုံးလေးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်
ကြည့်နေကြလေသည်။ အံစာတုံးလေး လိမ့်နေရာမှ ရပ်သွား
လျှင်...

'တစ်...'
ဆရာချူး၏ အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။
မုန်းပေသည်။ ချူးရှာ ပစ်လိုက်သည့် အံစာ တစ်ပွင့်သာ ရှိပေ
သည်။ ချူးရှာ ရှုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

'ဟေး...'
ဝိုင်းကြည်နေကြသူများသည် မောင်စု အနိုင်ရသွားပြီဖြစ်ရာ
ငမ်းသာအားရ ဖစ်ကြွေးလိုက်ကြလေတော့သည်။

ယခုမှ မောင်စု၏ မျက်နှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာသည်။
ချူးရှာအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

'ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ကံဆိုးသွားပြီကွ'
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးရှာက...
'ထားပါတော့ဗျာ၊ ရှုံးမှတော့ ပေးလိုက်ရုံပေါ့၊ ကဲ... ကျုပ်
ငွေတွေ ယူလိုက်မေ့တော့၊ ကျုပ်သွားတော့မယ်'

စကားဆုံးလျှင် ချာနေလှည့်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

'နေပါဦးကွ'
'မောင်စုက ဟန်တားလိုက်လေသည်။

ချူးရှာက လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...
'ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ'
မောင်စုက...

'မင်းကျေနပ်ရဲ့လားကွ'
'ခင်ဗျား ရှိသတောက်...'
'မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ထပ်ပြီးလေ့မ်းရအောင်'

'ကျုပ်မှာ ငွေမရှိတော့တာ'
မောင်စု၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်
တောက်ပလာလေသည်။

‘မင်းမှာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အသက်တစ်ချောင်းပိုင်တယ် မဟုတ်လား?’

‘ဘာပျ၊ အသက်တစ်ချောင်းဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အသက်ချင်းထပ်ပြီး ကစားကြရအောင်’
မီးသွေးဆုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေသည်။

ငွေအိုးကြီး ပြောခဲ့သည့်စကားများ မှန်ကန်နေကြောင်း တဖြည်းဖြည်း ဖော်လှောင်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘မောင်စုဟာ အလောင်းအစား အင်မတန်ဝါသနာထုံတဲ့ လူပဲ၊ သူကအသက်ချင်းထပ်ပြီး လောင်းကစားလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ သူဟာ အနိုင်ရအောင် လုပ်ထားတဲ့အထဲတုံးကို အသုံးပြုလေ့ရှိတယ်’

ဟူ၍ ပြောပြခဲ့ပေသည်။

‘မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲကွ’

မောင်စုက ထပ်မေးလေသည်။

ချူးရှာက ယန်ခွမ်းကိုကြည့်လိုက်၏။

သူ့တို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်လာခဲ့ချေပြီ ယခု သူက အစပျိုးခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။

သူ၏တာဝန်ကုန်ဆုံးသွားပြီး ယန်ခွမ်း ဆက်လက်တာဝန်ယူရတော့မည့်အချိန် ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘ကျုပ်က အစားလောင်းမယ်’

ယန်ခွမ်းက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

မောင်စု မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘မင်းရဲ့အသက်နဲ့လောင်းမယ် ဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနိုင်ရင် ကျုပ်ကို ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားအသက်ကို ပေးရမယ်’

ယန်ခွမ်းက အကြောက်အရှံ့မရှိ ပြတ်သွားစွာ ပြောလေသည်။

မောင်စု သဘောကျသွား၏။

‘ကြိုက်သွားပြီဟေ့၊ က...မင်းကစမလား၊ ငါကစရမလား?’ ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ကျုပ်စမယ်’

‘ကောင်းပြီ’

မောင်စုသည် သူ့အလှည့်ရောက်တိုင်း အနိုင်ရစေရန် ပြုပြင်စနစ်တီးထားသည့် အံ့စာတုံးလေးကို လှမ်းပေးလေသည်။

ထိုအံ့စာတုံးလေးအား လှိုင်းပစ်လျှင် အပွင့်ရအနည်းဆုံး သူမည် ဖြစ်လေသည်။

အပွင့်အများဆုံးလိုချင်ပါက မြှောက်ကာပစ်ချလိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။

အံစာလောင်းကစားသူတိုင်းသည် လက်လွတ်စပယ် မြှောက်၍ ပစ်လေ့ မရှိကြချေ။

ထိုသို့ပစ်ပုံမျိုးသည် ကံတရားကို အားကိုးရသည်ဖြစ်၍ မည်သူမျှမပစ်လိုကြချေ။

မောင်စု၏ အံစာတုံးလေးအကြောင်းကို သိသူနည်းပါးလှသော်လည်း ပါးနပ်လှသည့် ငွေအိုးကြီး ရိပ်မိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် အနိုင်ယူနိုင်သည့်နည်းလမ်း ပြောပြခဲ့လေသည်။ ယန်ခွမ်းသည် ငွေအိုးကြီးဆင်ပေးလိုက်သည့်နည်းလမ်းကို အသုံးပြုရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

မောင်စု၏အံစာတုံးကို ကောက်ယူပြီးသည်နှင့် လက်ထဲ၌ ဝှက်ထားသည့်ငွေအိုးကြီးပေးလိုက်စေဘဲ အံစာတုံးဖြင့် ဆဲလိုက်သည်။

မောင်စု၏အံစာတုံးသည် အင်္ကျီလက်အိုးကြားမှ တစ်ဆင့် အိတ်ထဲရောက်သွားပြီး ငွေအိုးကြီးပေးလိုက်သည့် အံစာသည် လက်ထဲရောက်လာသည်။

အံစာတုံးချမ်းလဲသည့်နည်းမှာလည်း ငွေအိုးကြီးကပင် သင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် အံစာချင်းလဲပြီးသည်နှင့်...

‘ကျုပ်ပစ်တော့မယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ မော့စု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မင်းရှုံ့အဆက်ဟာ အံစာတုံးပေါ်မှာ ရောက်နေပြီကွာ က... ပစ်တော့’

ယန်ခွမ်းက စားပွဲပေါ်လိုမိ၍ ပစ်လိုက်လေသည်။ အံစာတုံးလေး ရပ်သွားသည်နှင့်...

‘သုံး’

အော်ပြောလိုက်သည်အသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...’

မောင်စု သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

— အံစာတုံးလေးအား ကောက်ယူရင်း... ‘မင်းတော့ ခုကွဲပါ။ ငါက ဘယ်လိုပစ်ပစ် မင်းကို အနိုင်ရမှာ သေချာနေပြီ၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ’ ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်းက... ‘ခင်ဗျားနိုင်သွားရင် ကျုပ်အဆက်ကိုယူပါ။ ရှုံးသွားရင် ထော့ ကျုပ်ရှေ့မှာ လည်စင်းပေးဖို့ ပြင်ထား’

‘ငါက ရှုံးမယ်တဲ့လားကွ’

ပြောပြောဆိုဆို မောင်စုက အံစာတုံးလေးကို အပေါ်
မြှောက်ပစ်လိုက်လေသည်။ ကျချင်သည့်အပွင့်ကျ ဟူသော
သဘောဖြင့် ပပ်ပုံမျိုး ဖြစ်သော်လည်း - စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ထား
သည့် အံစာတုံးဆိုလျှင် ခြောက်ပွင့်ကျမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မောင်စုသည် ယန်ခွမ်း အံစာချင်း ဆဲလိုက်သည်ကို မသိဘဲ
ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်တကား။

တစ်တောက်တောက်ပြည်သံနှင့်အတူ အံစာတုံးလေး လိမ့်
သွားပြီး အရှိန်သေကာ ရပ်သွားလျှင်....

‘နှစ်ပွင့်’

ယန်ခွမ်းက ပြောလိုက်၏။

ဝိုင်းကြည့်နေသူများ တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ကြပါ။ မောင်စု
မျက်နှာပျက်သွား၏။

ယန်ခွမ်းက....

‘ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်စုသည် နှစ်ပွင့်သာပေါ်နေသည့် အံစာတုံးလေးကို
မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ယန်ခွမ်းက အံစာတုံးချင်းလဲကာ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်
လိုက်သည့်အဖြစ်ကို ချက်ချင်းနားလည်သွား၏။

ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားပြီး....

‘တောက်...မင်းက လူလည်ကျတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီ’

ယန်ခွမ်းက ထပ်ပြောလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့ကလည်း....

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားအသက်ကို နဂါးလေး
ပိုင်သွားပြီ’

ဟု ဝင်ပြောလိုက်ကြလေသည်။

နဂါးလေးဟူသောအမည်ကြောင့် မောင်စု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဘာကွ၊ နဂါးလေး ဟုတ်လား’

ယန်ခွမ်းက....

‘မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ အသက်ချင်းထပ်ပြီး
လောင်းစွာစားချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ အခု ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီ’
မောင်စုသည် ချက်ချင်းပင် ခါးမှ ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ....

‘သိကြသေးတာပေါ့ကွာ’

အော်ငေါက်ရှင်း ယန်ခွမ်းအား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။ သူ၏
လှုပ်ရှားပုံမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
ထင်ရှားပေါ်လွင်လာလေသည်။

ဓားရောင် ဝင်းခနဲ လက်သွား၏။

၉၀ ● ၀ အောက်

‘သတိထား’

ချူးရှာက လမ်းရှိ သတိပေးလိုက်လေသည်။

• ယန်ခွမ်းက မောင်စုအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

• မောင်စု ခေးဆွဲထုတ်လိုက်သည့်နှင့် သူ၏ အင်္ကျီ လက်အိုးအတွင်း ဝှက်စားသည့် ခေးခြောက်ကို လက်ထဲ လျှော့ချကာ မောင်စုထံ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

‘အေး’

‘အင်’

အော်ဖတ်သံတစ်ချက် ခပ်အုပ်အုပ်။ ညည်းညူးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ယန်ခွမ်း ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူ၏ ဝဲဘက်ပခုံး၌ ထွေးချင်းချင်း နီရဲသွားလေသည်။

သို့သော် သူက မားမားမတ်မတ် ရုပ်နေနိုင်ပါသေး၏။

မောင်စုမှာမူ...

မောင်စု၏ရုပ်ဝ၌ ခေးခြောက်တစ်လက် စိတ်ဝင်နေလေ၏။

သူ၏မျက်လုံးကြီးများ ပြူးထွက်နေသလို ပါးစပ် အဖောက်ခင်းသား ဖြစ်နေ၏။

• ယင်းတို့မြို့၏ မြေအောက်ရာဇာကြီးတစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ ခံလိုက်ရမည်ဟု မည်သူ ယုံကြည်နိုင်ပါမည်နည်း။

သူ၏ အဖြစ်မှာ လမ်းလျှောက်ရှင်း ခလုတ်တိုက်သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်လေသည်။

မောင်စုသည် ယန်ခွမ်းအားစိုက်ကြည့်ရှင်း သတိဝင်လာပြီး အော်ငေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ ထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်မလာဘဲ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများသာ စီးကျလာ၏။

ထို့နောက်...

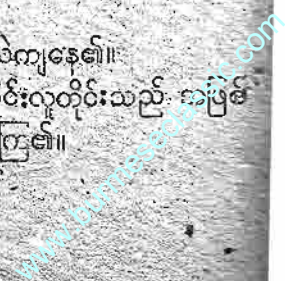
‘ဝုန်း’

ကြမ်းပြင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

....၀....

မောင်စု ကြမ်းပြင်ပေါ် စန့်စန့်ကြီးလဲကျနေ၏။

လောင်းကစားခန်းမအတွင်းရှိ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အပြစ်အျက်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

၉၂ ဝတ္ထုအောင်

ယန်ခွမ်းက...

‘ကျုပ် အနိုင်ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ ပြင်းချင်သေးသလဲ’
ဟု မေးလိုက်၏။

သူ၏အသံသည် ကြည်လင်ပြတ်သားလှပေသည်။

ရုတ်တရက် မောင်စု၏လူများ သတိဝင်လာကြ၏။

လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲကိုင်ရင်း...

‘ထိုက်ကြဟေ့’

အော်ဟစ်ကာ ယန်ခွမ်းထံ ပြေးဝင်လာကြလေတော့သည်။
မီးသွေးတူးနှင့် ချူးရှာတို့ ရပ်ထိတ်သွားကြ၏။

မောင်စု၏ သက်တော်စောင့်များကသာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်
ကြမည်ဆိုလျှင် သူတို့အတွက် အသက်ရှုပ်လမ်း ရှိတော့မည့်
မတ်တပ်မှန်း နားလည်ထားကြပါ၏။

သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ကျရောက်တော့မည့်ဆဲဆဲလက်မတင်
အချိန်ကလေးမှာပင်...

‘ရပ်လိုက်ကြစမ်း’

ဟန်တားသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

မောင်စု၏လူများမှာ ဟန်တားလိုက်သည့်အသံကို ကျက်မှတ်
မိလိုက်ကြဟန်ရှိ၏။

ချက်ချင်းပင် ရပ်စန့်သွားကြသည်။

ယန်ခွမ်း၊ သွေးတူးမီးနှင့် ချူးရှာတို့ ဟန်တားသံ ထွက်ရာ
ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ငွေအိုးကြီး၏အစီအစဉ်အရ သူတို့အား ကူညီမည့်သူသည်
အချိန်ကိုက် ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ကြလေ
သည်။

လူတစ်ယောက်သည် စားပွဲပေါ် ခုန်တက်ကာ...

‘ရပ်လိုက်ကြစမ်း’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုလူမှာ မောင်စု၏ လက်ရုံးစာစီဆူသဖွယ် အားကိုးရသည့်
ဆရာချူး ဖြစ်ပေတော့သည်။

‘ဟင်...’

ယန်ခွမ်း၊ မီးသွေးတူးနှင့် ချူးရှာတို့ တအံ့တကြဖြစ်သွား
ကြလေသည်။

ဆရာချူးသည် မောင်စုအား သစ္စာဖောက်မည့်သူဟု သူတို့
လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ကြပါချေ။

ဆရာချူးသည် စားပွဲပေါ်၌ ခါးထောက်ရင်း...

‘အားလုံး နားထောင်ကြစမ်း၊ နဂါးလေးဟာ အသက်ချင်း
ထပ်ပြီး လောင်းကစားတဲ့ပွဲမှာ အနိုင်ရသွားတယ်၊ ဒါကြောင့်
သူက မောင်စုရှေ့အသက်ကို ယူလိုက်တာ မှားသလား’
ဟု ပြောလိုက်၏။

၉၄ ● ဝတ္ထုအောင်

မောင်စု၏လူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

လူတစ်ယောက်က...

‘အစ်ကိုကြီးဇာတာ ကျုပ်တို့ရှိခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ခပ်ဗျား မေ့နေပြီလားဗျ’

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျန်လူများက...

‘ဟုတ်...ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်အတွက် ကျုပ်တို့လက်ထုန်းပြန်ရမယ်’ ဟု အော်လာကြသည်။

ဆရာချူးက

‘ငါတို့ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက နဂါးလေးနဲ့ လောင်းတာလဲ ရှုံးတယ်။ တစ်ယောက်ချင်းယှဉ် တော့လဲ ရှုံးတယ်။ သူ့မှာ နဂါးလေးလောက် အရည်အချင်း မရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားမနေဘူးလား’

စကားကိုရပ်ကာ ဒေါသတကြီး ရပ်စောင့်နေသူများအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

မောင်စု၏လူများ ငြိမ်ကျဆွေး၏။

လူစိုးလူမှိုက်တို့မည်သည် ကိုယ်ထက်ဆိုးသူ မှိုက်သူများအား ကြောက်ရွံ့တစ်ကြသည့်သဘော ရှိပေသည်။

ဆရာချူးက...

‘ငါတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်မှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အရည်အချင်းမရှိတဲ့လူကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး’

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

မောင်စု၏ လူများ တောဝေးနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထွေးချင်းချင်း နီရဲနေသည့်တိုင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည့် ယန်ခွမ်းအား အကဲခတ် ကြည့်လာကြသည်။

ယန်ခွမ်းသည် အထက်ကို ပခောနမထားဘဲ မောင်စုနှင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဆရာချူးက...

‘နဂါးလေးဟာ လောက်ချန်း တစ်မြို့လုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားသူပဲ။ သူဟာ လောက်ချန်းမြို့ကနေ ငါတို့မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ မောင်စုနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ သူလို ဘယ်သူလုပ်ရဲသလဲ။ ဆုလောက် ဘယ်သူ သတ္တိရှိသလဲ’

လောင်းကစားခန်းမအတွင်းရှိ လူတိုင်းလူတိုင်းသည်ယန်ခွမ်းအပေါ် ထားရှိသည့် သဘောထား မသိမသာ ပြောင်းလဲလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သာ ယန်ခွမ်း နေရာ၌ရှိလျှင် ယခုကဲ့သို့ လှုပ်ကြဲမည် ဟုတ်ဟု ယုံကြည်မိကြလေသည်။

ဆရာချူးက....

‘မောင်စုဟာ နဂါးလေးကို ရှင်းပြီး လောက်ချန်းမြို့ကို သွေ့၍ ပိုင်နက်ထဲ သွင်းဖို့ ကြံစည်နေတာ အားလုံး အသိပါ။ ဒါကြောင့်လဲ နဂါးလေးက သူ့ကို ဆုံးမလိုက်တာပါ။ က... ဘယ်သူက နဂါးလေးကို မလေးမစား လုပ်ချစ်ကြသေးသလဲ ရန်ပြုချင်ကြသေးသလဲ’

မောင်စု၏ လူများ တုပ်တုပ်မျှပင် မလှုပ်ကြချေ။

ဆရာချူးက....

‘ငါက မောင်စုထက် ပိုပြီး သတ္တိကောင်းတဲ့ အရည်အချင်း ရှိတဲ့ နဂါးလေးကို လက်ခံကြိုဆိုတယ်။ ငါတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဟာ အားကိုးထိုက်တဲ့ လူပဲ ဖြစ်ရမယ်’

မောင်စု၏ လူများ တဖြည်းဖြည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မြစ်လှေ လေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် လောက်ချန်းမြို့အား နှစ် နှစ်အတွင်း သိမ်းပိုက် လိုက်ပြီး ဒုစရိုက်သမားအားလုံးကို စုစည်းနိုင်ခဲ့သည်။

အခြား သော ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များနှင့် မတူဘဲ လက်အောက်ငယ်သားများ၏ အကျိုးကို ပို၍ အလေးထား ဖြစ်သည်။

အထက်ပု သတင်းများသည့် လူ့သတင်း လူ့ချင်းဆောင် ဆိုသကဲ့သို့ ဒုစရိုက်လောက၌ မသိမသာ ပျံ့နှံ့နေလေသည်။

မောင်စု၏ လူများအနက် ယန်ခွမ်း၏ သတင်း ကြားဖူးကြသူ များလည်း ပါဝင်ကြပေသည်။

မောင်စုအား ဆုံးမလိုက်သူမှာ ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ အကြီး အကဲ ယန်ခွမ်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပြီဖြစ်ရာ နေ့မှလိုစိတ်များ လျော့ပါးသွားပြီး နှစ်သက်သဘောကျသည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ် လာကြလေသည်။

ဆရာချူးက....

‘မောင်စု မရှိတော့တဲ့အတွက် တို့တစ်တွေကို ဆက်ပြီး ဦးဆောင်ရမယ့် လူဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်သင့်သလဲ’

ဟူ၍ လမ်းကြောင်းပေးလိုက်လျှင် ယန်ခွမ်းအား လေးစား ကြောက်ရွံ့သွားသူ အချို့က....

‘နဂါးလေးပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့’

ဟူ၍ ဝိုင်းပြောကြလေသည်။

ဤတွင်....

‘ကျုပ် သဘောတူတယ်’

‘မောင်စုတောင် မယှဉ်နိုင်တာ ကျုပ်တို့ လက်မခံစရာ အကြောင်း ပေါ့ပါဘူး’

‘နဂါးလေးဟာ ယင်းတို့မြို့အပေါ် ဘယ်လို သဘောထား လာသလဲ’

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုလာကြလေ သည်။

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှကြည့်လျှင် ယင်းတိမြို့ကို ပျပ်
ဝပ်ဝပ်ကလေး တွေ့မြင်နေရ၏။

အဝေးတွင် စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့်တောအုပ်များ သွယ်ဝန်း
လျက် ရှိနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝအလှအပများမှာ စာဖွဲ့မကျ
အောင် လှပသာယာနေပေတော့သည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ လူနှစ်ယောက်ရှိနေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏မျက်နှာမှာ သဘာဝ အလှအပများ
လိုက်လျောညီထွေမရှိဘဲ မသာမယာ ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ဖြစ်ကြ
သည်။

ချူးရှာသည် ယင်းတိမြို့ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ
ပြင်း ဟင်းခနဲချကာ....

‘ငါတို့က လောက်ချန်းမြို့မှာ လူဆိုးတွေကို မောင်းထုတ်
လူဆိုးလုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေ
ဆိုးတဲ့အလုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး’

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်
သည်။

‘မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့အတွက်သာမကဘူး လူတိုင်းအတွက်
ဆင်ပြေအောင် လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကြောင့်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတဲ့ လူတောင် မရှိပါဘူး၊ ဒုစရိုက်
စားလို့သာ ပြောကြတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ ပေတေပြီး ခိုးဆိုး
ဆက်မယ့်လူတွေတောင် မရှိအောင် ငါတို့လုပ်နိုင်ခဲ့ကြတာပဲ’

ချူးရှာက....

‘ယင်းတိမြို့ဟာ လောက်ချန်းမြို့ မဟုတ်ဘူးကွ’

‘ဘာလဲ၊ ငွေအိုးကြီးနဲ့ ဆရာချူးကြောင့်လား’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ၊ တကယ် ဆိုရင် ငွေအိုးကြီးက
ကပ်ပါ၊ သူလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တွေကိုကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘဲ ငါတို့ကို
စားလုပ်သွားတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ယင်းတိမြို့ကို လောက်ချန်းမြို့လို ဖြစ်အောင်
လုပ်ချင်ပေမယ့် ငွေအိုးကြီးရှိနေသမျှ လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဒါပေမယ့် ငါတို့ဟာ တကယ်လူဆိုးတွေ ဖြစ်ရတော့မယ်’

‘ဟား....ဟား....ဟား’

ချူးရှာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ’

‘မင်းစကားကို သဘောကျလို့ပေါ့ကွာ၊ ယင်းတိမြို့က
အိတ်လုပ်ငန်းတွေဆို မောင်စု လက်ထက်ကအတိုင်းပဲ ဆက်

ထားပြီး လုပ်ကိုင်ဆွဲကြမ်းမယ်လို့ ငွေအိုးကြီး အကြံပေး
အတိုင်း ယန်ခွမ်းဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ တကယ် ဒုစရိုက်က
ထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်တာမို့ မကောင်းမှုတွေက သူ့ရဲ့ မျှတ
စိတ်ထားကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။ သူ့ဟာ တက
လူဆိုးကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်

မီးငွေတုံးက....

‘ယန်ခွမ်းအကြောင်း ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ငယ်ငယ်ကမတ
ဖိနှိပ်ခံခဲ့ရတာကို သူ မေ့မှတ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မှာ ကိုယ်ခ
စာစိတ် ရှိနေမှာပါ’

ချူးရှာက....

‘သူဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူဆိုတာ ငါ ယုံပါတယ်။ ဒါ
မယ့် ဒုစရိုက်ကမ္ဘာဟာ ဆားငန်ရေပြည့်နေတဲ့ ပင်လယ်ကြ
တူတယ်။ ဆောက်လေ-သောက်လေ ဘယ်တော့မှ ရေငတ်
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ယန်ခွမ်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ မျှတတဲ့သေ
ရှိရှိ မလွှဲမရွှောင်သဘာဝကိုစွဲတွေကြားမှာ တဖြည်းဖြည်းနစ်
သွားပြီး မကြာခင် လူဆိုးကြီးတွေလိုပဲ ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူဆိုး
တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်’

မီးသွေးတုံး အနည်းငယ် တွေးတောစဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘မင်းက မောင်စုအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ မောင်
လူယုံတွေကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြော
လာ’

ဟု မေးလေသည်။

ချူးရှာက...
‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ’

‘ငွေဦး ယန်ခွမ်းက ယင်းတိမြို့ကို လွှမ်းမိုးလိုက်တဲ့အခါမှာ
မောင်စုရဲ့ လူယုံတချို့ က လုံးဝလက်မခံဘဲ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်
နေကြတယ်။ သူတို့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလိုက်ရင် တစ်နေ့
ယန်ခွမ်းကို ဒုက္ခမပေးဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲကွာ’

ချူးရှာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘မင်းပြောသလို ငွေအိုးကြီးက ပြောခဲ့တာပဲ။

‘ဒါမှန်တာပဲ ဖေ့တ်လား’

‘ယန်ခွမ်းကလဲ မှန်တယ်ထင်လို့ မောင်စုဘက်စော်သား
တွေကို ရှင်းပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာပဲ’

မီးသွေးတုံးက....

‘ဒါမှန်ပါတယ်’

ဟု ထပ်ပြောလေသည်။

ချူးရှာက...

‘ကောင်းပြီ၊ မောင်စုကသာ ယန်ခွမ်းကို ရှင်းပစ်လိုက်တယ်
ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

မီးသွေးတုံးသည် စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုဘဲ....

‘ငါက သေချင်သေပါစေ၊ မောင်စုနဲ့ ရင်ဆိုင်မှာပေါ့’

ချူးရှာက....

‘မင်းလိုပဲ၊ မောင်စုနဲ့လူတွေ ခံစားရမယ်ဆိုတာ မင်း မတွေးမိ သွားလား’

‘ဟာ....’

မီးသွေးတုံး လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ချူးရှာဆိုလိုသည့် သဘောကို နားလည်သွားပြီ ဖြစ်လေ တော့သည်။

ချူးရှာက....

‘တကယ်ဆိုရင် ဩဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားလာတာနဲ့အမျှ နေရာအနှံ့ ပေါက်ပေါက်၊ ရောက်ရောက်ရှိမယ်၊ သူ့ရှာချင်တဲ့ လူကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်မယ်လို့ ငါပြောခဲ့တာကိုက မှားနေပြီ၊ ငွေအိုးကြီးလာပြီး ဆွေးနွေးတုန်းကလဲ ကန့်ကွက်ဖို့ ကောင်း တယ်၊ ခုနကတော့ ငါတို့အားလုံး ဆားငရဲသောက်မိတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီက’

ဟု ညည်းညူလေသည်။

မီးသွေးတုံးကလည်း....

‘ငါတို့ ယန်ယင်းပပ်ကို တွေ့အောင်ရှာဖွေနိုင်မှ ဖြစ်တော့ မယ်’

ဟု တွေးတွေးဆဆ ပြောလေသည်။

မှန်ပေသည်။ ယန်ခွမ်းသည် သူ့တွေ့လိုသည့် ယန်ယင်းပင် နား တွေ့ရမည်ဆိုပါက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည် ဟုတ်ပါလား....

ယခုအချိန်တွင် ငွေအိုးကြီးနှင့် ပေါင်းမိကာ ဒုစရိုက်နွဲ့ထဲ ချစ်စရာမိပြီ ဖြစ်လေသည်။

....၀....

အတိတ်မေ့စေရန်

အတိတ်ဟူသည် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပေသည်။

မေ့လျော့ခြင်းသည် အသိဉာဏ်၏ ချိုယှမ်းချက် ဖြစ်သည်။ အတိတ်ကို မေ့လျော့ခြင်းသည် ဘဝ၏အဆုံးဝါးဆုံး ဝေဒနာ ဖြစ်လေသည်။

...၀...

မျက်ခိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသည် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဆရာချူး၏ရှေ့တွင် ခပ်ယိုယို ရပ်နေကြသည်။

ဆရာချူးက ထိမ်းငှက်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများသဖွယ် စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်များ ထပ်စွန်းပေါ်လွင်နေ၏။

‘ဘာပြောတယ်ကွ၊ လူစိမ်း တစ်ယောက်က ငါတို့လှ သုံးယောက် ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ် ဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက် ငြိမ်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာချူး’

‘က...ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ခုလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး’

လူငယ်တစ်ယောက်က.....

‘ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရွှေငါးစားသောက်ဆိုင်မှာ ရှိနေ တုန်း လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်၊ ရုပ်ဝေးကလာတဲ့ လူမှန်းထိလို့ သူ့ဆီမှာ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းကြိုလှူယူဖို့ ကြီးစား ခဲ့ကြပါတယ်၊...ဒါပေမယ့်’

‘သူက မင်းတို့ကို မှတ်လောက် သားလောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမလိုက်တယ်ပေါ့’

လူငယ် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဆရာချူး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

‘နဂါးလေးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာနေပြီး အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကို အပြစ်ပေးဖို့ပဲကောင်းတယ်’

သူက ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းနေလေရာ လူငယ်လေးနှစ်ဦး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ကြလေသည်။

ဆရာချူးက မလှမ်းမကမ်း၌ရပ်နေသည့် အသက်သုံးဆယ် ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ကျောက်ပေါက်မာ၊ မင်းသူတို့နဲ့ လိုက်သွားပြီး ငါတို့ရဲ့ ပိုင်နက်ထဲမှာ လာကျယ်တဲ့လူစိမ်းကို ဆုံးမလိုက်စမ်း၊ အဲဒီလူစိမ်း အကြောင်း နောက်ထပ် ငါဘာမှမကြားချင်ဘူး’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျောက်ပေါက်မာဆိုသည့် လူရွယ်က ဦးညွတ်လိုက်ပြီး....

‘စိတ်ချပာဆရာချူး’

စကားဆုံးလျှင်....

‘သွားကြမယ်’

လူငယ်နှစ်ယောက်အား ခေါ်ဆောင်ကာ ထွတ်သွားလေသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်ပါသွားကြ၏။

သူတို့ထွက်သွားပြီးမှ ဆရာချူးက အခန်းအတွင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ အမွှေးပူကော်ဇောကြီး ခင်းထားသလို အဖိုးတန် အိမ်တောင်ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားပါသည်။

အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်ပိုင်ဆိုင်သည့် ညှော်ခန်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ကျားသစ်ရေ ခင်းထားသည့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်၌ လူရွယ်တစ်ယောက် အခန်းသားထိုင်နေ၏။

ထိုလူရွယ်သည် အဖိုးတန် ပိုးဖဲအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာချူးသည် လူရွယ်အနီးသို့ လှမ်းသွားပြီး....

‘နဂါးလေး၊ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းနဲ့ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာကိုတော့ ငယ်သားတွေနဲ့ လွတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး ရှင်းမှဖြစ်မယ်’

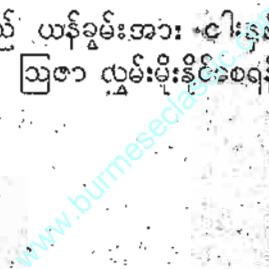
ဟု ပြောလေသည်။

လူရွယ်မှာ နဂါးလေးအမည်ခံ ဝေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင် ယန်ခွမ်းဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အတွင်း လောက်ချန်းမြို့နှင့် ယမ်းတိမြို့ မြို့ကြီးနှစ်မြို့အား လှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

သူ့အား ထောက်ပံ့ကူညီမည့်သူများအဖြစ် ငွေအိုးကြီးနှင့် ဆရာချူးတို့ မားမားမတ်မတ် ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

ငွေအိုးကြီးနှင့် ဆရာချူးတို့သည် ယန်ခွမ်းအား ငါးနှစ်အတွင်း မိုင်တစ်ရာပတ်လည်အတွင်း သြဇာ လှမ်းမိုးနိုင်စေရန် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြလေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ပြည်မတစ်ဝှမ်း ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ သြဇာအရှိန် အဝါ ကြီးမားစွာ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယန်ခွမ်းသည် အသက်နှစ်ဆယ်သုံးနှစ် အရွယ်တွင် ဒုစရိုက် ရာဇာကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

သြဇာထူထောင်ထားသည့်နယ်မြေဒေသ ကျယ်ဝန်းသည်နှင့် အမျှ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းတွင် လူပေါင်းစုံ၊ ဒုစရိုက်ပေါင်းစုံပါဝင် လာခဲ့ပေသည်။

ဤလိုဖြင့် ယန်ခွမ်း၊ မီးသွေးကုံးနှင့် ချူးရှာတို့သုံးယောက်၏ မူလအစီအစဉ်မှာ ပြောင်းလဲသွားရတော့သည်။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းသည် ရှေးမဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးအဖြစ်ပြောင်း လဲသွားခဲ့ရပေတော့သည်။

မီးသွေးတုံးနှင့် ဆရာချူးတို့သည် ယန်ခွမ်းနှင့် လက်တွဲ မဖြုတ်ခဲ့ကြမိချေ။ သို့သော် သူတို့သုံးယောက်သည် ယခင်ကလို တပူးတံ့တံ့ မရှိတော့ချေ။

ယန်ခွမ်း၏အနီးတွင် တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတတ်သူများအဖြစ် ငွေအိုးကြီးနှင့် ဆရာချူးတို့ အစားထိုး ဝင်ရောက်လာကြလေ သည်။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏သြဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားလာသည်နှင့် အမျှ ပြိုင်ဘက်များစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ယန်ခွမ်းအတွက် အေးအေးချမ်းချမ်း နေရသည်ဟူ၍ မရှိ တော့ချေ။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအား အတုသူများ၊ သစ္စာဖောက်သူများ၊ သည့်စားသူများ၊ ဖျက်ဆီးလိုသူများနှင့် တစ်ချိန်လုံး ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရပေသည်။

ယခုလည်း ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းသည် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းနှင့် မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်လည်း တစ်ဘက်လှည့်နည်းဖြင့် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ အကျိုးစီးပွားကို ဖျက်ဆီးနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းအားဆုံးမရန် ယန်ခွမ်းတွင်တာဝန် ခိုလာလေတော့သည်။

ဆရာချူးက....

‘မကြာသေးခင်က ကျုပ်တို့လူတွေ မိုးကြိုးအာမခံဌာနက စတုရန်းတွေ လူယက်ခဲ့ကြတဲ့အခါ အပြန်လမ်းမှာ ရပ်ဖျက်ထား ကြတဲ့လူတစ်စုက ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်လုယူသွားကြတယ်။ ကျုပ် တို့စမ်းကြည့်တော့ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းကလူတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ နဂါးလေး သူတို့ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ် တော့ဘူး’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဝေမင်းတင်ကို ဖိတ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်က သူ့ကို ညှော်ခံရက်ပြုပါမယ်ဗျာ’

ဆရာချူးသည် ယန်ခွမ်းကိုကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံး ဆို၏။ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းအားဖြိုခွပ်စင်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်း

၁၁၂ ဝတ္ထုအောင်

က ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို သူတို့ သိမ်းပိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ရန်သူထံမှ ပစ္စည်းများ သိမ်းပိုက်ရရှိလေတိုင်း ပစ္စည်း တန်ဖိုး၏ ငါးပုံတစ်ပုံသည် ဆရာ့ချူးအတွက် ရရှိလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းသည် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ရှိသော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းအား ဖြိုခွဲနိုင်လျှင် သူတို့၏ သြဇာ အရှိန်အဝါ နှစ်ဆတိုးလာမည် မဟုတ်ပါလား။

ဒုစရိုက်လောကတွင် ဆူတို့နှင့် တန်းတူရည်တူဟူ၍ လျှို့ဝှက် သိပ်သည်းလှသည့် သွေးဝိညာဂိုဏ်းပင်လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းသည် တစ်နေ့တွင် သွေးဝိညာဉ်ကိုပင် လွှမ်းမိုးနိုင်မည်မဟုတ်ဟုလည်း မည်သူ ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအား ယန်ခွမ်းက ဦးဆောင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

များစွာသော ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတို့၏ ဒေါင်းဆောင်များသည် သူတစ်ပါး၏အသက်ကို ဖက်ရွက်မှုပင် တန်ဖိုးမထားကြသော် လည်း ကိုယ့်အသက်အတွက်သာကြောက်ရွံ့ခြင်းများစွာ ဖြစ်ကြ လေ့ ရှိပေသည်။

ယန်ခွမ်းကား သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျှ လာသူအား မဖြစ်မနေ လက်တုံ့ပြန်သကဲ့သို့ သူ၏ အသက် ဆုံးသွားမည်ကို တစ်စက်ကလေးမျှ ကြောက်ရွံ့ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအောင်မြင်ကျော်ကြားလာရသည့် အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ ယန်ခွမ်း၏ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေ တော့သည်။

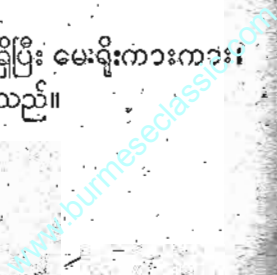
ရွှေငါးစားသောက်ဆိုင်...

ရွှေငါးစားသောက်ဆိုင်သည် လူစည်ကားသော လမ်းဆုံ လမ်းခွတစ်နေရာ၌ တည်ရှိလေသည်။

နံနက်ဆိုင်ဖွင့်ချိန်မှစ၍ ညဆိုင်သိမ်းကာနီးအထိ လူမပြတ်ဘဲ တရုန်းရုန်းရှိတတ်သည့် စားသောက်ဆိုင်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေငါးစားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်လျက် ရှိသော စားပွဲတစ်လုံး၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်ကာ စားသောက် နေလေသည်။

ထိုသူမှာ အဆက် လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး မေးရိုးကားကား၊ မျက်နှာခလေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသူ ဖြစ်ပေသည်။

လောကကြီးအား ယိမထင်သည့် ရုပ်သွင်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ သူဝတ်ဆင်ထားသည့်အနက်အရောင်အဖတ်အသားများသည် သူ၏ ရုပ်သွင်ကို လေးစားခြင်းသက် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဝိညို ဖြစ်စေနိုင်ရန် အထောက်အကူပြုနေ၏။

ထိုလူသည် အစားအစာများကို လက်စသည်လိုက်ပြီးနောက် အရက်ထစ်ခွက်ခွဲကာ မော့ချလိုက်၏။

အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချကာ စားရသောက်ရသည်ကို ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ဟားခနဲ တစ်ချက် ရေရှည်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်စု ခပ်သွက်သွက် လှမ်းဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝင်လာသူများအနက် တစ်ယောက်က....
'ဟိုမှာ...ဟိုမှာ....'

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ထိုလူအနီးသို့ လှမ်းသွားကြပြီး ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည့် သူ့အား ဝိုင်းရံထားသူများအား ခေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူများအနက်မှ အချို့အား မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် သဘောကျသော ဂြိုဟ်လိုက်ပြီး....

'လက်စသည်တော့ မမ်းဆွိုကိုး၊ မမှတ်မိကြသေးဘူးထင်တယ်'

ဟု ပြောလေသည်။

ဝိုင်းရံထားသူများအား ဦးဆောင်လာသူမှာ ကျောက်ပေါက်မာဖြစ်လေသည်။ ကျောက်ပေါက်မာသည် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်ပြီးလျှင်....

'ကျုပ်ရဲ့ကောင်လေးတွေကို ခင်ဗျားက စော်ကားရဲ့တာနည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့အပြစ်အထွက် ပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမယ်'

ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်လေသည်။

'ဟား...ဟား...ဟား'

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ ခေ့သုမဟုတ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည့် ကျောက်ပေါက်မာက သူ၏လူများကို မျက်ခိုပ်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးများသည် ဝုတ်ထားသည့် လက်နက်အသီးသီးထုတ်ယူကာ ထိုလူအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ကျောက်ပေါက်မာတို့လူစုသည် ထိုလူအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောဆိုနေကြခြင်းမရှိဘဲ သုတ်သင်ပစ်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာချူးသည် ထိုလူနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်ဘာမျှ မကြားလိုတော့ဟု ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ စိုင်းရဲတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်နှင့် ထိုလူသည်ထိုင်ရာမှ ခြေဆောင်ကာ ခုန်ထလိုက်သည်။

သူ၏လက်တစ်ဘက်သည် စားပွဲပေါ်မှအရက်အိုးကို ဆွဲယူ လိုက်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှပြေးဝင်လာသူအား ရိုက်ချလိုက်၏။

‘ခွမ်း’

‘အား’

ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးဝင်သွားသူ မြေပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျ သွားလေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် စားပွဲပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် ပြေးဝင်လာကြသူများအား ခြေ ထောက်ဖြင့်ကန်ပစ်လိုက်၏။

တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးဝင်သွားကြသူများမှာထိုလူ၏ခြေဖန်နှင့် နှင့်မျက်နှာ မိတ်ဖွဲ့သွားသဖြင့်....

‘အား’

‘အင့်’

‘အမယ်လေး’

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖရိုဖရဲ လဲကျကုန်လေတော့သည်။

ကျောက်ပေါက်မာ မျက်လုံးဖြူးသွားလေသည်။ သူ၏ လူများ မရှုမလှ ခံနေရသည်ဖြစ်ရာ မနေနိုင်တော့ဘဲ....

‘သေပေတော့’

အော်ငေါက်ရင်း ဓားတစ်လက်ဖြင့် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။ ကျောက်ပေါက်မာသည် ခေသူမဟုတ်ပါ။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ လက်ရွေးစင် လက်မရွံ့လူမိုက်များ အနက် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာချူး၏ ယုံကြည်စိတ်ချမှုခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် လိုက်သောအခါ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ဒုက္ခရောက်သွားမည် ထင်မှတ်ရပေ သည်။

သို့သော် ထိုလူသည် ကျောက်ပေါက်မာ၏ တိုက်ကွက်ကို ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ကျောက်ပေါက်မာ၏ဓားကိုင်ထားသည့် လက်ကို လက်ဝဲ ခြေစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဗျောင်း’

‘အား’

ကျောက်ပေါက်မာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။ လတ်ကျိုး သွားပြီး ဓားလွတ်ကျသွားသည်ဖြစ်ရာ ကြောက်လန့်တကြား နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက အလွတ်မပေးဘဲ
လက်သီးဖြင့်ထိုးချလိုက်ရာ....

‘ခွပ်’
‘အား’

ကျောက်ပေါက်မှာ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး
ကြမ်းပြင်ပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ပွတ်
လိုက်ပြီး...

‘နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်းထက်ပိုမိုက်တဲ့လူ ခေါ်လာခဲ့’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ချောခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကျောက်ပေါက်မှာတို့လူစုမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌လူးလိမ်ရှမ်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

‘ဘာက’

ဆရာချူး၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက် လာလေ
သည်။

ကျောက်ပေါက်မှာ ခေါင်းငုံ့ သွား၏။

ဘူ၏လက်တစ်ဘက် သွင်သွင်ကျိုးနေပြီဖြစ်သလို၊ မျက်နှာ
ပေါ်၌လည်း အညိုအမည်း စွဲနေ၏။

ဆရာချူးက....

‘ကျောက်ပေါက်မှာ၊ မင်းကို စိတ်မချရဘူးဆိုရင် မင်းကို
ရှောင်စားထားတာ တာအပိပွာယ်ရှိမှာလဲ’

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

ကျောက်ပေါက်မာက....

‘ဆ... ဆရာ... ဆရာ... ဆိုင်းပညာအင်အားကောင်းစွာ...’

‘တိတ်စမ်း’

ကျောက်ပေါက်မှာ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေသည်။

ဆရာချူးက....

‘သူ့အကြောင်း ငါ တာမှမကြားချင်တော့ဘူးလို့ မှာလိုက်
တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာချူး’

‘ငါ့အမိန့်အတိုင်းဖြစ်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ရင် ဘယ်လို အပြစ်ပေးခံရမယ်ဆိုတာကော မင်းသိတယ် မဟုတ်လား’

ကျောက်ပေါက်မာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ကြမ်းမြင်ပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး....

‘ဆရာချူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ သူ့ဟာ ကျုပ် ထက် သိုင်းပညာမြင့်မားလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မယှဉ်နိုင်ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ချမ်းသာပေးပါဗျာ’

ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ဆရာချူး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

‘သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ မင်းထက်မြင့်မားတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်....ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် မင်းကို ငါ့ခွင့်လွှတ် လိုက်မယ်၊ သူ့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့မယ်၊ က...မင်းသွား ပေတော့’

ဆရာချူးကလက်ဝေ ယမ်းပြလိုက်လျှင် ကျောက်ပေါက်မာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဆရာချူးသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘သိုင်းပညာတော်တယ် ဆိုပါလား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်’ ဟုတီးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူ့ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ တော့သည်။

....၀....

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် လူစုည်ကားသောလမ်းမ ကြီးမှ ခုန့်ရှု လမ်းကြားထစ်ခအတွင်းသို့ ချိုးကပ်လိုက်၏။ လမ်းကြားအတိုင်း ဆက်၍ လျှောက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက် စဉ် မှာပင်....

‘မိတ်ဆွေ....ခဏနေပါဦးဗျာ’

နောက်ကျောဆက်မှ ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟိုလူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။’

ထိုအခါ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးမှာ ခာ့တစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသူ တစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာနေ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူ မျက်မှောင်ကြွတ်ဆွားပြီး....

‘ကျုပ်ကိုစားမြယ်တာ ခင်ဗျားလား ဟု မေးလိုက်၏။’

ဝတ်တောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသူက....

‘ဟုတ်ပါတယ်ပျာ၊ ကျုပ်ကို ဆရာချူးလို့ လူတွေကခေါ်ကြပါတယ်’

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်လဲမသိပါလား?’

‘ခင်ဗျားကမသိပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို သိနေပါတယ်’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ လူမိုက်လေးတွေရဲ့ ဆရာလူမိုက်ကြီးကို’

‘ကျုပ်က ဆရာချူးပါ’

‘ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကောင်လေးတွေ အတွက် မကျေနပ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လာခဲ့တာလား?’

ဆရာချူး ဒေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မုန်တယ်၊ ဒီနယ်မြေဟာ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေပဲ၊ တယ်သူဆို ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကလူကို ထိပါပြီးရင် အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်သွားရရိုး ထုံးစံ မရှိဘူး’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ထိုလူသည် ဆရာချူး၏ ခြိမ်းခြောက်စကားကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိသည့်အပြင် ကျယ်လောင်စွာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဆရာချူး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ သိမ်းပညာ မဆိုးဘူးဆိုတာ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကို စော်ကားမိရင် သိမ်းပညာ ဆယ်လောက်ပဲ တော်တော် ဒုက္ခရောက်သွားကြရတာ ချစ်ပါဗျ’

‘တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား၊ ကောင်းပြီလော၊ မှေးကြည့်သေးတာပေါ့၊ မခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုနှိပ်ရင် ကြိုက်သလို စိရင်နှိပ်တယ်၊ ကျုပ်အနိုင်ရခဲ့ရင်တော့ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ဆီရောက်အောင် ကျုပ်ကို ခေါ် သွားရမယ်’

ထိုလူ၏ စကားကြားလျှင် ဆရာချူး ရင်ထိတ်သွားလေ၏။ ထိုလူ၏ သတ္တမမေ့မှန်း ထင်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ဆိုစေ အနိုင်ရသည့်အထိ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ....

‘ဒေါင်းနဂါး ဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ဖို့ထက် ကိုယ်အသက်ကို ကာကွယ်ဖို့ အရင်ဆုံး ကြိုးစားပါဦး’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ တင်ဟုန်ထိုးခနဲဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုလူကလည်း ချက်ချင်း ငြိန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်ပါ၏။

၁၂၅ ဝတ္ထုအောင်

ဆရာချူး၏ လှုပ်ရှားမှုသည် လျှပ်ပြက်သလို မြန်ဆန်လွန်းလှ၏။ သူ၏ ခားခတ်ချက်သည် တိကျပြီး အားမာန် ပါလှပေသည်။

ခားချက်တစ်ချက်တည်းဖြင့် ပွဲသိမ်းသွားနိုင်ပေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာလည်း ခေသူမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာလေသည်။

ထိုလူသည် လက်နက် ဆွဲကိုင်ကာ ခုခံခြင်း မရှိသကဲ့သို့ နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းသွားခြင်းလည်း မရှိချေ။

‘ဟား...’

ပြာသံပေးကာ ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်လာပြီး ဆရာချူးနှင့် လူချင်း ဝင်လုံးဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

နဂါးလေးဟု အမည်ရနေသည့် ယန်ခွမ်းသည် ရန်သူကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်တတ်ပေသည်။

နဂါးလေးယန်ခွမ်း၏ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ဘေးမှ ကြည့်နေသူများ အသည်း ထထိတ်ထိတ် ဖြစ်စေခဲ့ရသည်ချည်းပင်။ ယခု အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ တိုက်ကွက်သည် ယန်ခွမ်း၏ တိုက်ကွက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူနေ၏။

ထိုလူသည် အသက်ကို ပခာနမထားဘဲ အနိုင်ရဖို့အတွက် သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ယောက်သား ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် မိမိအရေးနိမ့်သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာချူး ချက်ချင်း နားလည်သွား၏။

ဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်ပွဲခြင်း မရှိတော့သဖြင့် နောက်ဆုတ် ရှေ့ခင်တိမ်းရန် ကပျာကယာ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက အခွင့်အရေး မပေးဘဲ တစ်ဖန်ထိုး ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သဖြင့် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိကြသောအခါ...

‘ဝုန်း...’

‘အား...’

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆရာချူးမှာ လက်ထဲမှ ခားလွတ်ကျသွားပြီး ဒဿိဒဿိဒဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

ထိုလူ၏ လက်သီးချက်ကြောင့်...

‘ဝေ့...’

သွေးများ အန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ဆရာချူး ငဏ်ရာရရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ခားဖျားသည် ထိုလူ၏ အင်္ကျီလက်မောင်းကို စုတ်ဖြဲသွားစေနိုင်ရုံမျှသာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုလူက...

‘ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်မှာလဲဗျ’

ဟု မေး၏။

ဆရာချူး

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး....

ကျုပ်နှောက် လိုက်ခဲ့ပါ

တို့ပြောကာ ချာခနဲလှည့်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ထိုလူသည်လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ဆရာချူးနှောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

.....

မြို့အရှေ့ဘက်တွင် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ရှိပေသည်။ ထိုခြံဝင်းအတွင်း၌ မြို့တော်ဝန်ဝေဗာဏမုဒ္ဒ ကြီးမား ခန့်ငြားလှသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

ထိုအစောက်အအုံကြီးသည်ပင် ဒေါ်ခင်နုဂါးဂိုဏ်း၏ ဆိုဗီယက် တပ်မဟာသည် ဌာနချုပ် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဆရာချူးသည် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင် ထားသူအား အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အဆောက်အအုံအတွင်း၌ အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်နက်ကိယံစီ ကိုင်ဆောင်ထားသူများဖြင့် ဖမ်းကြမ်းပြုည့်နေသည်။

နဂါးလေးယန်ခွမ်းက အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဒုစရိုက်မှုများ အံ့မျိုးမျိုးကျူးလွန်ရန် လက်မနှေးကြသူများဖြစ်ပေသည်။

ဆရာချူးသည် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူအား သီးသန့်ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ထိုခန်းမဆောင်အတွင်း၌ လူရွယ်နေပါ၏။

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများ၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရချေ။

အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၌ ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှိုကာ အပြစ်တက်သို့ ငေးမော ကြည့်နေသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရပေသည်။

ဆရာချူးက....

‘နဂါးလေး’

ဟု ဖဝံ့မရဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ထားသူအား အရေးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိသည်ဟု နားလည်ကာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေ၏။

ယန်ခွမ်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ....

‘သူက ခင်ဗျားထက် သိုင်းပညာသာတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောချင်တာလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဆရာချူး ‘ခေါင်းငုံ့ သွားလေသည်။’

ယန်ခွမ်းက....

‘ခင်ဗျားက ကျောက်ပေါက်မာကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’

ဟု မေးမြန်းသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဆရာချူး မနေနိုင်တော့ဘဲ....

‘သူ့ကို အပြစ်မပေးတော့ပါဘူး’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကိုခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားသွားတော့’

ဆရာချူးက....

‘န...နဂါးလေး...သူဟာ...’

‘သူ့ကို ခင်ဗျားခေါ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိသားပဲ’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်း နာမည်ကြီးနေတယ်ကွ၊ ခေါင်းဆောင်ဟာ ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး’

ဟု လှမ်းပြော၏။

ယန်ခွမ်းက....

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုအထစ်ဆေးတယ်ဆိုရင်တော့ အကြီးအကျယ် မှားသွားမှာပဲ’

‘ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းမှာ အရည်အချင်းမရှိဘူးဆိုရင် ခုလိုနေရာမျိုးကို ဘယ်ရောက်လာနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ခင်ဗျားက နားလည်တတ်သားပဲ၊ တာကြောင့် ကျုပ်လူတွေကို ထိပါးချင်ရတာလဲ’

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘တာ...ဟား...ဟား မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲကွ ငါ့လမ်းငါ့သွားနေတာကို မင်းလူတွေက လာပြီးထိပါးကြတယ်ဆိုတာကိုလဲ သတိထားစမ်းပါဦး’

ယန်ခွမ်း ထက်ဖြမ်းချလိုက်သည်။

‘ဒီနေရာဟာ ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်နက်ဗျ’

‘ငါ့အတွက်တော့ ဘယ်နေရာမဆို အတားအဆီးမရှိ သွားနိုင်တယ်၊ ပိုင်နက်ဆိုတဲ့ ကောင်းအစပွယ်ကို ငါနားမလည်ဘူးကွ’

‘ကောင်းပဲပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားနားလည်အောင် ကျုပ်ရှင်းပြပါ့မယ်’

‘စိန်လိုက်လေ’

ဆရာချူး ကယျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် ယန်ခွမ်းတို့ ရင်ဆိုင်ကြ
တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါ
လား။

အနက်ရောင် ဝတ်ထားသူက....

‘မင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းရှဲနာမည်
ရေစုန်မျောသွားတော့မှာပဲ
ဟု ပြောလေသည်။

‘ယန်ခွမ်းက....

‘စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ်ကိုတစ်ခုခုဖြစ်မယ်ထင် တဲ့လူစားတွေ
မရှုမလှဖြစ်သွားကြရတာပါ။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထား
ဖို့ သတိပေးပါရစေ

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထိုလူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်
လိုက်လေသည်။

ထိုလူက တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

သို့သော် သူ့ဘို့နှစ်ယောက်၏ ရင်ဆိုင်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာခြင်း
မရှိတော့ပါ။

အကြောင်းကား....

‘ယန်ခွမ်း’

‘အစ်ကိုကြီးဟူကျင်း’

နှစ်ယောက်သား တအံ့တကြဲရေရွတ်လိုက်ကြ၏။

ယန်ခွမ်းသည် ချက်ချင်းပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထံ ပြေးသွား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဆီးကြိုပေးဖက်ထားလိုက်
သတော့သည်။

....၀....

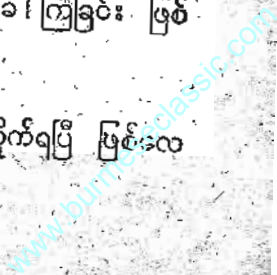
ကျားငါးကောင် ဟူကျင်း....

ဟူကျင်းသည် ခရိုင်ငါးခုတွင် မင်းမူသောင်းကျန်းနေသည့်
ဆီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

ကျားတစ်ကောင်မက ကျားဆိုးငါးကောင်မျှ ဆိုးသည်ဟု
စားကာ ကျားငါးကောင်ဟူကျင်းဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

ယခု....

ဟူကျင်းနှင့် ယန်ခွမ်းတို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့လိုက်ရပြီ ဖြစ်လေ
၏။

ဟူကျင်းက...

‘ခွေးကောင်လေး၊ မင်းကို ငါ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ချုပ်
ကတည်းက သဘောကျခဲ့တာ သိုင်းဆရာ ဝေခုံးကို ရှင်းပစ်ဖို့
တော့ တစ်နေ့ မင်းဟာ ထိပ်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်
ဟောက်နိုးထုတ်ခဲ့တာ မင်း မမှတ်မိသေးဘူးလားကွ
ယန်ခွမ်း ဒေါ်ခင်ညီတ်လိုက်လေသည်။’

‘ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူးဗျာ’

‘ဟ...ဟ...ဟ... ခုတော့ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီလေ
ဒါနဲ့ မင်းနဲ့အတူပါလာတဲ့ မီးသွေးတုံးဆိုတဲ့ကောင်လေးက
ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။’

‘သူနဲ့ ချူးရှာဟာ ပြိမ်ငြိမ်နေတယ်လို့မရှိဘူး၊ အားနေ
တစ်နယ်ဝင်တစ်နယ်ထွက် ခရီးထွက်နေကြတာပဲ၊ ချစ်နဲ့မာတေ
အူတို့ ကြိုက်သလို နေနိုင်လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိနေပါပြီ’

ဟူကျင်းက...

‘ဒါပေမယ့်၊ မင်းရဲ့ ဒေါ်ခင်နုဂါးဂိုဏ်းဟာ အတော်
နာမည် ရှိနေပြီ၊ စာလဲပြီးကြီးစား၊ တစ်နေ့ မင်းဟာ ထိပ်
ကို ရောက်လာမှာပဲ’

ဟု အားပေးလေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ဒါထက် အစ်ကိုကြီးဟူကျင်း သယ်ကိုသွားမလို့လဲ’
ဟု မေးလေသည်။

ဟူကျင်းနှင့် အမည်မသိ သမားတော်တို့သည် သိုင်းဆရာ
ဝေခုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီး ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရထားသည့် ယန်ခွမ်း
အား ဆေးကုပေးခဲ့ကြသည်။

တစ်နည်းဆိုလျှင် ယန်ခွမ်း၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ယန်ခွမ်းအပေါ် ကျေးဇူးရှိကြသူများ ဖြစ်ပေ
သည်။

ထို့ကြောင့် မြင့်မားသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီဖြစ်သည့်
ယန်ခွမ်းသည် ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်လိုပေသည်။

ဟူကျင်းသာ လက်ခံမည်ဆိုလျှင် ဆရာချူးထက် ပို၍
မြင့်မားသော နေရာ၌ ထားကာ လက်ကဲ့သွားလိုစိတ် ရှိနေ၏။

ဟူကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘဝလဲ၊ ငါ သွားစရာမရှိဘူးဆိုရင် ဒေါ်ခင်နုဂါးဂိုဏ်းမှာ
နေဖို့ငါ့ကို ခေါ်မလို့လားကွ’
ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်း ဒေါ်ခင်ညီတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးသာ သဘောတူမယ်ဆိုရင်...’
သူ၏စကားမဆုံးမီ ဟူကျင်းက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်လေ
သည်။

‘မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကဖိတ်ခေါ်တာထက်
ငါက လက်မခံဘဲ ပြင်းပယ်လိုက်သေးတာပဲကွ၊ ငါ့တာသာ

သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်နိုင်တဲ့ဘဝကို ငါသဘောအား ဆုံးပဲကွ'

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဟူကျင်းသာသူနှင့်လက်တွဲမည်ဆိုလျှင် သူ့ အတွက်တစ်အ တိုးခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ဟူကျင်း၏ သဘောထားကို သိရသောအခါ အတင်းအကျပ် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ....

'အစ်ကိုကြီးက ဒီဒေသကို ခရီးသွားဟန်လွဲ ရောက်လာခဲ့တာ လား၊ အလုပ်ရှိနေလို့လား'

ဟု မေးလိုက်၏။

ဟူကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

'မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါက အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်မလို့ကွ'

ယန်ခွမ်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

'ဘာအလုပ်မျိုးမို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့'
'ကျင်းလိမ့်မို့က သူ့ဌေးကြီး ရှောင်စန်းရဲ့သမီး ရှောင်ရှောင် ဟာ ဗျိုင်းနှစ်ကောင်တောင်ကြားက ဖြတ်ပြီး လှရန်မြို့ကိုသွား လိမ့်မယ်၊ ဒါ ငါ့အတွက် အကွက်ကောင်းပဲကွ၊ သူ့ဌေးသမီး ရှောင်ရှောင်ကိုဖမ်းပြီး ငွေညှစ်လိက်ရင် သူ့ဌေးကြီးရှောင်စန်းက လက်စိုက်ကြည့်နေမှာတဲ့လားကွာ'

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ဗျိုင်းနှစ်ကောင် တောင်ကြားဟာ ဒေါင်းနဂါး ဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်နက်အပြင်ဘက်မှာ ဖြစ်နေတယ် အစ်ကိုကြီး'

'ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ့ဘာသာ ကြည့်လုပ်သွားမှာပါ၊ မင်းကူညီ မယ် ဆိုရင်လဲ ငါက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟား-ဟား-ဟား'

'အစ်ကိုကြီးကိုကူညီတာ လက်မခံဘူးဆိုရင် ဒီတစ်ညတော့ ကျွန်တေ့ခါမှာ နေရမယ်၊ ကျွန်တော် ကျွေးမွေးပြုစုတာကို လက်ခံရမယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား...ဒီလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ'

'ဒါမှ အစ်ကိုကြီးဟူကျင်းကွ'

ယန်ခွမ်းသည် ကလေးတစ်ယောက်ပမာ အော်ဟစ်လိုက် လေသည်။

ဟူကျင်းနှင့် မ မျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ယန်ခွမ်း အမှန်ပင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေလေကော့သည်။

...၀...

မီးသွေးထုံးသည် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ယန်ခွမ်းထံရောက်ရှိ လာလေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘မင်းပြန်ရောက်လာတာ နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွား တယ်၊ အစ်ကိုကြီးဟူကျင်း ထွက်သွားပြီကွ’

မီးသွေးတုံး တအံ့တကြဖြစ်သွားသည်။

‘မင်းပြောတာ ကျားငါးကောင် ဟူကျင်းမဟုတ်လား’

‘သူကလွဲပြီး အယ်သူရှိဦးမှာလဲကွာ’

‘ဟာ... မတွေ့လိုက်ရတာ နာတာပဲ’

‘ငါ့လဲ ဆွဲထား သေး တာပဲ ကွ၊ သူ့မှ နီစွဲရှိနေတော့ ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ မနေ့ကမှ ပြန်သွားတာ’

မီးသွေးတုံးက....

‘အစ်ကိုကြီးဟူကျင်းသာ မက်ယ်ရင် ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး မလွယ်တူ၊ သိုင်းဆရာဝေခုံး အကောက်ကြံတာနဲ့ အချုပ်ခန်း ထဲမှာ ဘဝဆိုးရမှာ သေချာတယ်၊ သူ့ရောက်လာမယ်မှန်းသိရင် ငါအမြန်ဆုံးပြန်လာပါဏယ်ကွာ’

ယန်ခွမ်း ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ....

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီတစ်ခါ မင်း တယ်တွေ့ ရောက်ခဲ့သေး သလဲ’

‘ရောက်တဲ့နေရာမှာတော့ မမေးနဲ့ဟေ့၊ နယ်အစုံကို ရောက် တာ၊ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကတော့ နေရာတိုင်းပွဲကိသြဇာညွှောင်း နေတာပါ၊ ငါ့အတွက် အာမှလိုလေအေးမရှိဘူး၊ အေး-ငါဒီလို ပြောလို့ မင်းကျေနပ်မသွားနဲ့ဦး၊ မကောင်းတဲ့ဘက်မှာ ကျော် တွားနေတာက၊ တို့ဂိုဏ်းရှိရာမညီကြားတာနဲ့ လူတိုင်းနာခေါင်း ရှိ သွား ကြတာပါ၊ ဝေးလံတဲ့နေရာမှာမှာဆို ပိုတော့ခင်ဆိုးသေး တယ်၊ တို့လူတွေက ထစ်တိုင်းကျနေတာပဲကွ’

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘မီးသွေးတုံးရယ်၊ ငါတို့ ရပ်တည်နေတာကိုက ဒုခရိုက် လောကထဲမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်တော့ခိုမှာပေါ့ကွာ’

‘ဪ...မင်းက ဘဝမေ့နေပြီပေါ့၊ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ် ဆတ်တဲ့လူတွေဘက်က ရပ်တည်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ထိုစကားကြားလျှင် ယန်ခွမ်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

မီးသွေးတုံးက ရိပ်မိသော်လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကလူတွေဟာ နေရာဘက်မှာ ထင်တိုင်း ကျနေကြတယ်၊ မကောင်းမှုမှန်သမျှ လုပ်ကြတယ်၊ ဒေါင်းနဂါး ဂိုဏ်းကြောင့် မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်နေသူတွေ ရာထောင်ချီပြီး နှိပ်နှိပ်ပြီကွ၊ ငါတို့မရှိတော့တဲ့နောက်မိဦး လောက်ချန်းမြို့မှာ တောင် အကျင့်ပျက်နေပြီ၊ ဝေးတို့တို့ ကြီးစိုးခဲ့တုန်းကလို ပြန်ဖြစ် နေပြီ’

၁၃၈ ● ဝတ္ထုအောင်

ယန်ခမ်း၏မျက်ဝန်းထဲ၌ အထိဒုက္ခရောက်နေသူများအပေါ်တွင် ဒုစရိုက်သမားများက နိုင်ထက်စီးနင်းပြုလုပ်ခဲ့ကြပုံများကို ပြန်လည်မြင်ထောင်လာလေသည်။

မီးသွေးတုံးက....

‘ငါ့တို့ဟာ အနှိပ်စက်ခံဘဝက လာခဲ့ကြတဲ့ လူတွေပါကွာ၊ နှိပ်စက်တဲ့လူ မဖြစ်ပါရစေနဲ့၊ ဒီအထိုင်းဆက်သွားနေမယ်ဆိုရင် မကြာခင် ငါထွက်သွားရတော့မှာပဲ’

ယန်ခမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

မီးသွေးတုံးအား မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ကာ....

‘မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ’

ဟု အထိတ်တလန့် မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက....

‘တစ်နေရာရာကိုသွားပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း ဇာတ်ဖြူနေမှာပေါ့ကွာ’

‘မင်း သွားလို့ မဖြစ်ဘူးကွာ’

‘မင်းက မသွားခိုင်းလဲ ငွေအိုးကြီးနဲ့ ဆရာချူးတို့ကတော့ သွားစေချင်နေကြတယ်ဆိုတာ ငါ့သိတယ်ကွာ’

‘မီးသွေးတုံး၊ ဒုက္ခရောက်တုန်းက အတူတူနေခဲ့ကြပြီး ခုမှ ဘာကြောင့် ထွက်သွားချင်ရတာလဲကွာ၊ ငါတို့အတွက် ဘာမှ

ပူပင်ကြောင့်ကြစရာ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းသဘော မကျဘူးဆိုရင် ငါကြည့်ပြောလိုက်ပါမယ်’

မီးသွေးတုံး ဖြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းကို ငါပြောတာ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ကြိမ်ရှိပြီယန်ခမ်း၊ ငါ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်လေ၊ သုံးကြိမ်ပြည့်ရင်တော့ ငါ့ကို မတားပါနဲ့တော့ကွာ’

‘စိတ်ချသုဇယ်ချင်း၊ ငါကြည့်လုပ်လိုက်မယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက် ပြေးလွှား ဝင်ရောက်လာပြီး သတင်းထူးတစ်ခု လာပြောလေသည်။

ထိုသတင်းကြားလျှင် ယန်ခမ်းနှင့် မီးသွေးတုံးတို့ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ လေတော့သည်။

.....

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်ပြုံးရောင်သမီးနေသည်။

တိမ်ဖြူအချို လေနှင့်အတူ လွင့်ပျောနေ၏။

ပျိုစိမ်းနှစ်နှောင် တောင်ကြားသည် နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဖြောင့်ဖြူးသောယာလျက်ရှိပေသည်။

တောင်ကြားလမ်း၏ ဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ တောင်ကုန်းကြီးများသည် အဝေးမှကြည့်လျှင် ဗျိုင်းငှက်၏သဏ္ဍာန်နှင့် တူလှပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗျိုင်းနှစ်ကောင်တောင်ကြားဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ခပ်ခပ်... ခပ်ခပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ မောင်းနှင်လာနေ၏။

မြင်းဖြူလေးကောင်ဆွဲသည့် အဖိုးတန် ဗီဂျီမြင်းလှည်းဖြစ်ပေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ပြင်းလှည်းကို မနှေးညှန်း၊ မမြန်လွန်းသော အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်လာ၏။

ဗျိုင်းနှစ်ကောင် စောင့်ကြားသည် ဖြတ်သန်းသွားလာသူများ နေ့တစ်နေ့ရှိနေသော်လည်း ယခုအချိန်တွင်လူပြတ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မြင်းလှည်းပြတင်းပေါက်မှ စာပေဂါးကိုဖယ်ရှားကာလိုက်ပါလာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် လမ်းဘေး ရှုမျှော်ခင်းများ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

သူမသည် အသက်အယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီး လွန်စွာမှပပ် ချောမောလှပသူကလေး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျင်းလိန်မြို့မှ သူဌေးကြီးရှောင်စန်း၏ သမီး ရှောင်ရှောင် ဖြစ်ပေသည်တကား။

ရှောင်ရှောင်သည် လှရိုးမြို့ရှိ မိခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းများထံ လွှားရောက်လည်ပတ်ရန် ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အငယ်မပါ၊ အဖောင်အရှောင်မပါဘဲ ယခုကဲ့သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ သူမအား မည်သူကမျှ အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ ဟု ယုံကြည်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သူမဖခင် သူဌေးကြီး ရှောင်စန်းသည် သိင်းလောကပထဝီပန်းထိုင်းသမားများနှင့် ခင်မရောင်းနီးသည့် အပြစ် နေပြည်တော်သို့ပင် ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိသူ မဟုတ်ပါလား။

လူဆိုးစားပြု အနက်ရှောင် သိမ်းသမားများသည် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းခြင်းမပြုလိုကြသဖြင့် ဝေးဝေးမှ ရှောင်သွားတတ်ကြပေတော့သည်။

မြင်းလည်း ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်လာနေစဉ်မှာပင် တောင်ကြားလမ်း တစ်ဘက်မှ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားသည် မြင်းလည်းဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခုန်းစိုင်းနှစ်လာနေပါ၏။

ဤသည်ကို မြင်းလည်းသမား အဘိုးအို သတိပြုမိသွားပြီး...
'သခင်မလေး...ကျုပ်တို့ဆီကို မြင်းစီးသမား တစ်ယောက်လာနေပုံ ကယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ရှောင်သည် မြင်းလည်း ပြတမ်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူကာ ကြည့်ရင်း...

'ဦးလေးရှမ်း...ခရီးသည် တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆက်သွားကြမယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးလေးရှမ်းဆိုသည့် မြင်းလည်းသမားသည် ဗိုင်းနစ်ကောင် တောင်ကြားမှ ဖြတ်သွားရသည်ကို သဘောမကျပါ။

ခရီးသွားများ တဖွဲဖွဲ ဖြတ်သန်းသွားနေကြသည့် လမ်းဖြစ်သော်လည်း မကြာခဏ လူယက်မှု၊ ခားပြတိုက်မှုများ ဖြစ်ပွားတတ်သည့် နေရာဖြစ်ကြောင်း နားသည်ထားပေးသည်။

ယခုကဲ့သို့ လူပြတ်သော အချိန်၌ သူတို့ထံ ဦးတည်လာနေသည့် မြင်းစီးသမား တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ပို၍ သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပေတော့သည်။

သို့သော် သခင်မလေး ရှောင်ရှောင်က ဆက်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် တာမျှ မပြောသဘတော့ဘဲ ဆက်၍ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မကြာပါချေ။ မြင်းစီးသမားသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ဦးလေးရှမ်းက လှမ်းပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

မြင်းစီးသမားသည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခမောက်ဦး တစ်လုံး ဆောင်းထား၏။

ရုတ်တရက် ဆိုသော် 'မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ကွဲကွဲပြောပြား သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။'

ထိုလူသည် မြင်းလည်းသွားရာ လမ်းရှေ့၌ မြင်းကို ကန့်လန့်ဆဲ ရပ်ကာ လမ်းပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဦးလေးရှမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ဆက်၍ မောင်းနှင်သွားမည် ဆိုလျှင် မြင်းစီးသမားအား တိုက်မိတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

'ဟေ့...ရပ်လိုက်စမ်း'

ဦးလေးရှမ်းသည် မြင်းများကို အော်ငေါက်ရင်း ရပ်သန့်ဆီရလေသည်။

‘ဟီး...ဟီး...ဟီး’

မြင်းဟိသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းလှည်း ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

‘ဦးလေးရှမ်း...’

ရှောင်ရှောင်၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သံကလေး ထွက်ပေါ်လေသည်။

ဦးလေးရှမ်းက...

‘သခင်မလေး... လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ထားတာ... အာကီစူရီသလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ် မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မြေလှည်းပေါ်က မဆင်းပါနဲ့’

ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှောင်သည် ပင့်သက်ချိုက်ရမ်း အသင့် အောက်ထဲသို့ ခားကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

သူ့သည် ချမ်းသာ ကြယ်ဝသည့် မိဘမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စာပေ ပညာ၊ သိပ္ပံပညာနှင့် ပညာ သစ်ကြားတတ်မြေခွက်ထားပေသည်။

သို့သော် စိတ်ထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ သူလေး ဖြစ်ရကား ပညာ အသုံးပြု၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမည့် ကိစ္စမျိုးကို အတုတရား ရှောင်ရှားခဲ့ပေသည်။

ယခုမူ အန္တရာယ်ပြုနိုင်သူနှင့် ဆုံတွေ့ရပြီဖြစ်ရာ လိုအပ်လျှင် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် မြင်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့တိုင် အတွေ့အကြုံ မရှိသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေပေတော့သည်။

ဦးလေးရှမ်းသည် မြင်းစီးသမားအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

‘မိတ်ဆွေ လမ်းဖယ်ပေးရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကျင်းလိမ် သူဌေးကြီး ရှောင်စန်းရဲ့ လူတွေပါ၊ သူဌေးကြီး အကြောင်းကို မိတ်ဆွေ ကြားဖူးမှာပါ’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

လမ်းမိတ်ထားသည့် မြင်းစီးသမားက...

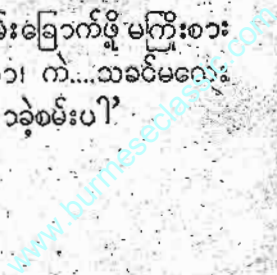
‘ကြားဖူးလို့ လမ်းပိတ်ထားတာပေါ့ဗျာ’ ဟု အေးတိအေးစက် ပြန်ပြောလေသည်။

ဦးလေးရှမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။

သူဌေးကြီး ရှောင်စန်း အကြောင်း သိလျက် နှောင့်ယှက်လာသူအား မောင်းထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ အလိုလိုထွက်သွားမည် ဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူက...

‘သူဌေးကြီးနာမည်သုံးပြီး ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့ မကြီးစားစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဂရုမစိုက်လို့ လာခဲ့တာ၊ က...သခင်မလေး ရှောင်ရှောင် မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်းလာခဲ့စမ်းပါ’ ဟု ပြောလေသည်။

ဦးလေးရှမ်းက...

မိတ်ဆွေက ဒုက္ခရောက်မှာ မိတ်ဆွေမိဘူးထပ်တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်သွားပါဗျာ၊ မိတ်ဆွေဆကြောင်းကို ကျုပ်တို့ မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ

ဟား...ဟား...ဟား... ကျုပ် သယ်တော့မှ ထွက်မသွားဘူး မြင်းစီးသမားသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ရယ်မောရင်း မြင်းပေါ်မှ ဝုန်ဆင်းကာ မြင်းလှည်းအနီးသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာ၏။

ဦးလေးရှမ်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။
သခင်မလေး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားပါ။ ကျုပ်က သူ့ကို တားဆီးထားပါမယ်။
သခင်မလေး ရှောင်ရှောင်အား သဘိပေးလိုက်သည်။
ရှောင်ရှောင်က ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။
‘သူက နှောင့်သွက်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ လက်ဖိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။
ဒုက္ခပေးလိုသူနှင့် တွေ့ရလေသောအခါ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်မှာ သူမ နားလည်ထားမေ့သည်။
‘သခင်မလေး...’

ဦးလေးရှမ်း စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မြင်းစီးသမားသည် မြင်းလှည်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။
ထိုလူသည် ဦးလေးရှမ်း အနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကလာရင်း...

‘တော်တော်ရုပ်တဲ့ အစိုးကြီး၊ သေပေတော့ အော်ငေါက်ရင်း ထိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
သခင်မလေး ရှောင်ရှောင် မနေနိုင်တော့ချေ။
မြင်းလှည်းထံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်၏။

နှောင့်ယှက်လာသူနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်...
‘ရပ်လိုက်’
ဟန်တားသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ မြင်းစီးသမား ချက်ချင်း နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။

သခင်မလေး ရှောင်ရှောင်က လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မြင်းကို လက်မှဆွဲ၍ လျှောက်လာနေသူ တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

...o...

မြင်းကို လက်မဲ့ ဆွဲလာသူသည် မြင်းလည်းအနီးသို့ ရောက် ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

သခင်မလေး ရှောင်ရှောင်သည် ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရ လျှင်- ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားလေတော့သည်။

‘ဦးလေး ယန်ချင်း’
ဟု အော်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုလူသည်လည်း သခင်မလေး ရှောင်ရှောင်အား ပြုံးဖြဲ လိုက်ရင်း....

‘ငါ့တူမကြီး ပါလာတာကိုး၊ အဝေးက မြင်ရကတည်းက ငါ့တူမကြီးရဲ့ မြင်းလည်းနဲ့ တူပါတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ကဲ... ဘာတွေ့များ ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မြောစမ်းပါဦး’
ဟု မေးလေသည်။

သခင်မလေး ရှောင်ရှောင်က အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ အား ညွှန်ပြရင်း....

‘သူက ကျွန်မတို့ကို နှောင့်ယှက်နေလို့’
ဟု ပြောလိုက်၏။

ယန်ချင်း ဆိုသူသည် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ထိုလူမှာ နောက်ဆုတ် ထွက်မြေ သွားခြင်း မရှိပါချေ။

ယန်ချင်းကိုပင် ရှုသိုးသိုးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

- ယန်ချင်းက....

‘သူဌေးကြီး ရှောင်စန်းရဲ့ မြင်းလည်း ဆိုတာ မသိလို့ နှောင့်ယှက်မိတာဆိုရင် မင်းကို ငါ့ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်’
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

‘ကျုပ်က သိလျက်နဲ့ သခင်မလေးရှောင်ရှောင်ကို ဖမ်းခေါ် သွားမလို့၊ ခပ်ဗျားဘာလုပ်ချင်သလဲ’

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ယန်ချင်းက ခါးမှခားကို ပုတ်ပြလိုက်ပြီး....

‘မင်းသိချင်ရင် ကျုပ်ရဲ့ခားက ပြောပြလိမ့်မယ်’
ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

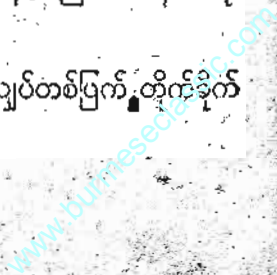
‘ဟား....ဟား....ဟား’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက် လေသည်။

ယန်ချင်းက....

‘လောတပါလခား ယန်ချင်းဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ရယ်စရာ ခဟုတ်ဘူး’

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့သို့တိုးကာ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက် သိုက်လေသည်။

‘ယား’

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူကလည်း ပြာသံပေးရင်း ချက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုလူသည် လက်ချောင်းကလေး ဆယ်ချောင်းကို အဓိက အားကိုးပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူ၏တိုက်ကွက်မှာ ကျားဆိုးတစ်ကောင်က လက်သည်းဖြင့် ကုပ်ခြစ်တိုက်ခိုက်သည်နှင့် တူလှပေတော့သည်။

ယန်ချင်းသည် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...
‘လက်စသပ်တော့ မင်းဟာ ကျားငါးကောင်ဟူကျင်းကိုး ဟု ရေရွတ်ရင်း မြေပေါ် ခြေဆောင်ကာ ဝဲဘက်သို့ ခုန် ရှောင်လိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက...

‘သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ လောကပါလစားဟာ မကောင်းသူ မယ်၊ ကောင်းသူကယ်တဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးနေလို့ ကျုပ်က တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ယတိသာထားပေတော့’

အော်ငေါက်ကာ ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ထားသူမှာ ကျားငါးကောင် ဟူကျင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟူကျင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့သေကိုယ်သေ ဇိုက်ကွက်ကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လောကပါလစား ယန်ချင်းသည် သိုင်းလောက၌ လူတိုင်း၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသော သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သူ့သိထား၏။

ယန်ချင်း ၏ လက်ချက်ဖြင့် အမှိုက်ဇာတ် သိမ်းသွားသည့် ဒုစရိုက်သမား အတော်များများ ရှိခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အနက်ရောင် သိုင်းလောက၌ လောက ပါလစား ယန်ချင်းအား ‘ပါးကွက်သားကြီး’ ဟု ကင်ပွန်းတပ် ထားကြပေတော့သည်။

ယန်ချင်းသည် ကျားငါးကောင်ဟူကျင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်စမန်းလိလိ ပြင်းထန်နေသည်ကို တွေ့လျှင် မပေါ့ဆစွဲ တော့ဘဲ လောကပါလစားကို ထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက် ရလေသည်။

ဝင်းလက်တောင်နှစ်သည့် အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

လူနိပ်နှစ်ခု ရောထွေးသွားပြီးလျှင်...

‘အား’

စူးရှသောအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယန်ချင်းက ခပ်သွက်သွက် နောက်ဆုတ်သွား၏။

ကျားငါးကောင် ဟူကျင်းလည်း နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

၁၅၄ ၀ အော့

‘ဒါ...ဒါ...တယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ’

‘မင်းကသာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောနေ၊ အေတုံလူက သေသွား

ပြီကွ’

မီးသွေးတုံး၏ စကားကြောင့် ယန်ခွမ်း ဒေါမူသွားလေသည်။

‘ဪ...မင်းကပါ အစ်ကိုကြီးဟူကျင်း သေသွားတာကို ဝမ်းသာနေတယ်ပေါ့၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ သူ့ ရဲ့ကျေးဇူးကို မင်းမေ့ပစ်လိုက်ပြီပေါ့’

မီးသွေးတုံး၏မျက်နှာ ညှိုးလျှော်သွား၏။

ဟူကျင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

‘ယန်ခွမ်း၊ အစ်ကိုကြီး ဟူကျင်းအတွက် မင်းခံစားရသလို ငါလဲ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ နားလည်စမ်းပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဧက မင်းလို ပေါက်ကွဲမသွားတာဟာ ဒုစရိုက်လောကရဲ့အဖြေကို တွေးမိထားလို့ပဲကွ’

‘ဘာ...ဘာမြှောတယ်’

မီးသွေးတုံးက ရှမ်းပြုလိုက်လေသည်။

‘မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက ချီးကျူးကြမလဲ၊ လေးစားကြလေ၊ လူ့အဆင့်အစိုင်းအတွက် မလိုလားအပ်တဲ့ လူတွေ

အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သုတ်သင်ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြမှာပေါ့၊ ဒုစရိုက်လောကမှာ ဘယ်လိုပဲ မင်းမြှုပ်နှံတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်နေ့ ဒုက္ခတွေ့ရတာချင်မယ်ကွာ၊ သူတို့တို့၊ ဒေသိတို့၊ ကျားကြီးတို့အဖြစ်ကို ကြည့်၊ ယင်းတို့မြို့က ခားနှစ်လက် မောင်စုကို ကြည့်ဦးမကွာ၊ သူ့အချိန်အခါနဲ့ သူ့လက်မထောင်နိုင်ခဲ့တာ ချင်ပါ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး မရှုမလှဖြစ်ပြီး ဇာတ်သိမ်းသွား ကြရတာချင်ပဲ မဟုတ်လား’

ယန်ခွမ်း ဝိုင်းကျသွားလေသည်။

ဒုစရိုက်လောကသားများအတွက် သက်ဆိုး မရှည်သည်မှာ ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။

ငယ်သားများသည်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းဆောင်များသည်လည်းကောင်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ဒုက္ခတွေ့ကာ အမိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားရတတ်ချည့် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ဘဝသည် မည်သို့ ဇာတ်သိမ်းရမည်နည်း။ ယန်ခွမ်း တွေဝေနေစဉ်မှာပင် မီးသွေးတုံးက ဆက်ပြောလေသည်။

‘အစ်ကိုကြီးဟူကျင်းဟာ ခရိုင်ငါးခုမှာ ထင်တိုင်းကြဲခဲ့တယ်၊ သူ့ ရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားရတဲ့လူ မနည်းဘူး၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ငှက်များလက်ချက်နဲ့ သေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူ့အတွက် ငါစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေမယ့် တစ်နေ့ ဒီလိုကြုံရမှာပဲဆိုတာ ကြိုတင်ဆီထားတော့ သိပ်မြီး တောင်လှုပ်မိဘူးပေါ့ကွာ’

ယန်ခွမ်းက....

‘မကောင်းတဲ့ လူဟာ မကောင်းတဲ့ လမ်းကို သွားရမယ်လို့ မင်းက ဆိုလိုတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘သေချာတစ်ပေါ့ကွာ၊ အများအကျိုး တိုင်းပြည်အကျိုး ဆောင်ရွက်တဲ့ လူတစ်ယောက် သေဆုံးသွားမယ်ဆိုရင် လူတိုင်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲကြမှာပဲ။ ဒုစရိုက်လောကဆား တစ်ယောက် သေသွားရင် ဘယ်သူက ဝမ်းနည်းကြမှာလဲ။ သူ့အကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြီး ချီးကျူးမယ့်လူ ရှိနိုင်ပါ့မလား’

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘တပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကြီး ဟူကျင်းဟာ ငါ့ရှင် ကျေးဇူးရှင် ကွာ၊ ဒါကြောင့် သူ့အတွက် ငါ့လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး’

မီးသွေးတုံး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ရန်ငိုင်းကိုသာ လက်တုန့်ပြန်တတ်သည့် ယန်ခွမ်း၏အကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိသားပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် သူ့ အား ထိပါးသည်ဟု ယူဆလျှင် မဖြစ်မနေ လက်တုန့်ပြန်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ယန်ခွမ်း၏ ကောင်းသည့် စိတ်ထားကိုလည်းကောင်း၊ မကောင်းသည့် ညာညှိ ဆိုးကိုလည်းကောင်း သိရှိထားပါ၏။

ယန်ခွမ်းကသာ ဟူကျင်း ခံလိုက်ရခြင်းသည် သူ့အား ထိပါးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားလျှင်....

မီးသွေးတုံး မျက်နှာပျက်သွားပြီး....

‘ယန်ခွမ်း....မင်း သေသေချာချာ မစဉ်းစားဘဲ လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေ တော်တော်များနေပြီကွာ’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘ဒီကိစ္စဟာ စဉ်းစားစရာ မလိုတဲ့ ကိစ္စပါကွာ’

‘မင်းက လောကပါလစား ယန်ချင်းကို ရုပ်ဆိုင်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ ငါ့အတွက်ပဲ ဖြစ်ရစေမယ်’

‘မင်းမှားပြီ’

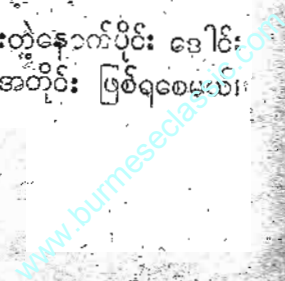
‘ငါ့မမှားဘူး၊ တမလွန်ထိ စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ အစ်ကိုကြီး ဟူကျင်းကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်’

မီးသွေးတုံးသည် ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ယန်ခွမ်းအား တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘မီးသွေးတုံး....ယန်ချင်းကို ရုပ်ဆိုင်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းဟာ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ပိုစံအတိုင်း ဖြစ်ရစေမယ်၊ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘နောက်ကျသွားပြီကွ’

‘ဘာ...ဘယ်လို’

မီးသွေးတုံးက...

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ ငါထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွ’

‘မီးသွေးတုံး...မင်း...’

ယန်ခွမ်း အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက...

‘သူငယ်ချင်း...မင်းဟာ လမ်းခပေါ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေရတဲ့ ဘဝမှာ ချိနေမယ်ဆိုရင် ငါ ဘယ်တော့မှ လက်တွေ့ဖြုတ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အခု မင်းမှာ ဩဇာအရှိန်အဝရှိတယ်၊ မိုင်တစ်ရာပတ်လည်အကွင်းမှာ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေနိုင်တယ်၊ မင်းခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးမယ်လို့ ရာနဲ့ချီပြီး ရှိနေပြီ၊ ငါတစ်ယောက် မင်းအနားမှာ မထော့လို့ မင်းအကွက် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ’

ယန်ခွမ်း စိုင့်နေ၏။

မီးသွေးတုံးက သူ့ အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ယန်ခွမ်း...ငါသွားတော့မယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းလည်း ပြင်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

‘မီးသွေးတုံး’

ဟု အက်ကဲ့သော လေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

မီးသွေးတုံးက...

‘မင်း ဘာပြောချင်ဆဲလဲ သူငယ်ချင်း’

‘မင်း မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်’

မီးသွေးတုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘သူငယ်ချင်း ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကို စွန့်ပြီး ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့နိုင်မလား’

‘မင်း...’

‘မင်းလိုက်ဖို့ ခက်ခဲသလို ငါလဲ ဆက်နေဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ’

‘နေဦး...ချူးရှား လာရင် ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သူက မင်းကိုပေးမှာ သော့ချက်တယ်’

‘သူကလဲ ထွက်သွားတော့မှာပဲကွာ၊ မဆူးပါဘူး၊ ငါနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ’

စကားဆုံးလျှင် မီးသွေးတုံးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် တားဆီးရန် ဘန်ပြင်လိုက်၏။

၁၆၀ ● စန္ဒာစာအုပ်

သို့သော် မီးသွေးတုံးအား မည်သို့မျှ တား၍ရမည် မဟုတ်
တော့မှန်း နားလည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် တားဆီးခြင်း မပြုဘဲ လက်လျှော့လိုက်၏။
မီးသွေးတုံး၏ ခြေသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွားပြီ
နောက်ဆုံး ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

...၀...

ကြိုးမဲ့ လေတံခွန်

လေတံခွန်တစ်ခု ကောင်းကင်မြင့်ထက်ဝယ် ဝင့်ကြားနေနိုင်
ရန် ကြိုးသည် ထိန်းကွပ်ထား၏။

မားယွင်းခြင်း နည်းစေရန် သတိနှင့် အသိသည် အထိန်း
အတုပ် ပြုစေသည်။

ထိန်းကွပ်ခြင်း ပဋိလသောအခါ ကြိုးမဲ့လေတံခွန်ပူဇော်
လေဖူးရာ ညွှင်မြောရတတ်သည်။

လေငြိမ်လျှင် ခြေခရာတတ်ပေသည်။

...၀...

www.burmeseclassic.com

‘ခွမ်း...’

အရက်အိုး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကဲ့အက်ကြေမှုသွားလေ တော့သည်။

ယန်ခွမ်း၏ မျက်လုံးများ ရဲရဲနီနေ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အရက်အိုးကဲ့များကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်နေသည်။ အရက်အိုးကဲ့များကား စောင်ပုံရာပုံ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်းတွင်းဝယ် ယန်ခွမ်း၏ လှုပ်ရှားသံ၊ အရက်အိုးကဲ့သံ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်မှအပ အခြား အသံဗလံ မကြားရဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

ယန်ခွမ်း၏ ဒေါသသည် အခန်းတွင်း၌ ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းအောင် လှမ်းမိုးနေပေတော့သည်။

ရုတ်တရက် ပေါ့ပါးသော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

ငွေအိုးကြီး ဖြစ်လေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် ယန်ခွမ်း၏ အပြစ်ကိုတွေ့လျှင် သဘောကျ စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းအနီးသို့လျှောက်သွားပြီး ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းက ဘာမျှ မပြောဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့် လိုက်လေသည်။

ငွေအိုးကြီးက...

‘မင်းနဲ့ငါ ပေါင်းလာတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ခုမှပဲ မင်းဟာ ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်နဲ့ တူလာတာကို တွေ့ရတော့ တယ်ကွ’

ဟု ပြောလေသည်။

ရုတ်တရက်....

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ယန်ခွမ်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ငွေအိုးကြီးကလည်း ရယ်မောလိုက်ပြီး.....

‘နဂါးလေး...မင်းဟာ ငါ့ရှင်လုပ်ရပ်တွေ မှားပြီလို့ ကိုယ့်ကို ကိုယ် အပြစ်တင်နေမိပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း သေသေချာချာတွေး ခမ်းပါကွာ၊ မင်းမမှားပါဘူး၊ မင်းကို မှားတယ်လို့ ပြောနေတဲ့ သူတွေသာ မှားနေတာပါ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

‘ဘာ...ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တယ်’

‘မင်း မမှားဘူးလို့ ပြောတာလေ၊ အမြင့်ဆုံး သစ်ပင်ဟာ သေတိုက်အခံရဆုံးဆိုတာ မင်းကြားဖူးမှာပါ၊ လူတိုင်းက မင်းလို

၁၆၄ ● အောင်

နေရာမျိုးကို လိုချင်ကြပေမယ့် ရန်မိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲက၊ ဒီမှာ ယန်ခွမ်း... အကူအညီပေးမယ်လို့ မရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားနေမယ်၊ ကြုံရာ ကျဘမ်းအလုပ်မျိုး လုပ်နေမယ်ဆိုတဲ့ဘဝနဲ့ ခုလိုအခြေအနေကို မင်း လဲနိုင်မအောင် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦးကွ'

ယန်ခွမ်းက...
'ဘယ်လဲနိုင်မလဲ'

ဟု လူတ်ခနဲ ပြောလေသည်။
ငွေအိုးကြီး ကျေနပ်သွားသည်။

'ဒါပဲပေါ့ကွာ၊ ဘယ်သူမဆို တည်ငြိမ်တဲ့ အနေအထားတစ်ရောက်လာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြရမှာပဲ၊ ကိုယ်ဘဝတက်လမ်းမှာ ပိုတိဆို့ နေတဲ့ အတားအဆီးတွေကို ဖယ်ရှားပစ်မှာပဲ၊ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ခြိမ်းခြောက်လာတဲ့ အန္တရာယ်တွေ နှိမ်နင်းပစ်ရမှာပဲ၊ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ရန်ကုန်တိုက်ခိုက်နေရတဲ့ နေရာမှာ မှားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးကွ'

ယန်ခွမ်း၏ မျက်လုံးများ အရောင်တပိတ်ဖိတ် ဝင်းလဲအောက်ပလာသည်။

'ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်'
ဟု ချက်ချင်းထောက်ခံလိုက်၏။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ထိပါးလာသူအား ရန်ငြိုးသို့က ယက်တုန်ပြန်တတ်သကဲ့သို့ ဆင်းရဲဒုက္ခဖုံးလွှမ်းနေသည့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝအား အမှန်းကြီး မှန်းတီးနေသည့် စိတ်များလည်း ကိန်းအောင်းနေသည်တကား။

မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာသည် ယန်ခွမ်း၏ အငြိုးကြီးပုံကို သိရှိနားလည်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ငွေအိုးကြီးကဲ့သို့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝ ပြန်ရောက်ရမည်ကို အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်နေသည့်စိတ်ကို ဆက်မမူမခံကြပါချေ။

ငွေအိုးကြီးသည် ယန်ခွမ်းနှင့်ဆက်ဆံခဲ့သည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း မှားနစ်နစ်မှုာသုပီစီ ယန်ခွမ်း၏စိတ်ခေတ်ကို စောစမ်းစွာ ဆိမြင်နိုင်ခဲ့ပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းက ထောက်ခံလိုက်သည်နှင့် ငွေအိုးကြီးက သဘောကျစွာပြုံးကာ...

'အခု အခြေအနေမှာ မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ အကုန်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဗျက်ဆီးပစ်မယ်ဆိုရင် မင်းလော့က် မိကိမ်ဟဲ့လို့ ရိုတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ယန်ခွမ်း၊ ထမင်းတစ်လှုတ်စားရဖို့ အပင်ပန်းခိစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဆိုးမိုက်စရာ မလိုတော့ပါဘူးကွ'

ယန်ခွမ်းမှာ ငွေအိုးကြီး၏ သဘောတရားများကို အနုစတုရန်းဟု လက်ခံသွားပြီဖြစ်လေသည်။

‘ချူးရှားနဲ့ မီးသွေးတူးတို့ မိုက်မဲခဲကြပေမယ့် ကျွန်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘယ်တော့မှ ဖျက်ဆီးမှာမဟုတ်ဘူးဗျ’

ဟု ပြောလေသည်။

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

‘ဒီလိုမှပေါ့ကွာ၊ ကဲ...အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေကို ပြုန်းမစ် နေလို့ မဖြစ်ဘူးဣ၊ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းကိုဆိုးမဖို့ မင်းကြီးစားရလိမ့် မယ်၊ မင်းရဲ့ဖိတ်ကြားချက်ကို ဝေမင်းထင်က ငြင်းလိုက်တယ်’

‘ဘာ...’

ယန်ခွမ်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

ဝေမင်းထင်ဆိုသူမှာ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်လေ သည်။

ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းနှင့် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းသည် မိတ်ဆွေဖွဲ့စား ကြပြီး ပိုင်နက်နယ်မြေ ဘတ်မှတ်ကာ ကိုယ့်နယ်နှင့်ကိုယ် ကျက် စားနေကြသည့် လူဆိုးဂိုဏ်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဝေမင်းထင်သည် ဒေါင်းနဂါး ဂိုဏ်းသို့ လာရောက် လည်ပတ်ဖူးသကဲ့သို့ ယန်ခွမ်းသည်လည်း ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ဖူးပေသည်။

သို့သော် သစ္စာတရား ခေါင်းပေးလှသည့် ဒုစရိုက်နယ်မြေ တွင် ယခုပင် မိတ်ဆွေ၊ ယခုပင် ရန်သူ ဖြစ်သွားတတ်ကြသည့် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်းသည် ဝေမင်းထင်အား ဥပါဒ်တမျှင်ဖြင့် ဒေါင်း နဂါးဂိုဏ်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေမင်းထင်သာရောက်ရှိလာမည့်ဆိုလျှင် သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်ရန် အစီအစဉ်များ ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားခဲ့ပေသည်။

ဝေမင်းထင်သည် မြေမြေချင်းခြေမြင်သူဖြစ်ရကား ယန်ခွမ်း ၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းပယ်လိုက်လေတော့သည်။

ငွေအိုးကြီးက....

‘တို့တေ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်းမရှိ တော့ဘူးကွ၊ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းက တို့လူတွေကို ပြောင်ပြောင်တင်း တင်းဒုက္ခပေးနေပြီ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း အမူးပြေသွားချေပြီ။

မျက်မှောင်ကုပ်ကာ အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

‘ဝေမင်းထင်ဟာ ကျုပ်တို့ကိုမယှဉ်ဝံ့လို့ မိတ်ဖွဲ့ခဲ့တာပါ၊ အခု သူက ဂရုမစိုက်သလို လုပ်လာတာဟာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း ရှိရမယ်’

‘မုန်တာပေါ့ကွာ၊ သူ့မှာ ကျောထောက်နှောက်ခံ တစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာ သေချာတယ်၊ မင်းရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား’

ယန်ခွမ်း ဒေါသ ထောဇီးခနဲ ထွက်သွားသည်။

ကျုပ်က ဘာဆို ကြောက်နေရမှာလဲ

ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ မင်းဟာ နဂါးတစ်ကောင်နဲ့ တူလာမှာ

စေမင်းထစ် ဘယ်မှာလဲ

ဆူးရွဲဌာနချုပ်မှာ ရှိနေမှာပေါ့

သူ့ကို ကျုပ်သွားတွေ့မယ်

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းဖမ်းလိုက်သည်။

သွားတွေစရာ မလိုပါဘူး၊ အချိန်တန်တော့ တွေရမှာပါ။

ခရီးနဲ့မှ ဒေါသကို ရှေ့ မထမ်းတဲ ခေါင်းခေးအေးနဲ့ လှည့်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးဆုံးပါ။ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းကို ဖြိုပြီးရင် မင်းကို မေ့ကြည့်ရဲ တဲလူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွ

ဖန်ခွမ်းက...

သူ့ကို သွားမတွေ့ရင်...

မပူနဲ့၊ သူ့ကို ဘယ်လိုဆုံးရမယ်ဆိုတာ ဝါစဉ်းပြီးပါပြီ။

အရေးကြီးတာက မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူ့တို့ကို ဆုံးမပြီးမှ တခြား ကိစ္စတွေ လုပ်ဖို့ပဲ

ယန်ခွမ်း ပဲ့ပြုံးပြုံး လိုက်သည်။

စိတ်ချပါပြာ

ကဲ... မင်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ဦး၊ အခုချိန် မှာ မင်းအတွက် အလို့အပ်ဆုံးက အနားယူဖို့ပဲ

စကားဆုံးလျှင် ငွေအိုးကြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ယန်ခွမ်းအား နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား၏။

အခန်းတွင်း၌ ယန်ခွမ်း တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဝေမင်းထစ်သည် အထက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်လေသည်။

အရပ်ပုံမှ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိသူဖြစ်သည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒုစရိုက်လောကထဲ၌ ကျင်လည်ကျက် ဘူးခဲသူဖြစ်ရာ ရှိဖူးခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာချိန်၌ အလွန်ရက်စက် ဖြစ်ကြောက်သူဟု ထင်ရှားခဲ့ပေတော့သည်။

ဝေမင်းထစ်သည် အခန်းတံခါးပေါက်ဆီဆို့ မျက်နှာမူကာ လှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။

သူ၏လက်တစ်ဘက်သည် ရှေ့၌ရှိနေသော စားပွဲပေါ် တစ်
ထားသော်လည်း ကျန်လက်တစ်ဘက်မှာ စားပွဲအောက်၌ ထုတ်
ထား၏။

သူသည် မည်သူ့ ကိုမျှ-ယုံကြည်စိတ်ချသူမဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုတိုင် အသက်ရှင်နေပြီး လူဆိုးလူမိုက်
များ၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းဟု ဆိုရမည်
ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဝေမင်းထင်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်ဆိုင်း
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

သူ့ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါချေ။

ခြေထိများထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်
ဝစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

● ဝေမင်းထင်၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝမ်းလက်
တောက်မလာသည်။

ဝစ်လာသူအား စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘မင်း အချိန်မှန်သားပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

ဝစ်လာသူသည် ဝေမင်းထင်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

ထိုလူမှာ အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး
စာပေသမား တစ်ယောက်အသွင် ရှိလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ် ပီနီပီနီပါးပါး၊ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသူကဲ့သို့
ဝါကျင့်ကျင့် အစားအရည်ရှိ၏။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် လေတိုက်ရုံဖြင့် လဲကျသွားတော့မည်
ထင်ရ၏။

သို့သော် ထိုလူမှာ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ပိုကျလာလျှင်
ပင် လဲကျသွားမည့်သူမဟုတ်ကြောင်း ဝေမင်းထင် ရိပ်မိထား
လေသည်။

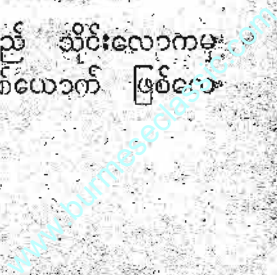
ထိုလူက....

‘ခင်ဗျားက အချိန်ကိုလေးစားမှ သဘောကျတယ်ဆိုတာ
ကျုပ်သိတယ်၊ အလုပ်လက်မခံခင် ကျုပ်အလုပ်ရှင်ရုံအကြောင်း
ကို ကြိုတင်လေ့လာရတာ ကျုပ်ရဲ့စည်းကမ်းပဲ
ဟု ပြောလေသည်။

ဝေမင်းထင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်းကို သဘောကျသွားပြီ၊ မင်းဟာ အသက်ချောလူမမာ
‘ကျောင်းစုလေ့’ လို့ ကျော်ကြားနေတာ အကြောင်းမမေ့ဟုတ်
ဘူးလို့ ငါယုံကြည်ပြီးသားပဲ။ မင်း လက်ခံလိုက်ပြီဆိုရင် ဘာ
ယုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါပြောပြမယ်’

အသက်ချောလူမမာ ကျောင်းစုလေ့သည် သိုင်းလောကမှ
နာမည်ကြီး ကြေးစား လူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေ
သည်။

သူ၏အမည်မှာ ကျောင်းစုလွေ ဖြစ်သော်လည်း လူမမာနှင့် တူပြီး အခကြေးငွေထူကာ အသက်ချော့ရာ၌ လက်စွမ်းထက်မြက် လှစွာဖြင့် 'အသက်ချော့လူမမာ' ဟု တင်စားခေါ်ကြားခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

ကျောင်းစုလွေသည် ဒုတိယကမ္ဘာတစ်လွှား ချေးအကြီးဆုံး ကြေးစားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ့အား ငှားရမ်းတိုင်းလည်း သူက လက်ခံသည့် မဟုတ်ဘဲ သာကိယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါရှိမှသာလျှင် လက်ခံတတ်သူဖြစ်ပေ သည်။

ဝေမင်းထင်က အလုပ်အကြောင်းစလိုက်သည်နှင့် ကျောင်းစု လွေက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်ပြီး...

ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မကြာခင် ကျုပ်အတွက် ကျဆင့်စွေ ထစ်ဝက် အရင်ပေးရမယ်၊ ဒါ ကျုပ်ရဲ့စည်းကမ်းပဲဗျ' ဟု ပြောလေသည်။

ဝေမင်းထင် ရယ်မောလိုက်သည်။

'ခိတ်ချပါဗျာ၊ မင်းသေ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မယ် ဆိုရင် ကျုပ်က ကျဆင့်စွေရဲ့ နှစ်စာစောင့် ပေးလိက်ဦးမှာပါ' ထိုစကား ကြားလျှင် ကျောင်းစုလွေ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

'ကျောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ပြောပါ' ဟု မေးလိုက်၏။

ဝေမင်းထင်က...

'နဂါးလေးကို ရှင်းပေးရမယ်'

ဟု ပေါ်ပြတ်ပြတ်ဘင် ပြောလိုက်သည်။

ယန်ခွမ်းသည် နဂါးလေးဟူသော အမည်ဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာတစ်လွှား ထင်ရှားနေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း၏ ဩဇာ အရှိန်အဝင်၊ ထစ်နေတခြား ကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ ယန်ခွမ်း၏အမည်ကိုလည်း ပို၍ လူသိ များလာသည်။

ကျောင်းစုလွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

'ခိတ်ဗျားက နေမပစ်မှတ်ကိုမှ ပစ်ချင်တာကိုး'

'ငါကမပစ်ရင် သူကပစ်တော့မှာက'

'ထားပါလေ၊ ခင်ဗျားထိုကိစ္စတွေကို ကျုပ်စိတ်မဝင်စား ပါဘူး၊ ကျုပ်အတွက် အချိန်ဘယ်လောက်ရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ ပြောပါ'

ဝေမင်းထင် ဇာတ်ကပြလိုက်သည်။

'ကျုပ်မှာ အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ နားထောင်ပါ၊ နဂါးလေးဟာ ကျုပ်ကိုအပြတ်ရှင်းဖို့ လအနီးငါးရက်နေ့မှာ ကျွန်းညီနောင် တောအုပ်ကနေ ဖြတ်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းက ကျုပ်လွေထွေးအလှ ကြိုတင်စောင့်နေပြီး သူတို့ရောက်လာတာနဲ့ သူ့ထံသစ်ပင်ပိုက်

ပြောရဲ့

ကျောင်းစုလေ့၏မျက်နှာတွင်း ထူးခြားသည့်အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဝေမင်းထင်ကို စိုက်ကြည့်ရှင်း....

‘တခြားအစီအစဉ် မရှိတော့ဘူးလား’ ဟု မေးလိုက်၏။

ဝေမင်းထင် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဒီထက်ကောင်းတာ မရှိတူး၊ ဒါအကောင်းဆုံးပါ၊ နဂါးလေးဟာ လူယုံတော်တစ်ချို့နဲ့ ကျွန်းညီနောင် တောအုပ်ကို ဖြတ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ပိုင်နက်ထဲကို ဝင်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို အလစ်တိုက်ခိုက်ပြီး ရှင်းပစ်လိုက်ပါ’

ကျောင်းစုလေ့သည် ဝေမင်းထင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူပီပီ ဝေမင်းထင်သည် အကြောင်းအရာ အတော်များများကို ထိခိုက်ချန်ထားမှန်း ရိပ်မိ၏။

ကျွန်းညီနောင်တောအုပ်၌ သူ့အား ဓားစာခံလုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်မိတော့သည်။

သို့သော် လုံးဝပွင့်မပြောဘဲ....

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကြိုက်သလို ဖြစ်ရပါစေမယ်’ ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝေမင်းထင် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟဲ ဟဲ မင်းကိုအားကိုးရကျိုးနပ်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်ကွာ’

‘စိတ်ချ၊ နဂါးလေးဟာ ကျွန်းညီနောင်တောကိုကျော်ပြီး ခင်ဗျားဆီကို ရောက်မလာစေရဘူး ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားလူတွေကို အဆင်သင့်ပြင်ခိုင်းပါ၊ ကျုပ် မြို့လယ်က တည်းခိုခန်းမှာ ရှိနေမယ်’

စကားဆုံးလျှင် ကျောင်းစုလေ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းတွင် လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်။

ဝေမင်းထင်က ထိုလူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘သူ့သွားပြီလား တုန်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ သွားပါပြီ’

‘ကောင်းတယ်၊ ငါက သူ့ကို အသုံးချမယ်ဆိုတာ သူ့ရိပ်မိနတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ကျွန်းညီနောင်ကို ငါထို့လူတွေ စုရုံးပြီး သွားကြတယ်လို့ နဂါးလေး ယူဆသွားရင် လောကံပါပြီ’

တုန်းဆိုသူက....

‘ဆရာ နဂါးလေးတို့လူစုဟာ ကျွန်းညီနောင်ကို ဖြတ်ပြီး ညီနောင်တို့ပိုင်နက်ထဲ ဝင်လာလိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် လူစုမယ်၊

၁၇၆ အောင်

ကိုယ်ရောင်ဖျော့ကီပြီး ကျွန်တော်တို့ ဌာနချုပ်ကို ဝတ်စီးကြမယ်လို့ သတင်းကြားခဲ့ရတာ အမှန်ပဲဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်လဲဟင်

ဟု မေးလေသည်။

ဝေမင်းထင်က....

မင်းက ငါတပည့်လုပ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ညှို့ရည်လာကွာနဂါးလေးလာမယ်ဆိုတာ တစ်မင်လုပ်ကြ သတင်းလွှင့်လိုက်တာကွာ ညက်ဆိပ်များတဲ့ ရွှေခိုးကြီးလက်ချက်ပဲ။ ငါတို့က ယုံကြည်ပြီး ကျွန်းညှိနေခင်မှာ သွားစောင့်နေကြမယ်ဆိုရင် သူတို့က တစ်ခြားတစ်နေရာက တိတ်တိတ်ကလေးဝင်လာပြီး ငါတို့ဌာနချုပ်ကို ဖျက်ဆီးဆွားမှာကွာ

တုန်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းထင်က....

အဓိက အရေးအပါဆုံးက ဟောဒီအခန်းပဲ။ ဒီအခန်းထဲ ငါရိုနေမယ်ထင်ပြီး နဂါးလေးဝင်လာမှာပဲ။ ငါတို့က သူတို့လုန့်ကွက်ကို မသိတဲပဲအဲ။ ငါတို့ဌာနချုပ်ထဲ သူတို့ထိုးဖောက်ဝင်လာတဲ့အချိန်အထိ စောင့်ရမယ်။ သူတို့ရောက်လာပြီဆိုရင် မှ အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ စိုင်းပြီး ချေမှုန်းပစ်ရလိမ့်မယ်။ နဂါးလေးနဲ့ တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရမယ့်လူဟာ မင်းပဲ

ဗျာ

တုန်း တအံ့တဩဖြစ်သွားလေသည်။

ဝေမင်းထင်က....

ငါတို့ဌာနချုပ်ကို ဝင်စီးတဲ့အခါ ငါအမြဲရှိနေတတ်တဲ့ ဒီအခန်းထဲကို နဂါးလေးက ရအောင် ထိုးဖောက်ဝင်လာမှာပဲ။ သူရောက်လာတာနဲ့ မင်းက ဆီးပြီး ရှင်းပစ်လိုက်ပေတော့

ဆရာ...ကျွန်တော်....

တုန်း၊ နဂါးလေးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါပြောပြမယ်။ သူ့ဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ဘူးကွာ

ဗျာ

ဘယ်လိုလဲ မင်းယှဉ်ပုံပါမလား

တုန်းသည် ခဲတူးတော့စဉ်းစားခြင်းပင် ပပြုတော့ဘဲ....

သူ့ဟာ သိုင်းပညာမတတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။ မယှဉ်ဆရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး ဆရာ

စိတ်ချ၊ ငါ တိကိကျကျ သိထားပြီးသားပဲ ဘာမှမပူနဲ့၊ နဂါးလေးကို မင်းအနိုင်ရမှာပဲ

ကျွန်တော် ကြီးစားပါမယ် ဆရာ

ဝေမင်းထင် ကျေနပ်သွားလေသည်။

မင်းအနိုင်ရမယ်ဆိုရင် ဒေါ်ခင်နုနုနဂါးဂိုဏ်းကို ဆုအဖြစ် မင်းငါပေးမယ်။ က...ဆွားပေတော့

တုန်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် အရိုအဆေပြုကာ ထွက်သွားလေသည်။ ထို
မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက် သွားသော အခါမှ ဝေမင်းထင်
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျောင်းစုလေ့အား ကျန်းညီနောင်တောအုပ်၌ တာဝန်ပေး
လိုက်ပြီး တုဖိုးအား လှည့်ကွက်ဆပ်လာမည့် နဂါးလေး
နောက်သစ် လမ်းတစ်သွယ်ကို ပိတ်ဆို့ရန် တာဝန်ပေးလိုက်
ဖြစ်သည်။

နဂါးလေး၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းပယ် လိုက် သည့်
သူ့အား ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်တော့မည် ဖြစ်ကြော
သူ နားလည်ထားပါသည်။

သူ၏ အင်အားနှင့် သြဇာအရှိန်အဝါသည် နဂါးလေး
ကွာခြားလှသည် မဟုတ်ပါ။

နဂါးလေး၏ လူများထက် ပို၍ ယုံကြည်စိတ်ချရပြီး အ
အကြံ ရင့်ကျက်သည့် တပည့်တပန်းများ သူ့တွင် ပို၍ များ
သည်။

အမုန်အတိုင်းဆိုလျှင် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းနှင့် ဒေါင်းနဂါးဂို
ရင်ဆိုင်မည်ဆိုပါက သူ၏ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းက အလေးသာသည့်
ဆိုရပေမည်။

သို့သော် ဝေမင်းထင်သည် စေ့ စပ်သေချာလှသူ ဖြစ်
နဂါးလေးနှင့် ဘက်ပိုင်ရန် ဆိုးဖြတ်ပြီးကတည်းက နဂါး
အကြောင်းကို လေ့လာထားပေသည်။

နဂါးလေးသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ထိပ်သီး ဂိုဏ်း
ဒေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်မှာ တော်ရုံထန်၍
အရည်အချင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။

နဂါးလေးသည် ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်မှန်း နားလည်
ထား၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ လူများသည် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအား ပြိုင်
နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည့်တိုင် သူက ပေါ့ပေါ့
တန်တန် သဘောမထားခဲ့ချေ။

သူ၏ အစမ်းအစပြင့် ပြိုင်ပစ်ရန် စီစဉ်ရာ၌ တစ်စုံတစ်ခု
ချွတ်ချော်တိမ်းယွင်းသွားခဲ့ပါလျှင် သူ့အား ကူညီနိုင်မည်သူနှင့်
ကြိုတင် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ထားလိုက်၏။

နဂါးလေးသည် မည်မျှပင် အစမ်းထက်နေပါစေ သူ၏
အဆက်အသွယ်အား မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု လုံးဝ
ယုံကြည်စိတ်ချထားပေတော့သည်။

ကျောင်းစုလေ့အား ငှားရမ်းလိုက်ခြင်းသည် တကယ်တော့
အပိုသက်သက် ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပို၍ စီမံထားသည့်တိုင် လိုနေ
တတ်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောင်းစုလေ့နှင့် တုဖိုးတို့အတွက် သူ့ချမှတ်ပေးသော
တာဝန်များသည် နဂါးလေးအား ရင်ဆိုင်ရာ၌ အရံအလား
သဘောမျိုးသာ ဖြစ်ပေသည်။

တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်မည့် အစီအစဉ်များကိုမူ သူ၏ ရင်တွင်း၌ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားပေးတော့သည်။

...၁...

ယန်ခွမ်းအတွက် အရေးကြီးနေသောအချိန်တွင် မီးသွေးတို့သည် လက်တွဲဖြုတ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

သို့သော် ချူးရှာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ယန်ခွမ်းသည် ချူးရှာပါ သူ့အား စွန့်ခွာသွားမည်ကို စိုးရွံ့နေမိ၏။

ချူးရှာက သူ့အား စွန့်ခွာမသွားပါ။

ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရာ၌ တစ်တပ်တအား ပါဝင်လှည့်မည်ဟု ကတိပေးခဲ့လေသည်။

ယခု...

ချူးရှာ၊ ငွေအိုးကြီး၊ ဆရာချူးနှင့်ယန်ခွမ်းတို့သည် စားဖွဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝိုင်းဝှံထိုင်နေကြလေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းအား မည်သို့မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ချေမှန်းရမည်ကို ရှမ်းလင်းပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်းညီနောင်တော့အုပ်ကနေ ကျုပ်တို့ ဖြတ်လာမယ်လို့ ကြိုတင်ဆတင်းလှင်ထားလိုက်လို့ ငှက်ဆိုးကြီးကကျောင်းစုလေဆိုတဲ့ ကြေးစားစာစိယောက်ကိုငှားပြီး ကြားဖြတ် တိုက်ခိုက်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။

ဆရာချူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ကျောင်းစုလေဆိုတာ အသက်ချေ လူမမာကိုပြောတာ မဟုတ်လား’

ဟု ဝေးလေသည်။

ငွေအိုးကြီးက...

‘သေချာတာပေါ့၊ နဂါးလေးကိုရှင်းဖို့ သူက အပေါ်စား ကြေးစားကိုငှားလို့ တယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သတိထားရတော့မယ်၊ ကျောင်းစုလေဟာ သိုင်းလောကမှာ ကြေးအကြီးဆုံး ကြေးစားမျှ’

ဆရာချူးထိတ်လန့်နေမှန်း ငွေအိုးကြီး၊ ယန်ခွမ်းနှင့်ချူးရှာတို့ ရပ်မိလိုက်ကြ၏။

ယန်ခွမ်းက...

‘သူ့ကို ကျုပ် တာဝန်ယူမယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဟူသည် အခက်ခဲဆုံးအန္တရာယ်ကို ရွေးချယ် ရင်ဆိုင်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ငွေအိုးကြီး လက်ကားပြုလိုက်သည်။

‘နဂါးလေး၊ ကျောင်းစုလွှဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့၊ သူ့အတွက် ကျုပ်တာဝန် ထားပါ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ဆရာချူး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။ ငွေအိုးကြီးသည် ယန်ခွမ်းကဲ့သို့ပင် စကားကို တိတိကျကျ ပြောတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

သူက တာဝန်ယူမည်ဆိုလျှင် ဘာမျှ လှည့်ကြည့်စရာ လိုတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ငွေအိုးကြီးက ဆက်ပြောသည်။

‘ဝေမင်းထင်ဟာ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင် စီစဉ်နေတာ ကြာပြီ၊ သူကစပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့မကြီးစားဘဲ ခုခံမယ့် သဘော ရှိတယ်၊ ခံစည်းကို လုံအောင်ထားပြီး တိုက်စစ်ကို ချေဖျက်ပစ်မယ်၊ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း တပ်လန်သွားပြီဆိုမှ သူက စုစည်းထားတဲ့အင်အားကို တင်ချီတည်းထုတ်သုံးပြီး ပြတ်ပြတ် ဆားသား ချေမှုန်းမယ့်သဘောရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အပြင် စည်းဝိုင်းမှာ တာဝန်ယူထားတဲ့ လူတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ထဲ ရောက်နေပြီဆိုတာ သူ မသိရှာဘူး’

ဤတွင် ချူးရှာက....

‘ကျောင်းစုလွှဲနဲ့ခင်ဗျား အပေးအယူလုပ်ထားပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူကဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းမှာတာဝန်ထမ်းဆောင် ချင်စိတ် ရှိနေတယ်’

ယန်ခွမ်း ကျေနပ်သွားလေသည်။

‘သူ့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ချီးကျူးရမှာပဲဗျ’

ငွေအိုးကြီး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား... ဟား...ဟား...ကျုပ်က ဝေမင်းထင်ရဲ့ အပြင်စည်း ဝိုင်းကို ခေးတစ်ချက်မခုတ်ရဘဲ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပြီးပြီဗျ၊ ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျန်နေတာ အတွင်းစည်းဝိုင်းပဲ’

‘ဝေမင်းထင်မှာ ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေ ရှိနေလို့လဲ’

ချူးရှာက ‘မေးလိုက်သည်။’

ငွေအိုးကြီးက....

‘ဝေမင်းထင်ဟာ လောင်ချိုမြို့မှာ ဌာနချုပ်ဖွင့်ပြီး နေတယ် ဆိုတာ အားလုံး သိကြတာပဲ၊ ကျုပ်တို့အတွက်တော့ လောင်ချို မြို့ဟာ တွင်းနက်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာဆိုတာမျှ မမြင် တွေ့ရဘူး၊ သူ့ ကိုရှင်းဖို့ဆိုရင် လောင်ချိုမြို့ထဲမဝင်ဘဲ ဘယ်နည်း နဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ်က....’

‘ကျုပ် ဘာမှ မစီစဉ်ရသေးဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘ကျုပ်သိထားတဲ့သတင်းအတိုင်းဆိုရင်လောင်ချိုမြို့ထဲဝင်ပြီး ဝေမင်းထင်ကိုရှင်းဖို့ သိပ်လွယ်နေလို့ပဲ’

ချူးရှာ ပါးစပ်ဖိတ်သွားလေသည်။

အရာချ။ ကားတာမျှမပြောဘဲ ဝူဇူကြီးထိုင်ကာ နားထောာ
နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ဝေမင်းထင်ဟာ သူ့ရဲ့ အပြင်စည်းစိုင်းတွေကို စိတ်ချမှမရှိ
လို့ လောင်ချိုမြို့မှာ ထောင်ချောက်ဆင်ထားတယ်လို့ ခင်ဗျား
ဆိုလိုချင်တာလား’

ဟု မေးလိုက်၏။

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် တတ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း အကုန်သုံးပြီးပြီ၊
ကြားရတဲ့သတင်းအားလုံးဟာ ဝေမင်းထစ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့အင်မ
တန် လွယ်တယ်လို့ ညွှန်ပြနေကြတယ်၊ ဒါကို ကျုပ် သဘော
မကျဘူး’

‘ခင်ဗျားရတဲ့ သတင်းတွေဟာ ခိုင်လုံမှုမရှိတဲ့ အပေါ်ဖယ်
သတင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေတာလား’

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်အတွင်းလူတွေဆီကရတဲ့ သတင်းတွေမို့
ကျုပ်စိတ်ထဲက ဇဝေဝေ ဖြစ်နေရတာ’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားထိရတဲ့အတိုင်း မှန်ချင်လဲမှန်နေမှာပေါ့’
ငွေအိုးကြီးက...

‘ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝေမင်းထင်ဟာ ခေတ်လူမှုမဟုတ်တာ၊
သူ့ ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းလို့ ရနိုင်ရိုးလားကွ’

‘ဒါဆိုရင်....’

‘လေခင်ချိုမြို့မှာ ကျုပ်တို့ လက်လှမ်းမမီတဲ့ ထောင်ချောက်
တပ်ခု ရှိနေတာ သေချာပြီ’

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားက လမ်းဖွင့်ထားပြီးပြီ၊ ကျုပ် ဝင်
မသွားရဲစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး’

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်း....’

‘ကျုပ်က မဝင်ရဲဘူးဆို နဂါးဒလားဆိုတဲ့နာမည် ရေစွန်ပျော
သွားတော့မှာပေါ့၊ ဝေမင်းထစ်နဲ့ပဲ တဲသက်ပြီး အာမှ တွေး
မနေကြပါနဲ့တော့၊ ထောင်ချောက်ထဲကို ဖယ်အချိန်ဝင်မယ်
ဆိုတာပဲ စဉ်းစားကြပါ၊ စာကယ်လို့ အာယ်သူမှ မလိုက်ရဲကြ
ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဝင်သွားမယ်’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

ငွေအိုးကြီးသည် ခေါင်းနဂါးဝိုင်း၏ကံကြမ္မာကို ဖြန်တီး
နိုင်လောက်အောင်ပင် ဩဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားပေသည်။

သို့သော် တကယ်ခေါင်းဆောင်မှာယန်ခွမ်းသာဖြစ်ကြောင်း
ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါ၏။

အဓိကဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ရာတွင် ယန်ခွမ်းအပြတ်
သားဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ယန်ခွမ်းကဲ့သို့ မည်သူက ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း ယန်ခွမ်းသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေရခြင်း မဟုတ်ပါလား။

...၁...

လေဝင်ချိုမြို့...

လေဝင်ချိုမြို့သည် အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်လေသည်။

မြို့အရှေ့ဘက်၌ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ရှိပြီး ကန်စပ်တွင် ပွင့်လှစ်ထားသည့် ပျံလွှားစားသောက်ဆိုင်မှာ အလွန်နာမည်ကြီးသော စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

နံနက်စာစားချိန်နှင့် ညနေပိုင်းအချိန်များတွင် လာရောက်စားသောက်ကြသူများဖြင့် ပွဲတော်ကြီးတမျှ စည်ကားနေတတ်ပေသည်။

ယနေ့လည်း လူစည်ကားနေချိန်တွင် လူတစ်စုရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုလူစုသည် ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့်...

‘ထွက်ကြစမ်း’

‘ဆိုင်ထဲက မြန်မြန်ထွက်သွားကြစမ်း’

ဟု အော်ငေါက်လိုက်ကြ၏။

အေးအေး ဆေးဆေး ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နေသူများအား ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း ပြုလုပ်ရန်ဟန်ပြင်ကြလေသည်။

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဆိုင်ထဲရောက်ရှိနေသူအပေါင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များလည်း အံ့ဩကုန်ကြ၏။ ဆိုင်လုလင်များသည် ချက်ချင်းပင် ပြေးထွက်လာကြပြီး...

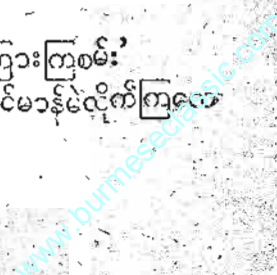
‘ဟေ့ လူတွေ့ ခင်ဗျားတို့ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဘယ်လို လူတွေ့လဲကွ’

‘ငါတို့ဆိုင်မှာလာပြီး နှောင့်ယှက်ရင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလားကွ’

‘ဆရာကြီးဝေဇင်းထင်ဆီ အကြောင်းကြားကြစမ်း’

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြန်တင်မာန်မလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် ရှင်းဖြူပြောဆိုခြင်းအလျှင်းမရှိကြဘဲ ဆိုင်လုလင်များအား ထိုးကြိတ်တန်။ ကျောက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

‘ဝုန်း.....’

‘အား.....’

‘အမယ်လေး’

ရှူးရှုကျယ်လောင်သောအသံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆိုင်လုလင်များမှာ လဲသုလဲ ကုန်သွယ်ဖြင့် မရိမရဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ အချို့ကား နောက်ဆုတ်ကာ တစ်ချိုးတည်းထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်လျှင် စားသောက်နေကြသူများ ဆက်မနေပုံကြပ်တော့ချေ။ ခေါင်းကလေးများငုံ့ကာ အလျှိုအလျှိုထွက်သွားကြ၏။

တစ်ခါကအစုစုပင် ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများက ကျန်ရှိနေစေးသော ဆိုင်လုလင်များနှင့် ဆိုင်ရှင်အားစွဲစွဲစေပြီး.....

‘ကျုပ်တို့ရဲ့အကြီးအကဲမကြံ့ခင်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ လိုထေသေးမရှိ၊ ညှိခံကျေးဇူးဖို့ပြင်ထားပါ’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များမလွန်ဆန်ဝံ့ကြတော့ပါ။

ချက်ချင်းပင် ခိုခိမ်းသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပေးလိုက်ကြလေသည်။ ဟင်းလျာအမျိုးပေါင်း ဇနီးအယ်ကျော်ပါသော စားပွဲစာစေ့ပြင်ဆင်ပြီးသွားချိန်၌ ဆိုင်ထဲသို့လူငါးယောက် လှမ်းဝင်လာကြလေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းသည် စားချင့်စဖွယ် ပြင်ဆင်ထားသည့်စားပွဲကို မျက်နှာမြူကာ ထိုင်နေ၏။

သူ၏ဝတ်စုံနှင့် ဆရာချူးနှင့် ငွေအိုးကြီးတို့ ရပ်နေကြ၏။ ယာဘက်တွင်မူ ချူးရှာနှင့် ကျောက်ပေါက်မာတို့ ရပ်နေကြလေသည်။

ယန်ခွမ်းက စားသောက်ဖွယ်ရာများအား လက်ဖျားနှင့်ပစ်မတို့သကဲ့သို့ ချူးရှာတို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားဟန်မပြုချေ။

သူ၏သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ရော့ကီရိုလာခဲကြဲခြင်းမဟုတ်ပါလား.....

အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် သူတို့၏ အနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌ စိတန်း၍ ရပ်နေကြလေသည်။

သူတို့အားလုံး စားသောက်ဆိုင် အပေါက်ဝသို့ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြ၏။

မကြာပီချေ။ ခြေသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား၏။ အင်္ကျီရင်ဘတ်ရှေ့၌ ငှက်တစ်ကောင်၏ ရုပ်ပုံကို ရွှေချည်ထိုးသရုပ်ဖော်ထားရာ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းမှ အရေးပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ထိုလူသည် ဆိုင်ထဲ၌ နေရာယူထားသည့် ယန်ခွမ်းတို့အား တစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့တိုးလာ၏။

ယန်ခွမ်းတို့လူစု တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ကြချေ။

ထိုလူအား စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုလူက....

‘ပျံလွှားစားသောက်ဆိုင်မှာ လူတစ်စု သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားလို့ ကျုပ်လာခဲ့တာပဲ။ မင်းတို့ ဘယ်အတွေ့လဲ ပြောစမ်း’

ဟု ခပ်မာမာ မေးလာလေသည်။

ယန်ခွမ်းက ဆရာချူးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာချူးက ကျောက်ပေါက်မာအား ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်လေသည်။

ကျောက်ပေါက်မာက ဘာမျှမပြောဘဲ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ကျောက်ပေါက်မာကို ကြည့်ကာ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

‘မင်းက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ’

ပြောရင်း လက်သီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်လေသည်။

ကျောက်ပေါက်မာက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ ထိုလူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချပစ်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဖျောင်း’

‘အား’

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ထားသူမှာ ဒီယီးဒီယိုင်းဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။

သူ၏မျက်နှာရှုံ့ မဲ့နေပြီး ကျောက်ပေါက်မာအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကျောက်ပေါက်မာက....

‘ဝေမင်းထပ်ကိုပြောလိုက်၊ သူ့ကိုဆုံးမဖို့ နဂါးလေး ရောက်နေတယ်။ မှန်းတည့်ချိန်ရောက်လို့ သူ့ရောက်မလာရင် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်း ဌာနချုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကျုပ်တို့လာခဲ့မယ်။ ကံ... သွားပေတော့’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။
အဖြူရောင် ဝတ်ထားသူ ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ
ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

.....၁.....

နေ့မှန်းတည့်ပြီ ဖြစ်သည်။
သို့သော် ဝေမင်းထင် ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိချေ။
ထို့ကြောင့် ယန်ခွမ်းတို့လူစုသည် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းဌာနချုပ်ဆီ
ဦးတည်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။
လေ့နှင်ချိမြို့သည် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်း၏ ချုပ်ကိုင်မှုအောက်တွင်
ရှိပေသည်။ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းသားများ ရာနှင့်ချီပြီး မှီတင်းနေထိုင်
သည့် မြို့ကြီးဖြစ်သည်။
သို့တိုင် ယန်ခွမ်းတို့လူစုအား တန်တားမည့်သူ တစ်ယောက်
တစ်လေမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိခဲ့ချေ။
ယန်ခွမ်းတို့လူစုသည် ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းဌာနချုပ် အဆောက်
အအုံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေတော့၏။

ငှက်ဆိုးဂိုဏ်း၏ အဆောက်အအုံတံခါး ဖာလာဟင်းလင်း
လှစ်ထား၏။ အစောင်အကြပ်ဖာရှိလည်း မတွေ့ရပါ။
ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ဆန်းကြယ်နေမှန်း ယန်ခွမ်းတို့
ရိပ်မိကြပါ၏။
သို့သော် သူတို့ နောက်ဆုတ်ကြမည် မဟုတ်ပါချေ။
ငှက်ဆိုးဂိုဏ်း သို့မဟုတ် ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းသည် မကြာမီ
လောကပေါ်မှ ကွယ်ပျောက်သွားရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။
ရုတ်စုထဲ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် အောင်း၍ ထုံးစံမရှိချေ။
ချူးရှာက...
'ယန်ခွမ်း၊ ဝေမင်းထင်က ဘာတွေ ကြံစည်ထားသလဲ မသိ
ရခင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဂေဟ်မိစေရဲ့'
ဟု သတိပေးလိုက်လေသည်။
ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
'စိတ်ချပါကွာ၊ ငါ့အနေနဲ့ သူ့ ရှေ့ထောင်ချောက်ထဲမဝင်လို့
မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်း သိပါတယ်'
ထိုအချိန်တွင် အဆောက်အအုံ အတွင်းမှ အဖြူရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။
ထိုလူသည် ယန်ခွမ်းအား ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...
'ခရာ ဝေမင်းထင်ဟာ ကောက်တာ ငင်ကာ နေထိုင်
မကောင်းဖြစ်လာလို့ ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီး ဧတို့ဆိုနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်
ပါဗျာ၊ မိတ်ဆွေတို့ အထက်ကြွကြွပါ'
ဟု လေးလေးစားစား ဖိတ်ခေါ်လာလေသည်။

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဪ... သူက နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတာကိုး၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ဝင်ခဲ့ပါမယ်’

စကားဆုံးလျှင် အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာ၊ ဝေအိုးကြီး၊ ကျောက်မေက်မာနှင့် ဆရာချူးတို့ကလည်း နောက်မှ ထက်ကြင်မကွာ လိုက်လာကြလေသည်။

သူတို့၏လူများဖြစ်ကြသည့် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများကလည်း ခြံရံလျက် လိုက်လာကြလေသည်။

အဆောက်အအုံ အတွင်းဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ညှော်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ ခုတင်တစ်လုံး ချထားပြီး လူတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုလူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသူမှာ ဝေမင်းထင်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝေမင်းထင် အတယ့်ကြောင့် ရောဂါ ဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ပမာ ခုတင်ပေါ်၌ ရှိနေပါသနည်း။

မလှမ်းမကမ်း၌ရှိနေကြသူ နှစ်ယောက်မှာလည်း ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းမှလူများ မဟုတ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းနှင့် ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းတို့ သင့်မြတ်စဉ်အချိန်က သူတို့သည် မိတ်ဆွေရင်းချာပမာ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့အား ကြိုဆိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့် အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက....

‘ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းက အကြီးအကဲ နဂါးလေး ရောက်လာပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဟု အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းထင်သည် ခေါင်းငွေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ယန်ခွမ်း ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်ရသော်လည်း ဘာမျှမပြောချေ။

သူ့အနီး၌ ထိုင်နေသူ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ခင်ဗျာ ဝေမင်းပြုလိုက်ပြီး....

‘နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်မာ’

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ယန်ခွမ်းတို့ လူစုအတွက် ခုတင် အသင့်ပြင်ထားဟန်ရှိသော ထိုင်ခုံများ၌ နေရာချပေးလေသည်။

‘ထိုင်ကြပါဗျာ’

ယန်ခွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ဝေမင်းထင်အနီး၌ ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်သည် အပြုရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်သည် အနက်ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် ဧည့်ခန်း အတွင်း၌ ရောက်ရှိလာသည် အချိန်မှစပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်နေပါ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဆိုစီးပညာတတ်မြောက်ထားကြဟန် ရှိလေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် နှစ်ယောက်အား ဖုတ်ရလေသည်။

တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြွခဲ့ပြီးပုံ လူမသိ သူမသိ ကွယ်ပျောက်သွားကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ဆီလူနှစ်ယောက်အား သိုင်းလောကသွားများက ဘီလူးပြန် နှင့် ဘီလူးမည်းခေါ်ကြလေသည်။

ယခု တွေ့မြင်နေရသူနှစ်ယောက်မှာ ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းတို့ဖြစ်သည်ဟု အမှတ်ရလာလျှင် ငွေအိုးကြီး မျက်နှာပျက် သွားလေတော့သည်။

‘ယန်ခွမ်း...တို့ပြန်မှဖြစ်မယ်’
ဟု တီးတိုး ဆက်ပေးလိုက်၏။

သူ၏ အသံ တိုးလှန်းသဖြင့် ယန်ခွမ်း မကြားလိုက်ချေ။ ငွေအိုးကြီး တံတွေး မျှီချလိုက်၏။

ဝေမင်းထင်သည် အဘယ့်ကြောင့် သူတို့အား အမှုမထားဘဲ နေရသည်ကို နားလည် သဘောပေါက်လာပြန်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဒေါ်နဂါးဝေ၏အား ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ဝေမင်းထင်သည် အကူအညီများ ရရှိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့လူစုသည် တောစံချော့က အတွင်းသို့ အမှန်တကယ် ရောက်ရှိနေပြီး ပြန်ထွက်နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ဟု မှီကြည်နေမိလေတော့သည်။

အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အသက် ငါးဆယ် ရှိပြီး ဥပဒ်ရပ်တော့ခင်းသူ ဖြစ်ပေသည်။

ယန်ခွမ်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မင်းက နဂါးလေး ဟုတ်လား’
ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်း မဲပြုံး ပြုံးဆိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ဝေမင်းထင်ကို အကာအကွယ် ပေးချင်တယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ အိပ်ပွားမရှိဘဲ စကားတွေပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေပါနဲ့’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်မိသည်။

အဖြူရောင်အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

‘မဆိုးဘူး။ မင်းရဲ့ ပြတ်သားမှုဟာ သဘောကျစရာ ကောင်းသားပဲ။ ကျုပ်က အိပ်ပွားမရှိတာတွေ ပြောပြီး အချိန်ဖြုန်း

ချစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဝေမင်းထင်နဲ့ မင်း စကားပြောကြည့်
လိုက်ပါ။

စကားဆုံးလျှင် ဘေးဖယ်ပေးလိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အစိုးအိုကလည်း ထိုင်ရာမှ
ထကာ ဘေးဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းထင်ထံသို့ သွားရန် လမ်းပွင့်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
ယန်ခွမ်းသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ရှေ့သို့
လှမ်းသွား၏။

ခေအိုးကြီး ထိတ်လန့်သွား၏။

‘နဂါးလေး သတိထား’

ဟု လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်လေသည်။

သို့သော် ယန်ခွမ်းက ဘာဆိုတာမျှ အရေးမစိုက်တော့ချေ။
ဝေမင်းထင်သည် သူ့အား စိန်ခေါ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဝေ
မင်းထင်အား အနိုင်ရမှသာလျှင် သူ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်
အဖြစ် ဆက်လက် ရပ်တည်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ထို့ကြောင့် ထောင်ချောက်မှန်း ရိပ်မိသော်လည်း ဝေ
မစိုက်ဘဲ လှမ်းသွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဝေမင်းထင်သည် ခုတပ်ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် လှဲခဲ့လျှင်
နေ၏။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် မြေခွေးတစ်ကောင်ကပင် အမဲ
ပေးရမည့်လူသည် မည်သို့သော အကြံအစည်ဖြင့် ခုတပ်ပေါ်၌
လှဲလျောင်းနေရပါသနည်း။

ယန်ခွမ်းသည် ဝေမင်းထင်နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ ရောက်
သည်အထိ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

ဝေမင်းထင် တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ပါ။

ယန်ခွမ်းက...

‘ခင်ဗျား လက်သည်းထုတ်ဖို့ ချခါနီထိ မကြိုးစားသေးဘူး
လား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကြောင်တစ်ကောင်သည် ကြွက်ကိုဖမ်းယူခြင်း မပြုသေးသမျှ
လက်သည်း ဝှက်ထားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝေမင်းထင် ယဲယဲကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါ့လက်သည်းတွေ ကျိုးပဲ့ကုန်ပြီကွ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်မှောက်ကြိုက်သွား၏။

ငယ်စဉ်ကပင် အန္တရာယ်နှင့် အမြဲလိုလို ထိတွေ့နေခဲ့ရသည်မို့
အန္တရာယ် ကျရောက်တော့မည်ဆိုလျှင် အငွေ့အသက်ကို သတိ
ပြုမိစမြဲ။

ယခုတော့ ဝေမင်းထင်ထံမှ အန္တရာယ်ပြုမည့် အငွေ့အသက်
များ ထွက်ပေါ်နေခြင်း လုံးဝမရှိသဖြင့် အံ့ဩရပေသည်။

ထို့အပြင် ဝေမင်းထင်သည် လူမမာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရိုသေ
သည်ဟု ယူဆလာ၏။

ဝေမင်းထင်ကို စိုက်ကြည့်ရမ်း....

‘ခင်ဗျား လတ်သည်းတော့ကို တယ်သူက ချိုးပစ်လိုက်တာပဲ’
ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းထင်က...

‘သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကပေါ့’

‘ဘာပျ’

ယန်ခွမ်း ထိထိလန့်သွားလေသည်။

ဝေမင်းထင်က...

‘ယန်ခွမ်း။ ဒုစရိုက်လောကမှာ ဒေဝါးနဂါးဂိုဏ်းနဲ့ဇွန်ဆိုး
ဂိုဏ်းလောက် ဩဇာကြီးမားတဲ့ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းမရှိသလောက်
တဲ့။ ဒေဝါးနဂါးဂိုဏ်းကို ပြိုင်နိုင်ရင် ငါ့မှာ အမောင်ကမ္ဘာရဲ့
ရာဇာပြစ်လာမှာပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကိုရှင်းဖို့ ငါကြံစည်ခဲ့
တာပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နားထောင်နေလိုက်၏။

ဝေမင်းထင်က ဆက်ပြောလေသည်။

‘ဒေဝါးနဂါးဂိုဏ်းကိုရှင်းဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။
ဒါကြောင့် ငါ့အက်က မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး အကူအညီပေး
မယ့်လူကိုရှာဖွေခဲ့တယ်’

‘ဒါဖြင့် မင်းကဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုဘတ်ဖို့ မကြိုးစားတာ
လဲပျ။ ကျုပ်ကခင်ဗျားရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီမဟုတ်
လား’

ဝေမင်းထင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီဖြစ်၊ ကျုပ်ရဲ့ထက်သည်းတော့ မှိုက်ချိုးခံလိုက်
ရတယ်လေ။ ကိုလေဒေဝါးမရှိဘောင် တူညီမယ်ဆိုတဲ့လူတွေအပဲ
ကျုပ်ကိုချက်ခိုးပစ်လိုက်ကြတယ်’

ယန်ခွမ်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝေမင်းထင်က...

‘သူ့ဘိက ကျုပ်ထက် မင်းကိုပိုပြီး သဘောကျတယ်တဲ့။ မင်း
ကို ပြောတောင် မြှောက်ပေးတဲ့သဘောနဲ့ ကျုပ်ကိုဖျက်ဆီးလိုက်
တာပဲ။ ကျုပ်ကိုအကူအညီပေးတော့မလို့နဲ့ မင်းကိုကူညီပေးတော့
မလို့နဲ့ မင်းကိုကူညီလိုက်ကြတာပဲ’

ယန်ခွမ်း ပစ်သက်ချိုက်လိုက်သည်။

ဝေမင်းထင်၏ခြေရင်းနှင့် ဒေဝါးရင်း၌ လူခွဲကခုပ်နေသူ
နှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်မိ၏။

ဝေမင်းထင်က...

‘သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဒေဝါးကိုက်ရတဲ့ တီလူးဖြူနဲ့
သီလူးမည်းညောဝင်းကျွန်းခုံအချို့က မင်းဖွေးထောင်ဖွေးဦးမှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘိက မင်းကြိုသဘောကျကြည့်တဲ့’

ခံပိုင်းနာကြည် သောလေသံဖြင့် ပြောရင်း ဟားတိုက် ရယ်
ခေါလိုက်လေသည်။

ရယ်ရင်း ဆူဒါနာဒေဝါးထဲမှ သွေးမည်းများ ထိုးကျလာ
သည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ယန်ခွမ်း နားလည်ဆဲတော့ပေါက် သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းထင်သည် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအား ဖြိုခွဲရန် ကြံစည် ကြံစည်ထားခဲ့ပြီး သေချာပြီဟုယူဆမှ ယန်ခွမ်းအား စိန်ခေါ်ခဲ့ လေသည်။

သို့သော် သစ္စာဖောက်ခြင်းခံရပြီးနောက် ပြိုင်ပွဲမစမီ အလိုလို အရေးနိမ့်သွားခဲ့ချေပြီ တကား...

ဝေမင်းထင်က...

‘ဘီလူးဖြူနဲ့ ဘီလူးမည်းက မင်းကို ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် ကူညီကြလိမ့်မယ်၊ အာကြော့ခင်္ဂလီဆိုရင် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းဟာ မင်းကိုသတော့ကျနေလို့ပဲ’

‘သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း ဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်တယ် နဂါးလေး၊ ခုချိန်ကစပြီး မင်းကိုမော့ကြည့်ဝံ့တဲ့ လူမရှိအောင် သူတို့ကူညီကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုယ်တိုင် ကလဲ သူတို့ကိုမော့မကြည့်ဝံ့တဲ့ အခြေအနေ ရောက်အောင် ရမှပဲ’

ယန်ခွမ်း ဒေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

ထိုစဉ်...

‘ဝေမင်းထင်၊ ခင်ဗျားစကားပြောတာ များသွားပြီ မော့ပေးပါမယ်’

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဝင်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူသည် ဘီလူးမည်းဖြစ်လေသည်။

ဝေမင်းထင်က...

‘ကျုပ်အမှန်အတိုင်းပြောတာကို ခင်ဗျားတို့သဘောမကျနိုင် ကြဘူးမဟုတ်လား?’

‘ခင်ဗျားက ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းနဲ့ လက်တွဲဆောင်ရွက်သင့် တယ်’

‘စကားလုံးလှအောင် ပြောမနေနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုခူးထောက် ခိုင်းတယ်လို့ ပြောစမ်းပါ’

ယန်ခွမ်း အံ့ဩနေ၏။

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းအား ကိုယ်စားပြုထားသည့် ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းသည် ဝေမင်းထင်အား အကြပ်ကိုင်ကာ ခူးထောက် ခိုင်းနေပြီဖြစ်လေသည်။

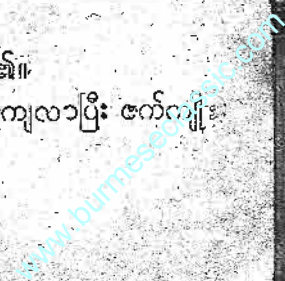
‘နဂါးလေး၊ သူတို့က ငါ့ကိုအဆိပ်ခတ် ထားကြတယ်ကွ၊ မင်းကိုအရှုံးပေးခူးထောက်မှ အဆိပ်ဖြေဆေးပေးမယ်တဲ့၊ ဘယ် လောက် ရယ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ၊ ငါလဲ လှဆိုးကြီး တင်ယောက်ပါကွာ၊ ဒီလောက် ဆတ္တိမနည်းသေးပါဘူး ဟု လှမ်းပြောလေသည်။’

ဘီလူးမည်းသည် ချက်ချင်းပင် ရှေ့တိုးလာပြီး ဝေမင်းထင်၏ ရင်ဝကိုလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘အွတ်...’

ဝေမင်းထင် မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်၏။

သူ၏နှုတ်ခမ်းဆောင်မှ သွေးများယိုစီးကျလာပြီး ဇက်ကျိုး ကျသွား၏။

ယန်ခွမ်း ဣတိတ်တလန်ဖြစ်ကာ နောက်သို့ရန်သူတ်လိုက်
လေသည်။

မင်းမင်းထင်သည် သူ၏မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင် သေဆုံး
သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

.....

ဝေမင်းထင် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းသည် သူ၏ရှေ့သို့
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ ထင်းမာခက်ထန်လွှား၏။

ဘီလူးမည်းက.....

‘မင်းအတွက် ပြိုင်တက်မရှိတော့ဘူး’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ဘီလူးမည်းက ထင်ပြောသည်။

‘မင်းဟာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကို သစ္စာစောင့်သိလိမ့်မယ်
မဟုတ်လား’

ယန်ခွမ်း မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘နဂါးလေးဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ သွေးဝိညာဉ် ဂိုဏ်းကြောင့်
ရလာတာမဟုတ်ဘဲ’

‘မင်း သေချာရဲလား’

‘ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းဟာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကို အမှီသဟဲပြုပြီး
ဖြစ်ပေါ်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ဘီလူးမည်းက.....

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်းနဲ့ မီးသွေးကုံးဟာ သိုင်းရာဇာဝေခုံးကြောင့်
ဒုက္ခရောက်နေတုန်းက သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းရဲ့နာမည်ကြောင့် လွတ်
မြောက်ခဲ့ရတာကို မေ့နေပြီလား’

‘ဗျာ.....’

ယန်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆက်ခနဲ တုန်ခါလွှားလေသည်။

ကျားဝါးကောင် ဟူကျင်း၏ အကြံပေးမှုကြောင့် သွေး
ဝိညာဉ်ဂိုဏ်း၏အမည်ကို အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် သူတို့ လွတ်မြောက်
လာခဲ့ရပေသည်။

ထိုအချိန်ကစည်းက သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် သူ့အပေါ်
ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဘီလူးမည်းက.....

‘ယန်ခွမ်း၊ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းဟာ အနက်ရောင်သိုင်းရောင်က
တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်’

ထားစမ်းပါ။ မင်းကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ ကြာပြီကွာ၊ မင်းဟာ တကယ်ကို အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာလို့ နောက်ကွယ်ကနေ မင်းကို အကူအညီပေးနေတာ'

‘ကျုပ်ကိုကူညီခဲ့တယ် ဟုတ်လား’

‘ဆိပ်မှန်တာပေါ့။ မင်းအနားမှာတစ်ချိန်လုံးရှိနေတဲ့ ငွေအိုးကြီးဟာ ဘယ်ဆူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းသိရှိလား’

ယန်ခွမ်းက ငွေအိုးကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ငွေအိုးကြီး၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်လာသည်။

‘ကျုပ်ကိုကူညီမယ်လို့တော့ အဆင့်စောင့်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ဖြစ်နေကြတာကိုး။ ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့ကာစက စိတ်ပူသွားရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လူအချင်းချင်းဖြစ်နေမှတော့ ပစ္စရာမလိုတော့ပါဘူးဗျာ။ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းဆိုတဲ့အမည်ကို မျှောက်ပြီး ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းနဲ့ ပေါင်းပစ်လိုက်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဟား...ဟား...ဟား’

ငွေအိုးကြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေပုံရလေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘လက်စသတ်ထော့ ခင်ဗျားဟာလဲ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းရှိလှပဲကိုး’

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ငွေအိုးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မှန်ပါတယ်ကွာ။ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းရှိ တာဝန်ပေးမှုကြောင့် မင်းဆီကို ငါလာခဲ့တာပဲကွာ’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုကူညီခဲ့တာတွေဟာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းရှိညွှန်ကြားချက်ကိုး’

‘ဟုတ်တယ်။ အသက်ချောလူမမာ ကျောင်းစုလွှေကို ကျုပ်လိုအဆင့်မျိုးနဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်မယ်လို့ ထင်သလား။ သူဟာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကြောင့် ကျုပ်တို့နဲ့ပူးပေါင်းလာတာပဲ။ မင်းကို အာခံမယ်လို့တော့ ခုကွေးမယ်လို့တော့ကို ဖွယ်လင့်တကူ ရှင်းပစ်နိုင်ခဲ့တာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကြောင့်ပဲ’

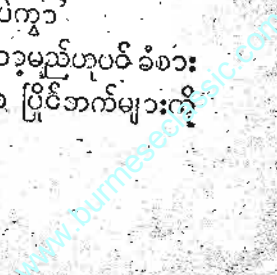
ယန်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယပ်လာလေသည်။ သူသည် လောက်ချန်းမြို့မှစတင်ကာ မြေအောက်လောက၌ နေရာရရှိလာခဲ့ပေသည်။

ထိုမှနေ၍ သူ၏ဩဇာအချိန်အဝါ တိုးတက်ကြီးမားလာခဲ့သည်မှာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းက နောက်ကွယ်မှာ ကူညီပံ့ပိုးနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ယခုမှသိလိုက်ရပြီး ဖြစ်လေသည်။

ငွေအိုးကြီးက...

‘ဝေမင်းထင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်နိုင်ရုံနဲ့ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းသားတွေက မင်းကို သူတို့ရှင်ခေါင် ဆောင်စာဖြစ် ပြောင်းလဲလက်ခံပေးပါမလား။ လက်ခံဖို့ဆိုတာ ရှတ်တရက် မလွယ်တဲ့ကိစ္စပါကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်း အနိုင်ယူခဲ့သူတွေရှိ နောက်လိုက်တွေဟာ မင်းရဲ့ခြံဖဝါးမှအောက်ကိုအသာတကြည်ပဲ ခိုလှုံခဲ့ကြတာဟာ နောက်ကွယ်ကနေ သွေးဝိညာဉ်က ဖိအားပေးခဲ့လှပဲကွာ’

ယန်ခွမ်းမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတော့မည်ဟုပင် ခံစားစိတ်ရလေသည်။ သူသည် အသက်ကိုရင်းကတ ပြိုင်ဘက်များကို ဆိုင်ခဲ့ပေသည်။

သူ၏အစွမ်းအစသည် ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်း ကျော်ကြားလာ
ခြင်း၌ အဓိကအကျဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ရှေးဦးစွာ မီးသွေးတူးနှင့် ချူးရှာတို့က သူ့အား ပံ့ပိုး
ပေးခဲ့ကြ၏။

နောက်ပိုင်း ဝဋ္ဋအိုးကြီး အရာချူးတို့နှင့် လက်ယှဉ်သော
အခါ သူ၏အရှိန်အင်္ဂါ ပို၍ကြီးမားလာစေရန် အထောက်အကူ
ပြုခဲ့လေသည်။

ချူးရှာနှင့် မီးသွေးတူး ပပ်လျှင် သူ၏အရှိန်အင်္ဂါကြီးမား
လာမှုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့ကြသည်။

ဗုဒ္ဓရိုက်နယ်ထဲမှာ ရှမ်းမထွက်နိုင်ဘဲရှိမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြလေ
သည်။ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကသာ နောက်ကွယ်မှာ ပံ့ပိုးကူညီ
နေခဲ့သည်ကို သိထားပါလျှင်...

မီးသွေးတူးက သူ့အား ကျောခိုင်းထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်
ချူးရှာလည်လည်း ကြောမိ ထွက်သွားမည်မှာ သေချာလှပေ
တော့သည်။

သူသည်လည်း ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ဘဝတွင်
ဆက်လက် နေထိုင်သွားမည်လော။

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း၏ လက်စေခံဘဝတွင် နေထိုင်သွားရမည်
ဆိုလျှင် ယန်ခွမ်း သစ်ပြင်းချလိုက်သည်။

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းရှေ့ ပံ့ပိုးမှုကြောင့် ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်း
အရှိန်အင်္ဂါ ပြင်ပားလာရတယ်ဆိုရင်တော့...

သူက စကားကိုရပ်ကာ ဝဋ္ဋအိုးကြီး၊ ဘီလူးဖြူနှင့် ဘီလူး
မည်းတို့အား စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

‘လမ်းပေါ်ကို ကျွန်ုပ် ပြန်သွားတော့မယ်’

ဟု ခပ်ဖြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ဝဋ္ဋအိုးကြီး ဘီလူး

ဖြူနှင့် ဘီလူးမည်းတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချူးရှာသည် ငေးကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာသည်။

‘ယန်ခွမ်း၊ ငါ့ကို စောင့်ပါဦး’

အော်ပြောကာ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

....၀....

ကောင်းကင်ပေါ်၌ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ အလိပ်လိုက်
အလိပ်လိုက် တက်လာ၏။ လေအေးများ တဟူးဟူးမြည်ကာ
တိုက်ခတ်နေ၏။

လျှပ်နှွယ်လျှပ်ပန်းများ ပြီးခနဲပြတ်ခနဲ ဝင်းလက်သွား၏။
'ဂျိမ်း'

မိုးခြိုမ်းသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိုးသီးမိုးပေါက်များသည် ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ အငြိုးကြီးစွာ
ကျဆင်းလာလေသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် မိုးရေထဲဝယ် လျှောက်လှမ်းလာနေကြ
ပါသည်။

လူသူဝေးလံခေါင်းပါးလှသည့် တောလမ်းခရီးတစ်နေရာ
ထဲ ခိုးခိုစရာနေရာ တွေ့ရန်မလွယ်လှပါ။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်များ၏ အရိပ်အောက်၌ မိုးခို
ရန်လည်း စဉ်းစားပုံမရကြချေ။

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေ ရွှဲရွဲစိုနေသည့်တိုင် တောလမ်းလေး
အတိုင်း ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားနေကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှားတို့ ဖြစ်ကြလေ၏။
ယန်ခွမ်းသည် မိုးရေစက်များအောက်၌ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်
သွားနေ၏။

ချူးရှားက သူ၏နောက်မှ လိုက်သွားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ယန်ခွမ်းသည် ရွှံ့ဗွက်များ ဖြစ်ပေါ်နေသော တောလမ်း
အတိုင်း လျှောက်လာရင်း...

ခရီး

လက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါခြင်း၏ သဏ္ဍာန်တူသည် ပုံရိပ်
ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်၏အရိပ်သည် လူပုံသာ ထွက်မည်။
သစ်ပင်တစ်ပင်၏အရိပ်သည် သစ်ပင်ပုံသဏ္ဍာန်သာထွက်မည်

ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် အကုသိုလ်၏အရိပ်သည် အကုသိုလ်သာဖြစ်ပွား
ပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါသေး။

.....

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရုတ်တရက် ရူးသွပ်နေသူ တစ်ယောက်ပမာ ဟားတိုက် ရယ်
မောလိုက်လေသည်။ ချူးရှာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ယန်ခွမ်း၊ မင်းလိုဒီပဲ လျှောက်သွားနေတော့မှာလား’

ဟု လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ငှက်ဆိုးဂေဟာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်
မှာ တစ်လခန့်ရှိပြီ ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ဟူသည့် အဆောင်အယောင်ကို ခွာ
ချလိုက်ပြီးနောက် ယန်ခွမ်းသည် သူ့အမုန်းဆိုးဘဝသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

ဥစ္စာနေမရှိ အဆောင်အယောင် မရှိသည့် လမ်းပေါ်နေ
လမ်းပေါ်စားဘဝမှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် ကြိုးစားရမ်း လျှမ်း
လျှမ်းတောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်း
ယခုလို အခြေအနေမျိုးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားမည်ဟု မည်သူ
ထင်မှတ်ကြမည်နည်း။

ယန်ခွမ်းသည် ချူးရှာကိုပြုံး၍ကြည့်ရင်း...

‘တကယ်လို့ များ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ကြတာတွေ မရှိဘူး
ဆိုရင် အတော်ကို ပျော်စရာကောင်းမှာပဲကွ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူက မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောသည်ကို ချူးရှာ နား
လည်ပါ။

သို့သော် ယန်ခွမ်း ကျေနပ်သွားစေရန်...

‘ဟုတ်တယ်’

ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ဘဝကို ငါကျေနပ်ခဲ့တာ
အမှန်ပဲကွ၊ တစ်ချို့ ကိစ္စတွေဟာ မတရားဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။
ဒါပေမယ့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပဲလို့ သဘောထားပြီး ငါမသိချင်
ဟန်ဆောင်နေခဲ့တယ်။ ဒါကို မီးသွေးတုံးက သဘောမကျဘူး
လေကွာ၊ ဒါကြောင့် သူထွက်သွားတာပေါ့။ ငါ သူ့ကို တွေ့ချင်
လိုက်တာကွာ၊ ခုလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုတွေ့မယ်ဆိုရင် သူ
တာပြောမလဲ သိချင်လိုက်တာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ချူးရှာ၏ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ
သည်။

ယန်ခွမ်းကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း...

‘မင်းက တကယ်ပဲ မီးသွေးတုံးကို တွေ့ချင်သလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘တယ်လို့ပြောလိုက်ပါလိမ့်၊ သူ့စွန့်ခွာထွက်သွားကတည်းက
ငါမှားနေပြီဆိုတာကို ငါရိပ်မိခဲ့တာပဲ’

ချူးရှာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခုလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ မင်းကိုတွေ့လိုက်ရမယ်ဆိုရင် သူဝမ်းသာသွားမှာပဲကွ’

‘ငါ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်’

‘စိတ်ချ၊ သူ့ကိုတွေ့ရမှာပေါ့’

ယန်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ချူးရှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား’

ချူးရှာက....

‘ဆေးဆေးချာချာတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ခရေမြေဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ တွေ့ရနိုင်တယ်’

‘ခရေမြေ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းမကြားဘူးတာ မဆန်းပါဘူး၊ မင်းက ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း ဌာနချုပ်မှာနေပြီး ဖြိုင်ဘက် အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါနဲ့မီးသွေးတုံးက နေရာခွဲ လျှောက်သွားနေကြတော့ မင်းထက်ပိုပြီး နေရာစုံအောင် ရောက်ခဲ့တာပေါ့’

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ချူးရှာပြောသည့်အတိုင်း မှန်ပေသည်။ ငွေအိုးကြီးနှင့် ဆရာချူးတို့သည် ဒုစရိုက်လောက၏ အခြေအနေများကို အမြဲ မပြတ် ပြောဆိုကာ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းထိပ်ဆုံးသို့ တက်လှမ်းနိုင်ရန် အချိန်တိုင်း ကြံစည်ကြိုးစားနေကြလေသည်။

သူသည်လည်း ငွေအိုးကြီးတို့နှင့် လက်ရေတပြင်စီး ရှိသည့် မဟုတ်ပါလား....

ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများနှင့် လုံးထွေးကာ အချိန်ကုန်နေချိန်၌ မီးသွေးတုံးနှင့် ချူးရှာတို့သည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ခရီးနှင်နေခဲ့ကြပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဝေးသွား၍လည်း ငွေအိုးကြီးတို့နှင့် ပို၍နီးစပ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချူးရှာက ဆက်ပြောသည်။

‘ငါတို့ဟာ မင်းအထက် ခရီးထွက်နေခဲ့ကြတာကွ၊ မင်းတွေ့ချင်တဲ့ ယန်ယင်းပင်ဆိုတဲ့လူကို လိုက်ရှာနေခဲ့ကြတာပဲ’

ယန်ခွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ငါတွေ့ချင်တယ်’

ဟု အငမ်းမရ ပြောလိုက်၏။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်း ဒေါင်းဆောင်ဘဝဖြင့် ပြဿနာများနှင့် လုံးထွေးနေခဲ့သော်လည်း ယန်ယင်းပင်အား ရှာဖွေရန် အဆီပင် မေ့ပျောက်နေခဲ့ရသလို ခံပေသည်။

ထို့နောက် ယန်ယင်းပင်အား ရှာဖွေရန်မှာ သူ၏ ဘဝပေးတာဝန် ဟုတ်ပါလား။

ယခု အဆောင်အယောင်များခွာချလိုက်ပြီးဖြစ်ရာ လွတ်လပ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားချေပြီ။

ယခင်ကလို တစ်နယ်ဝင် တစ်နယ်ထွက် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်
ဘဝဖြင့် လှည့်လည်ရှာဖွေရမည်ကို စိုးရွံ့သည့် စိတ်များလည်း
မရှိတော့ပါ။

ယန်ခမ်းသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ခဲ့ပြီး၊ အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ချူးရှာက....

‘ငါတို့ ငယ်ရွယ်စဉ်က အတွေးမှားခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့
ကွာ၊ ယန်ယမ်းပင်ဟာ မင်းအဖေမဟုတ်လား၊ ဆူ့ကို မင်း
တွေ့အောင် ရှာသင့်တယ်ထင်လို့ ငါတို့က မင်းကိုယ်စားလိုက်
ရှာပေးကြတာပဲ၊ အေး... ဒီလိုရှာရင်းနဲ့ မီးသွေးတုံးဟာ ခရေခြံ
ရွာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်စိကျခဲ့တယ်ကွ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခမ်း အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

‘လက်စသတ်တွေ သူဟာ သံယောဇဉ်တူယ်ဖရာ ရသွားပြီ
ကိုး၊ ကောင်းတယ်၊ ခရေခြံရွာမှာ သူရှိနေမှာပဲ၊ ငါတို့
သွားကြရအောင်’

ချူးရှာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

‘နေဦး၊ သူ့အိ သွားသင့် မသွားသင့် ငါတို့ အရင်ဆုံး
စဉ်းစားကြရအောင်’

ယန်ခမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ချူးရှာအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ....

‘တာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘ငါတို့က လူဆိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတာ မေ့လို့ မရ
သေးဘူးလေ’

‘ဘာ...’

ယန်ခမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ချူးရှာက....

‘ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကလူဆိုရင် လူဆိုးတွေလို့ပဲ လူတွေက
သတ်မှတ်ထားကြတာကွာ’

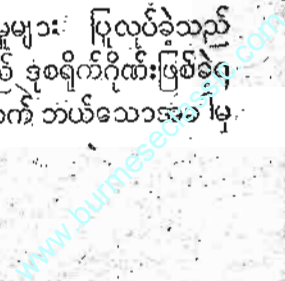
‘ငါ...ငါက...’

‘တကယ်လို့ သာ မီးသွေးတုံးက အေးချမ်းတဲ့ ဘဝတစ်ခု
ရနေပြီဆိုရင် ငါတို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းသွားလို့ မကောင်း
တော့ဘူးကွ၊ မတော်ဘဝငါတို့အကြောင်း သိတဲ့လူတစ်ယောက်
ယောက်ရှိနေခဲ့ရင် မီးသွေးတုံးဘဝ ပျက်သွားမှာပဲ’

ယန်ခမ်း မျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။

ဒုစရိုက်လောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသည့် အရိပ်မည်း
ကြီး၏ စိုးမိုးမခံနေရပြီဖြစ်ကြောင်း ပထမဆုံးအကြိမ် သတိပြုမိ
လိုက်လေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် မကောင်းမှု၊ မတရားမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်
မဟုတ်သော်လည်း ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းသည် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းဖြစ်ခဲ့ရ
ကား သူသည်လည်း လူကောင်းတစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမှ
ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ချူးရှာက.....

‘ငါတို့ သွားတွေဟာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ သွားဆင်တယ်မဟုတ်လား’

ယန်ခွမ်း ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားလေသည်။

ချူးရှာက.....

‘ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းအကြောင်းငါသိပါ တယ်၊ ကဲ.....ကဲ.....သွားကြရအောင်’

ပြောပြီး ယန်ခွမ်း၏မခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လှည့်ထွက်သွား၏။

ယန်ခွမ်းသည် အသက်ကင်းမဲ့သည့် ယန္တရားရုပ် တစ်ရုပ် အလား နောက်မှလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ခရေခြံရွာသို့ သွားသည်လမ်းမှာ စီးချူးမြို့သို့သွားသည့် လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်သွားသည့် မြေနှိလမ်းဖြစ်ပေသည်။

လမ်းမကြီးနှင့် မြေနှိလမ်းကလေးဆုံရာ လမ်းရပ်လမ်းခွေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင် ရှိပါ၏။

ယနေ.....

မိုးစင်စင် လင်းချိန်၌ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသို့ လူ နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ ဖြစ်ကြလေ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လယ်သမားများကဲ့သို့ အညှီရောင် ဖျတ်ကြမ်းအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ခမောက် တစ်လုံးစီ ဆောင်းထားကြ၏။

ပိုသီဖတ်သီ ဖြစ်အောင် တမင် ပြုလုပ်ထားကြသဖြင့် တကယ် လယ်သမားများနှင့် တူလှပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းသည် ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ လမ်း ပေါ်၌ ခြင်းတောင်းများ၊ အထုပ်အပိုးများ သယ်ဆောင်လာ ကြသူများသည် စီချူးမြို့သို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေ ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ချူးရှာက လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ မှာကြားလိုက်ပြီး လျှင်.....

၂၂၀ ဝတ္ထုအောင်

‘ခရေခြံက လူတွေဟာ စီချူးမြို့ကို သွားပြီး ဈေးရောင်းကြ
တယ်ကွ၊ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ အဓိက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အလုပ်ပါ။ မီးသွေးတုံး သဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ခရေ
ပန်း ရောင်းတဲ့ လူပေါ့၊ မနက်စောစော လာလေ့ ရှိတယ်’

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ယန်ခွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

‘မီးသွေးတုံးက အဲဒီ မိန်းကလေးဆီကို လာမှာ သေချာ
ချွဲလား’

ဟု မေးလေသည်။

ချူးရှာ ပြုံးလိုက်သည်။

‘သေချာပါတယ်၊ ဝါဝါနဲ့ သူနဲ့ အဆင်ပြေနေပြီလား
တောင် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဝါဝါကလဲ သူ့ကို သဘောကျဖို့
ရတယ်ကွ’

ယန်ခွမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ခရေပန်းသည်လေးရဲ့ နာမည်ဟာ ဝါဝါတဲ့လား’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်’

ယန်ခွမ်းက...

‘မီးသွေးတုံးလို မည်းနက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကြိုက်တဲ့
မိန်းကလေးရှိတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ငါက ဒီတစ်သက် သူ မိန်းမ
ရတော့မယ်လို့ကို မထင်ခဲ့ဘူးကွ၊ ဟား ဟား ဟား’

ချူးရှာလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ မျက်စိ မရှိဘူးလေကွာ၊ တစ်နေ့နေ
မဝေးကိုကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပေါ်မလာဘူးလို့
ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ’

‘ဟေ...’

ယန်ခွမ်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ၏
ဘဝတစ်လျှောက်တွင် မည်သည့် မိန်းကလေးကိုမျှ စိတ်မကူး
ခဲ့ဖူးပါ။

မိန်းကလေးများနှင့် အလွန်ကင်းရှင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ဘဝသည် အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်မကူးဝံ့သည့် တဝ
မဟုတ်ပါလား။

ချူးရှာက...

‘ယန်ခွမ်း...ငါတို့ဟာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို မေ့ပစ်
လိုက်ပြီး ဘဝသစ် ထူထောင်ဖို့ လိုနေပြီ၊ မီးသွေးတုံးကိုပဲ ဥပမာ
ကြည့်လေ၊ သူဟာ ဝါဝါနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုရင်
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေတော့မှာပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

‘မီးသွေးတုံး ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ’

‘မင်းအတွက်ကော’

‘ငါ့အတွက် ဟုတ်လား’

အေးအေး

ယန်ခွမ်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘ငါ့အဖေကို တွေ့အောင်ရှာဖွေဖို့ အရေးကြီးဆုံးဆိုတာ မင်း သိပါတယ်’

ဟု တွေးတွေးဆရာ ပြောလေသည်။

ချူးရှာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ခရေမြို့ရွာဘက်မှ ဈေးသည်တစ်စု လျှောက် လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချူးရှာက...

‘ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း’

ဈေးသည်များကို ညှန်ပြရမ်း ပြောလိုက်၏။ ယန်ခွမ်း လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဈေးသည်များနှင့်အတူ အသားမည်းမည်း လူရွယ် တစ်ယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

‘မီးသွေးတုံးပဲ’

လွှတ်ခနဲရေရွတ်ကာ ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်လေသည်။ ချူးရှာ လည်း ထရပ်လိုက်၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လူရှင်းနေသည်ဖြစ်ရာ ချူတို့ထရပ်လိုက် သောအခါ ထင်းထင်းကြီးဝပ် လွင်သွားလေသည်။

ဈေးသည်များမှာ သဘိမုဒ္ဓိကြံသော်လည်း လမ်းပေါ်၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသည့် မီးသွေးတုံးမှာ ထူးခြားမှုကို ချက်ချင်းသတိပြုမိသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရုတ်တရက် မီးသွေးတုံး၏ခြေလှမ်း တုန်ခန်ပင်သွား၏။ ထို နောက် လူအုပ်ထဲမှဖဲ့ ထွက်ကာ ယန်ခွမ်းတို့ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လမ်းလာလေတော့သည်။

...o...

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြလေ သည်။

မီးသွေးတုံးသည် ခြင်းတောင်းတစ်လုံးလက်မှဆွဲကာ သူတို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ယန်ခွမ်းတို့နှစ်ယောက် လယ်သမားပုံရုပ်ဖျက်ထားကြသော် လည်း မီးသွေးတုံးက ချက်ချင်းမှတ်မိသွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် အံ့ဩဝမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်များ ကြီးစိုးနေ၏။

‘မင်း...မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာကြ တာလဲ၊ အလုပ်လုပ်စရာ ရှိလို့လား’

ဟု မေးလေသည်။

၂၂၄ ● ဝဇ္ဇအောင်

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါတို့ မင်းကိုလာရှာတာကွ’
‘ဟေ’

‘မင်းက ငါတို့ကိုမေ့နေပေမယ့် ငါတို့ကတော့ မင်းကိုမေ့
ပါဘူးကွာ’

ရှုတ်တရက်မီးသွေးတုံး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ခန္ဓာ
ကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်
သည်။

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး...

‘မီးသွေးတုံး၊ ငါတို့ကိုတွေ့ရတာတောင် မင်းဝမ်းသာဖို့
မရသလိုပါဘဲလားကွာ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မီးသွေးတုံးက အာလုပ်သံကြီးဖြင့်...

‘ငါ့လိုက်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ ငါ့ကိုမေ့ပစ်လိုက်ကြ
ပါတော့’

ဟု ပြောလာလေသည်။

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘လက်စသပ်တော့ မင်းကိုလာခေါ်တယ်လို့ ထင်နေတာ
ကိုးကွ’

‘ငါ့ကို လာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မင်းတာသာ အေးအေး ဆေးဆေးနေတာ၊ ငါတို့ကမခေါ်
ပါဘူးကွ’

‘တကယ်’

‘တကယ်ပေါ့’

မီးသွေးတုံး၏မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးရှင်လာလေ
တော့သည်။

ယန်ခွမ်းက ပခုံးလှမ်းပုတ်ထိက်ပြီး...

‘ငါ့ကိုမတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီ၊ တွေ့တုန်းဆုံတုန်း အေး
အေးငေးငေးဆေး ဆေးကားပြောကြရအောင် ဘယ်လိုလဲ’

ရှုတ်တရက်မီးသွေးတုံးမျက်လုံးပြူး သွားပြီး...

‘ဟာ ငါ့အချိန်ပြုန်းနေလို့ ပပြစ်သေးဘူးကွ၊ ခရေပန်း
တွေ သွားပို့ရဦးမယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် မျက်နှာပျက်သွားတော့မှာ ယန်ခွမ်းဖြစ်လေ
သည်။

‘ချူးရှာက...’

‘မီးသွေးတုံး’

ဟု သတိပေးသလိုခေါ်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ မီးသွေးတုံးလည်း သတိစင်သွားဟန် ရှိသည်။
အားတုန်အားနာ ဖြစ်သွားသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်

ပေါ်လာလေသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘သွယ်ချင်း၊ ခရေပန်းရောင်းဖို့ကိစ္စဟာ ငါတို့ထက်တောင်
အရေးကြီးနေပြီလားကွာ’

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး...
'ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ သူ့နေမကောင်းဘူးကွ၊ ခရေပန်း
ဖို့ပြီး ရဲထဲပိုက်ဆံနဲ့ ဆေးဝယ်ရမှာ'
ယန်ခွမ်း၏မျက်လုံးအောက်မှ ကြွက်သားများ တဆတ်ဆတ်
လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

'မင်း ငွေလိုနေတာကိုး၊ ဘာမှမပူနဲ့ ငါတို့ရှိတယ်'
သူတို့သည် ငယ်ပေါင်းများ ဖြစ်ပေသည်။
တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေလျှင် တစ်ယောက်က ကူညီ
စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ခွမ်းက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေတုံးကလေးများကို နှိုက်ယူ
လိုက်၏။

မီးသွေးတုံး၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝမ်းလက်
တောက်ပြောင်လာသည်။

ယန်ခွမ်းက...
'ရော... ယူသွား သူငယ်ချင်း၊ လိုတဲ့ဆေးအားလုံးဝယ်'
ပြောရင်း ငွေတုံးကလေးများကို ပေးလိုက်၏။

မီးသွေးတုံး၏ခြင်းတောင်းထဲမှ ခရေပန်းများကို ရောင်းချ
လျှင် ငွေငါးဆယ်ခန့်သာ ရပေမည်။

ယန်ခွမ်းပေးသည့် ငွေတုံးကလေးများ၏ တန်ဖိုးသည် ငွေ
ငါးထောင်ခန့် ရှိနေသည်မ ဂုတ်ပါလား။

မီးသွေးတုံးသည် ငွေတုံးကလေး များအား လှမ်းယူရန်
ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် မြေဆိုးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်ပမာ
ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမပီ ဦးခေါင်းသွင်သွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

'ငါ...ငါမယူပါရစေနဲ့ကွာ'
ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

'ယူလေကွာ မီးသွေးတုံး၊ မင်းဘာဖြစ်လို့လဲကွ'

'ငါမယူပါရစေနဲ့ကွာ'

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မီးသွေးတုံး အဘယ့်ကြောင့် ငြင်းဆန်နေသည်ကို သူသဘော
မပါကနားလည်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ငွေများကို မသန်ရှင်းသည့်ငွေများဟု မီးသွေးတုံးက
ယူဆထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုငွေများသည် သူ၏လုပ်အားဖြင့် ရလာသည့်ငွေ မဟုတ်
ထည့်မှ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းနဂါးရိုက်၏ ခေါင်းဆောင်ဘဝတွင် လက်ညှိုးညွှန်ရာ
ရေဖြစ်နိုင်သည့်အတွက် ငွေဟူသည် သူ့အတွက် တန်ဖိုးရှိသည့်
အရာ မဟုတ်တော့ချေ။

သူ့အလိုရှိလျှင် အလိုရှိသလောက် ချက်ချင်းရနိုင်ပြီး သူသုံး
ပြုန်းမည် ဆိုပါကလည်း စိတ်ထိုင်းကျ သုံးပြုန်းပစ်သည့်အိုင်
ထုန်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

သို့သော် အဆောင်အယောင်များကို ခွဲချပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်သောအခါ ဧဝံသည်း အခက်အခဲများမှ ပါဝင်လာလေတော့သည်။

သူ့ အိတ်ထဲမှ ငွေလည်း လှုပ်အားဖြင့် ရသည့်ငွေ မတုတ်သဖြင့် သန့်ရှင်းမှုရှိမရှိ အတတ်မပြောသာချေ။

မီးသွေးတုံးက...

‘ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်း’

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းက...

‘မီးသွေးတုံး၊ ရချိန်မှာ ဆေးဝယ်ဖို့ လိုနေတယ်မဟုတ်လား၊ ငါပေးတဲ့ငွေကို သုံးစွဲဖို့ ဝယ်နှင့်ပါ။ တော်ကြော လူမမာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်ကွ’

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘သူက ဝေဒနာခံစားနေတဲ့ လူမမာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့အတွက် ဧဝံသည်းဆိုပေမယ့် ဒီလောက်အရေးကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွ’

သူငယ်ချင်း၊ ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ယူသွားစမ်းပါ။

‘ယန်ခွမ်း’

မီးသွေးတုံးက တည်တည်ကြီး စိုတ်ကြည်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကြည့်သွားပြီ...’

‘မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘ငါ့ အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ ငါ့မိန်းမ ကိုယ်ဝန်အရင်အမာကြီးနဲ့ကွ၊ မကြာခင် မီးဖွားတော့မှာမို့ လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးလေး ဘာလေး ဝယ်ထားဖို့ပဲလိုတာ၊ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့ဘာသာ ရှာလို့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါမယူတာ’

ဟု ရှမ်းပြုလေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘လက်စသည်တော့ မင်းက အိမ်ထောင်ကျနေပြီကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ မကြာခင် ကလေးတောင် ရတော့မှာကွ၊ ဟား...ဟား...ဟား’

မီးသွေးတုံးသည် သူ၏စကားကို ဆူတာသံ သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့လည်း ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

အချိန်အနေကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ချူးရှာသည် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ရယ်မောပြီးသည်နှင့်...

‘မီးသွေးတုံး၊ ငါ့ကိုက ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာကွ’

ဟု ပြောလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် မီးသွေးတုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

‘ဟင်...မင်း...မင်း တကယ်ပြောတာလားဟင်’

‘တကယ်ပေါ့ကွာ၊ အခုဆိုရင် ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းဟာ ငါ့ကိုနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တော့ဘူးကွ’

‘ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ’
မီးသွေးတုံး အမှန်တကယ်ပင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချူးရှာက...

‘ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းဟာ ငှက်ဆိုးဂိုဏ်းကို အနိုင်ရသွားပြီ၊
ခုစရိုက်လောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်လာ
ပြီပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခုလို အရှိန်အဝါ ကြီးမားလာတာဟာ
သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းရဲ့ နောက်ကွယ်က ပံ့ပိုးပေးမှုကြောင့်ပဲ’
သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းက နောက်ကွယ်မှ ကြီးကိုင်စီစဉ်ခဲ့ပုံများအား
ရှမ်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ယန်ခွမ်းက...

‘မတရားမှုတွေ၊ နိုင်ထက်စီးနမ်းလုပ်မှုတွေကို ငါလုံခြုံမှုနီးပါ
တယ်ကွာ၊ ဆက်နေရင် ငါကိုယ်ထိုင် လူဆိုး လူယုတ်မာကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောခိုင်းလိုက်
တာပဲ’

ဟု ပြောလေသည်။

မီးသွေးတုံး ထခုန်လိုက်သည်။

‘ဝမ်း ခုလို အမြင်မှန်ရလာတာကို ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်
ချင်းရာ၊ ငါအိမ်လိုက်ခဲ့ကြပါဦးကွ’

ယခုမှ ဝျူပျူငှာငှာ ဖိတ်ခေါ်လာလေတော့သည်။

မီးသွေးတုံး လမ်းခွဲသွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်
လေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် ကျင်လည်ကျက်စားနေသည့်ဘဝမှ လွတ်
ကာ အေးချမ်းစွာ အခြေချနေနိုင်ပြီဖြစ်၍ ယန်ခွမ်းတို့သည်
ဝမ်းသာနေကြပါ၏။

မီးသွေးတုံး၏အိမ်သို့ လိုက်လံလာညီပတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ
လေတော့သည်။

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။
ခရေခြံရွာကလေးသည် အနောက်ဘက် အတော်ဝေးဝေး
တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ခရေခြံရွာရှိ မီးသွေးတုံး၏အိမ်မှာ တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံး
မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်...

www.burmeseclassic.com

မီးသွေးတုံးသည် ဇနီးသည်နှင့်အတူ ပျော်ပျော် ချစ်ချစ် နေထိုင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

မီးသွေးတုံးသည် လူသားတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်ချက် ဖြစ်သည့် ဘဝတင်ခံကို ရရှိသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ချူးရှာနှင့် ယန်ခွမ်းတို့အတွက်သည်ကား...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မခမ်းချင်း ယှဉ်ကာ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးထည် ခရီးနှင့်သွားနေ၏။

ဆူ့ဆူခြေလှမ်းများ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။

မီးသွေးတုံးကြောင့် ဘဝထင်ခန်းစာ ရခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါ လား။

နောင်နိမ့်မှာ စောဝါးဇာတ်ပေါ် တစ်စထက်တစ်စ မြင့်တက် လာ၏။

နေ့မုန်းဘည့် အချိန်သို့ပင် ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာလေ သည်။

အရိပ်ကောင်းသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက် ရှောင် ချူးရှာက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

နူးပေးပေါ်မှစီးကျလာသည့် ချွေးများကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

‘ယန်ခွမ်း... ငါ့ကို ကျင်းလိန်မြို့ကိုသွားကြရင် မကောင်းဘူး လား’

ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘သဘောပဲလေ’

‘ကောင်းပြီ ကျင်းလိန်မြို့ကိုပဲသွားမယ်’

ချူးရှာက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တန်ပြင် ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်ရင်...

‘ချူးရှာ... မင်းကို ငါ တစ်ခုပေးချင်တယ်’

‘မင်း ဘာပေးမလို့လဲ၊ လေးလေ’

‘မီးသွေးတုံးရှိအခြေအနေကို မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ချူးရှာက စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုတ်...

‘ဟာ... ဒါမှ တကယ်ဘဝပေါ့ကွာ၊ သူ့ဇနီးသည်ကလဲ’

သူ့ကို အဘော်ချစ်ပုံရတာပဲ၊ ကောင်းပါသယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မင်းကော သူ့လိုဘဝမျိုးကို သဘောမကျဘူးလား’

ချူးရှာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဘယ်လို ပြောလိုက်ပါလိမ့်ကွာ၊’

သူ့ဘာကျတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုကြိုက်မယ်လူမှုမရှိတာ

ဟား... ဟား... ဟား’

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကြိုက်မယ်လူရှိရင်ကော...’

‘ဘာတော်တာလိက်လို့ ဒါမိအောင်ပြုလို့ပဲခုံပေါ့ကွ’

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

‘အင်း... မင်းလဲ ခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးဖို့’

ကောင်းပြီလို့ ငါထင်တယ် သူငယ်ချင်း’

‘ဟေ...’

‘ငါနဲ့အတူလိုက်နေမယ့်အစား မင်းဘဝရပ်တည်းရေးအတွက်’

အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ့် အခြေအနေကို ရွေးချယ်တာ

ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်’

ချူးရှာက....

‘ယန်ခွမ်း... မင်းက ငါ့ကိုနှစ်ထုတ်နေတာလားကွ၊ ဒီမှာ ငါ့ ပြောမယ် နားထောင်၊ တကယ်လို့ တစ်နေ့မှာ ငါ့အတွက် မြတ်နိုးရမယ့်လူရှိလာရင် ငါ့သွားမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းနဲ့ခွဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ က... မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’
‘ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။’

‘သိပ်ဒဲကောင်းတာပေါ့ကွာ’

‘နေဦး၊ ငါ့ကိုပဲပြောနေ၊ မင်းကကော...’

‘ငါလား... ငါက ငါ့အဖေကို တွေ့အောင် ရှာရဦးမယ်လေ ကွာ’

‘မင်းရဲ့အဖေကိုမတွေ့ခင် ဘဝကြင်ဖော် တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကော၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ယန်ခွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။’

‘ငါ့အဖေကို မတွေ့ရသေးဘဲ ငါ့အတွက် ဘဝကြင်ဖော်ဆို တာ ရှိမလာနိုင်ပါဘူးကွာ’

‘ဒီလိုမပြောနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ လူ့ဘဝ လူ့ကြမ္မာဆိုတာ ဆီရ ခက်တယ်၊ တစ်နေ့ မင်းအတွက်...’

ချူးရှာ စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပါချေ။

အကြောင်းမှာ မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှ ဆူဆူညူညူ အသံ များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ သည်။

‘ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်မိကြ၏။’

ချူးရှာက....

‘တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေတာမဲ့၊ ငါတို့ သွားကြည့်ရင် မကောင်းဘူး လား’

ဟု ပြောလေသည်။

‘ယန်ခွမ်းမှာ တိုက်ပွဲများနှင့် ဝေးဝေးရှောင်လိုရကား...’

‘ငါတို့နဲ့ မဆိုင်...’

သူ၏ စကားမဆုံးမီ ချူးရှာက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်လေ သည်။

‘တကယ်လို့များ တစ်စုံ တစ်ယောက်ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်တာကို ခံနေရတယ်ဆိုရင်ကော’

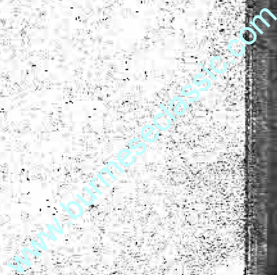
‘ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...’

‘ကောင်းပြီ၊ သွားကြည့်ကြစို့’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆူဆူညူညူ အသံများ ထွက်ပေါ် လာရာဆီသို့ ဦးတည် ပြေးလွှားသွားကြလေတော့သည်။

.....

၅ နှစ် ဇာတ်ကား

ထောအုပ် အတွင်းဘက်၌ မြစ်ခမ်းဖြစ်တစ်ခု ရှိလေသည်။
 မြစ်ခမ်းမြစ်ပေါ်၌ ထိုကံပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။
 လူတစ်စုသည် အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်ကို
 ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 အဖြူရောင် ဝတ်ထားသူမှာ ဓားတစ်ထက် ဆွဲကိုင်ကာ
 ပြန်လည် ခုခံနေပါသော်လည်း အများနှင့်တစ်ယောက် ရင်ဆိုင်
 နေရခြင်းကြောင့် အရေးနိမ့်နေလေသည်။
 ထိုလူ၏ အဝတ်အစားများ စုတ်မြဲကာ ဒဏ်ရာများရလျက်
 သွေးများ စွန်းထင်း ပေးကျ နေသည်ကို တွေ့နိုင်ပေသည်။
 ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ထိုလူမှာ
 အခြေအနေ အတော်ဆိုးနေပြီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ။ ။ ရှာက...
 'ယန်ခွမ်း... ငါတို့ ဝင်ကူမှ ဖြစ်မယ်'
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 ယန်ခွမ်း လတ်ကာပြလိုက်သည်။
 'မကနေနီ၊ သူတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြလဲဆိုတာ မသိရလေးဘဲ
 ဝင်ကူလို့ မဖြစ်သေးဘူး'
 သူ၏ တားမြစ်ချက်ကြောင့် ချူးရှာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား
 သော်လည်း ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။
 ထိုကံပွဲကို သေစေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ
 အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူမှာ လက်အစ်ဘက်က ဓားကိုင်ထားပြီး
 ကျန်လက်အစ်ဘက်က အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ကိုင်ထားသည်ကို
 တွေ့ရလေသည်။

ထိုအထုပ်ကလေးအား လီချင်မက်မောသဖြင့် လူတစ်စုက
 ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာလေ
 သည်။
 ယန်ခွမ်း စဉ်းစားတွေးတောနေစဉ်မှာပင်...
 'မင်းလက်ထဲက အထုပ်ကလေးကို ချပြီး အသာတကြည်
 ထွက်သွားရင် မင်း အာသက်ချမ်းသာရာ ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်
 မင်းရဲ့အဖော်တွေလို ဗေသွားရမှာပဲကွ'
 လူတစ်ယောက်၏ အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
 ကြားထိရလေသည်။
 အဖြူရောင်ဝတ်ထားသူက...
 'ငါတို့ သတ္တိရှိအာမန်ဌာနက ပစ္စည်းကို ချီချင်ရင် ငါ့ကို
 နိုင်အောင် တိုက်ကြခမ်းပါ'
 ဟု အော်ငေါက်ရင်း သူ့အား ရန်မူနေသူများကို မြင်းထန်
 စွာ တိုက်ခိုက်ခိုက်လေသည်။
 ချူးရှာက ယန်ခွမ်းကို ကြည့်လိုက်၏။
 ယန်ခွမ်း ဒေါ်ခင်နုဂီတဝါကလေး။
 'ငါတို့ ဝင်ကူတာ မမှားဘူး'
 စကားဆိုးသည်နှင့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားရာသို့ ပြေးသွားလေ
 တော့သည်။
 ချူးရှာ ဝမ်းသာသွားပြီး ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေ
 တော့သည်။
 သတ္တိနှစ်ယောက် ပြေးလွှားလာသည်ကို မြင်လျှင် ဝိုင်းရံ
 တိုက်ခိုက်နေသူများ ရုတ်တရက်သံသဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ချူးရှာက....

‘သတ္တိရှိင် အာမခံဌာနက လူကို ဘယ်သူက နောင်ယှက်စွဲ
တာလဲ၊ သေဖို့သာ ပြင်ထားကြ’

ဟု အသံကုန် တစ်အော်လိုက်၏။

ဤတွင် သတ္တိရှိင်အာမခံဌာနမှ လူများသည် ဒုက္ခရောက်
နေသူအတွက် အကူအညီပေးရန် လိုက်လာကြပြီဟု ဝိုင်းတိုက်
နေသူများ ယူဆသွားကြလေတော့သည်။

ထိုအတောအတွင်း ယန်ခွမ်းက လျှင်မြန်စွာ ပြေးခင်ထွားပြီး
သူ့အား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြစ်နေသူ တစ်ယောက်အား
လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်ရာ....

‘ခွမ်း’

‘အား’

ထိုလူ ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်ကိုမြင်လျှင် ကျန်လူများ
မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ နောက်ဆုတ် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့
သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာအား
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်ရင်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ
ရထားပြီးဖြစ်၍ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ် တအိအိ ပြိုလဲကျ
သွားလေတော့သည်။

....၀....

‘ဒုက္ခပဲ’

ချူးရှာ ညအိပ်ညှို့လိက်လေသည်။

လူဆိုးများကား ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မြေပေါ် လဲကျ
နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူသည် အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ ရှူရှိုက်နေသည့်တိုင်
အထုပ်ကလေးကိုမူ တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့်ချူးရှာတို့လည်း သင်္ကာမကင်းသည့်အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်နေ၏။

ချူးရှာက ထိုလူအား ပြုံးပြရမ်း....

‘ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူတွေ ထွက်ပြေးသွားပြီ၊’

ဟု မြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူ ဘာမျှပြန်မမြောပါ။

ချူးရှာက....

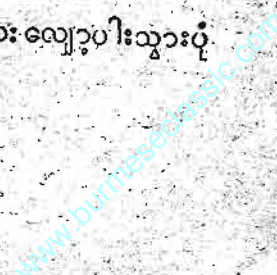
‘ကျုပ်တို့က ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်နေတာတွေလို ဝင်ကျ
ကြတာ’

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ထိုလူမှာ သံသယစိတ်များ လျော့ပါးသွားပုံ
ရလေသည်။

‘မင်း... မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ’

အားယူပြီး မေးလာ၏။

ချူးရှာက...

ကျုပ်က ချူးရှာ သူက ယန်ခွမ်း၊ ကျမ်းလိမ်မြို့ကို သွားမယ် ခရီးသွားတွေပျံ၊ ခပ်ဗျားရဲဗျားခြေအနေ မဟန်ဘူး၊ ထမင်းကော်တစ်ယောက်ဆီကို ကျုပ်တို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ထိုလ ပင်သက်ရှိုက်လိုက်လေသည်။

‘မဟန်စော့ပဲတူးကွား၊ မင်းတို့ဟာ သတ္တိရှိ အာမခံခွာနက လူတွေမဟုတ်မှန်း သိတယ်၊ သူတို့ ပြန်လာကြလိမ့်မယ်’
‘ဧဝုပါနဲ့ကွား၊ ပြန်လာတော့လဲ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာ ပေါ့’

ထိုလူက...

‘မင်းတို့ ကျမ်းလိမ်မြို့ကို သွားမလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခပ်ဗျားကို ခေါ်သွားရမှပဲဗျ’

‘ကျုပ်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဟောခီအထုပ်ကလေးကို သာ သူဌေးကြီးရှောင်စန်းလက်ထဲ ရောက်အောင်ပို့ ပေးပါ’

ချူးရှာနှင့် ယန်ခွမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူက...

‘ကျုပ်တို့တာဝန်ကျေတယ်ဆိုတာ ပြောပေးပါ၊ ကျုပ်က...’

ထိုလူ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ပါ။

ချောင်းတဖျတ်ဖျတ်ဆိုးလာပြီး ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ ဆန်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ လူ၊ ခပ်ဗျား...’

ချူးရှာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရန် တန်ပြင်၏။

ထိုလူက...

‘သူဌေးကြီးရှောင်းစန်း လက်ထဲ ရောက်အောင်...’

ပြောရင်း မြောရင်း အသံတိမ်ဝပ်သွား၏။

ချူးရှာနှင့် ယန်ခွမ်းတို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားကြ လေသည်။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလူ သေဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့အတွက် အလုပ်တစ်ခု ရရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

...o...

ကျင်းလိန်မို့...

ကျင်းလိန်မို့မှာ အသွေးစဉ်က အသိမြို့က လူ့စွမ်းကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့သည် ကျင်းလိန်မို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လယ်သမားအသွင် ဝတ်ဆင်ထား ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့ကြီးပြင်ကြီးတစ်ခုတွင် သူတို့၏ တစ်ပြင်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လွင်နေပေစေခဲ့သည်။

ဤသည်ကို ရိပ်မိသော ချူးရှာက...

ယန်ခွမ်း၊ သူငွေကြီးရှောင်စန်းဆိုတဲ့အရှင်မသွားခင် ငါတို့ ပုံစံဘဝ ပြောင်းပစ်လိုက်ကြရအောင်၊ မြို့ထဲမှာ လယ်သမား အဝတ်အစားတွေနဲ့ သိပ်မနိပ်ဘူးကွဲ့

ယန်ခွမ်း၊ သဘောတူလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထည်အလိပ်ကောင်းချသည့် ဆိပ် ကပ်ဆိုင်၌ ဝတ်စုံနှစ်စုံဝယ်ယူကာ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ကြ၏။

လယ်သမားကြီးအသွင်မှ မြို့ကြီးသားအသွင် ပြောင်းလဲသွား သေးသည်။

သူတို့၌ ရှိနေသလို ဂေဟမီးသွေးတုံးအား ပေးခဲ့ပြီး ဘူ တစ်ဝက်သာ ယူခဲ့ကြသဖြင့် အစစ်အစားဝယ်ပြီးချင် ငွေပြတ် လှနီးနီး ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ချူးရှာက...

‘သူငွေကြီးရှောင်စန်းဆိုကို ဒီအထုပ်လေး သွားပို့ပြီးရှင် တော ငါတို့အလုပ်တစ်ခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ နို့မဟုတ်ရင်...’

‘ငါနားလည်ပါကယ်ကွဲ့၊ မြန်မြန် သွားပို့ လိုက်ကြရ အောင်’

သူငွေကြီးရှောင်စန်းမှာ နာမည်ကြီး သူငွေကြီးဖြစ်ရာ ကျင်းလိန်မို့မှာ လူတိုင်းလိုလို သိရှိထားကြပေတော့သည်။

တစ်ခဏတာမျှ မေးမြန်းပြီးသည်နှင့် သူငွေကြီးရှောင်စန်း ၏ ရတနာစံအိမ်တည်ရှိနေသည့် နေရာကို သိလိုက်ကြရ၏။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့ကြ လေသည်။ သူငွေကြီးရှောင်စန်း၏ ရတနာစံအိမ်မှာ မြို့အရှေ့ ပိုင်း၌ တည်ရှိပေသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသည့် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ဆောက်လုပ် ထားသည့် စံအိမ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ခြံဝင်း ရှေ့၌ အစောင်အကြပ်များ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက် ကြသည်။

ယန်ခွမ်းက...

‘ချူးရှာ မင်းသွားပေးလိုက်ပါလား၊ ငါအပြင်ကပ်စောင် နေမယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

ချူးရှာ ပခုံးတုန်လိုက်သည်။

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မဝင်ချင်ဘူး၊’
မင်းပါ သိုက်ခဲရမယ်’

‘မင်းစခဲတံကိုစွဲ မင်းပဲဆုံးအောင် ရှမ်းပေါ့’
‘လာစမ်းပါကွာ၊ ငါတို့ကို သူတို့ကိုက်မစားပါဘူး၊ မြန်မြန်
ပေးပြီး မြန်မြန်ပြန်ကြတာပေါ့’

ချူးရှားက အတင်းခေါ်နေသဖြင့် ယန်ခွမ်းလည်း မတတ်
သာဘဲ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြံဝင်းအတွင်းမှ မြင်းလည်းတစ်စီး ထွက်လာ
သည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

မြင်းလည်းသည် ယန်ခွမ်းနီဘေးမှ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်း
နှင်သွား၏။ မြင်းလည်းအတွင်း၌ လိုက်ပါသွားသူအား ရိပ်ခနဲ
မြင်တွေ့ရလေသည်။

ချူးရှား မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

‘တော်တော်ရမ်းကားတဲ့ မြင်းလည်းသမားပဲ’
ဟု ပြစ်တင် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းကား မြင်းလည်းအတွင်း၌ လိုက်ပါသွားသူအား
မြင်းပူသည်ဟု ထင်မှတ်မိသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစား
လိုက်ပါလော်လည်း မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မမှတ်မိချေ။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်သွား
လျှင်...

‘ရပ်လိုက်စမ်း၊ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိုစွဲလဲ’
အစောင့်တစ်ယောက်က အော်ငေါက်ကာ မေးမြန်းလာလေ
တော့သည်။

ချူးရှားက...
‘သူဌေးကြီးရှောင်စန်းနဲ့တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာဗျ၊ သူ့အတွက်
ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးစရာရှိလို့’

လက်ထဲမှအထုပ်ကလေးကို မြောက်ပြီကော ပြောလိုက်လေ
သည်။

အစောင့်သည် ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှားတို့အား သေသေချာချာ
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ချူးရှား၏လက်ထဲမှ အထုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားယန် ရှိလေ
တော့သည်။

‘ဘာပစ္စည်းလဲ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ’
ဟု ထပ်မေးလာလေသည်။

ချူးရှားက...
‘ဘာပစ္စည်းလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့လဲမသိဘူး၊ သတ္တိရှင်
အာမခံဌာနက လူတစ်ယောက် လူကြုံပေးလိုက်တာ’

သတ္တိရှင်အာမခံဌာနဟူသော အမည်ကြားလျှင် အစောင့်
များ၏မျက်နှာထား ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖြစ်လာသည်။

‘ဩ... သတ္တိရှင်အာမခံဌာနကကိုး၊ ဗာ... လာ... သူဌေး
ကြီး ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို မျှော်နေတာဗျ’

ပြုံးပြုံး ရှင်ရှင်ပြင် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ရတနာစံအိမ်ဆီသို့လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပ်ပင် လိုက်ပို့ ပေး
လေသည်။

ယန်ခမ်းတို့အား ညွှန်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ နေရာ
ချထားပေး၏။

ခြံဝင်းအဝင်တောင် အစောင်အကြွတ်များ ရှိသော်လည်း
ရတနာစံအိမ်၌ပင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။

ယန်ခမ်းနှင့် ချူးရှာတို့သည် သူဌေးကြီး ရှောင်စန်းအား
စောင်ဆိပ်ရင်း ဟိုဟိုသည်သည် အကခတ် ကြည့်မိကြလေ
သည်။

ညွှန်ခန်းအတွင်း၌ အမွှေးပွ ကော်ဇောခမ်းကျမ်းထားပါ၏။
အသို အဆောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတိုင်းလိုလို အဖိုးတန်
အကောင်းစား ပစ္စည်းများချည့်သော ဖြစ်ပေသည်။

နီရဲများပေါ်၌ ပန်းချီကားချပ်များ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ညွှန်
ခန်းအပြင်အဆင်ကို တွေ့မြင်ရရှိမြင် သူဌေးကြီးရှောင်စန်းသည်
အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသဖြင့်ကြောင်း သိနိုင်ပေတော့သည်။

ယန်ခမ်းသည် မီးသွေးတုံး၏ တံအိမ်ကလေးကို မျက်လုံးထဲ
မြင်သောင်လာလေသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုခြင်းကား ဆီနှင့်ရေပမာ ကွာခြားလှပေ
သည်။

သို့သော် မီးသွေးတုံးသည် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပိုင်ဆိုင်ထား
သည်။ သူဌေးကြီးရှောင်စန်းသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ပိုင်ဆိုင်
သော်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိထားပါမည်လော...

စိတ်ချမ်းသာမှုမရှိက ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုသည်
အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ချေသည်။

ယန်ခမ်း ထိုသို့တွေးခကာစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် မြေးလွှား
လောသည့် ခြွေခံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်၏။
လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ...

‘ပေပေ၊ သမီးရွဲငှက်လောင်အိမ်ကို မပြင်ပေးတော့ဘူး
လား’

ချိုလှုပ်သာယာလှသည် ဖကားသံနှင့်အတူ လှပချောမော
လွန်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖဲပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့
မြင်ရလေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ယန်ခမ်းတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား ကြ
သလို မိန်းကလေးလည်း တုန်ခန်ရပ်သွားပါ၏။

လူငယ်နှင့်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ရုတ်သွေး
ဖြန်းကာ သူမ၏ပါးပြင်နှစ်ဘက် နှိပ်သွား၏။

ယန်ခမ်းနှင့် ချူးရှာအား တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်
အခန်းအပြင်ဘက်ကို လှစ်ခနဲဖြင့်လည် ပြေးထွက်သွားလေ
သည်။

သူမ မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့်...
‘တော်တော်အရာတုံ့ မိန်းကလေးပဲကွ’

ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။
ယန်ခမ်း ဘာမျှမပြောချေ။

‘သူဌေးကြီးရှောင်စန်းရဲ့ သမီး ဖြစ်ဖယ်ထင်တယ်၊ မပီး
သဘောမကျဘူးလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။
ယန်ခမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ချူးရှားမင်းဘာတွေ ဈေးကွက်ပြောနေတာလဲ၊ တော်ကြာ သူဌေးကြီး ကြားသွားရင်...’

သူ၏စကားဆိုးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။
ခြေသံများ ထွက်မောလာပြီး လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင် လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို မြင်ရရှိဖြင့် သူဌေးကြီးရှောင် စနိုး ဖြစ်ကြောင်း ယန်ခွမ်းတို့ ရိပ်မိလိုက်ကြ၏။

သူတို့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသောအခါ ထိုလူက...

‘ထိုင်...ထိုင်ကြပါ၊ ကျုပ် ချက်ချင်း ထွက်မလာနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ’

ဟု ပျူပျူငှာငှာ ပြောလေသည်။

ထိုလူရောက်လာမှ မိမိတို့အား ထိုင်စောင့်ခိုင်းသော်လည်း ဧည့်ခံကျေးဇူးခြင်း မရှိဘဲ လျင်လျူရှုထားသည့် အဖြစ်ကို ယန်ခွမ်း သတိပြုမိလာလေသည်။

ထိုလူသည် ယန်ခွမ်းတို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး...

‘မင်းတို့က ကျုပ်အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခု လာပို့ပေးကြတယ် လို့ ကျုပ်လူတစ်ယောက် လာပြောတယ်၊ အဲဒါ...’

စကားကိုရပ်ကာ ဝေ့ ကြည့်လေသည်။

ချူးရှားက...

‘ဦးဟာ သူဌေးကြီးရှောင်စနိုး ဟုတ်မီသလား ခင်ဗျာ’
ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ပါပဲကွယ်’

ချူးရှားက အထုပ်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီးရှောင်စနိုး လက်ခံယူလိုက်သော်လည်း ဖွင့်မကြည့်

ချေ။ ချူးရှားက သတ္တိရှင်အာမခံဌာနမှလူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို

ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးရှောင်စနိုးက တအံ့တံ့ဖြစ်သွားပြီး...

‘လက်စသတ်တော့ မင်းတို့က သတ္တိရှင် အာမခံဌာနက မဟုတ်ဘဲကီး’

ပြောပြောဆိုဆို အထုပ်ကလေးအား ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

အထုပ်ပြေသွားသောအခါ ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှားတို့ စိတ်မဝင် စားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

အကြောင်းကား အထုပ်ထဲ၌ ပြီးပြီးပျက်ပျက် ဝမ်းလက်နေ သည့် အဖိုးတန် လက်ဝတ်ရတနာများ ပါရှိနေသည် မဟုတ်ပါ လား...

သူဌေးကြီးရှောင်စနိုးသည် ရတနာပစ္စည်းများအား စစ် ဆေးကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် အထုပ်ကလေးကို ပြန်ထုပ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ် လာလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှားအား ဝေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မသိကြဘူး လား’

ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးချွာတို့ တာမုမပြောဘဲ နေလိုက်ကြသည်။
သူဌေးကြီးရှောင်စဉ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဒီဖစ္စည်းတွေဟာ အနည်းဆုံး ဝေ့ ဖော် သိန်းစိုး လောက်
ထန်မှီးရှိတယ်ကွ။ မင်းတို့လာမပေးဘဲ ယူသွားကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်
တာမု တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ချူးချွာက...

‘ကျွန်တော်တို့ ယူပြေးမလုံလူတွေ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ’

‘ဟာ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ကို ကျုပ်က ချီးကျူး
တာပါ။ ခုလိုလာပို့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးဆပ်မှာပါ။ ကဲ ထိုင်ကြ
ပါဦး’

ယန်ခွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ သွားစရာရှိသေးလို့ မထိုင်ပါရစေနဲ့တော့
ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားစရာရှိသေးလို့ပါ’

ချူးချွာကလည်း ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီးရှောင်စဉ်းက...

‘မင်းတို့ တယ်ကိုသွားကြမလို့ လဲကွ’

‘ဟို’

ချူးချွာနှင့် ယန်ခွမ်းတို့ ရုတ်တရက် မည်သို့ ဝပြုရမှန်းမသိ
ပြစ်သွားကြ၏။

သူဌေးကြီးရှောင်စဉ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ... မင်းတို့က ငါ့ကို အားနာနေလို့လား၊ မလို့ဝါ
ဘူး။ မင်းတို့ကြောင့် ငါ့ဖစ္စည်းတွေ ဖောင်းရုံးခဲ့ရတာ၊ ငါ့ဆီမှာ
တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် နေမသွားဘူးဆိုရင် ငါ့ကျေနပ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်’

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးချွာတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်မိကြပါသည်။

ချူးချွာက...

‘ငါတို့မှာ ဝေ့မြတ်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ တစ်ရက်
လောက် နေလိုက်ကြရအောင်၊ နောက်မှ မီးစပ်ကြည့်ကကြ
တာပေါ့’

ဟု တီးတီး ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းသားပီ’

ထိုသို့ သဘောတူပြီးမှ မူးချား မားသွားလေပြီလားဟု
သံသယဝင်မိပြန်ပါတယ်။

သူဌေးကြီးရှောင်စဉ်း၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို အတယ်ကြောင့်
အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်ရပါသနည်း။

သူတို့အဖို့ ဝေ့မြတ်သွားသည်မှာ အဓိကအကြောင်းမဟုတ်
မှန်း နှစ်ယောက်လုံး နားလည်ထားကြပေသည်။

တစ်ခင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မိန်းကလေးကြောင့်ပေလေ။

၂၅၂ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ခွမ်း မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ပါ။ သူ့ဌေးကြီးရှောင်စန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဝမ်းသာအားရ လက်ခံ၍ ကျွေးမွေးပြုစု ခဲ့လေတော့သည်။

....o....

ည...
ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။
အေးမြသော လရောင်အောက်တွင် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးမှာ သာယာလှပနေပေသည်။
ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယန်ခွမ်း အိပ်မပျော်သေးပါ။ သူတို့အတွက် စီစဉ်ပေးထားသည့် အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။
ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ကြည့်လိုက်သော အခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ် ထင်ဟပ်နေသည်ကို တွေ့လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ညဉ့်ခန်းအတွင်း၌ အမှတ်မထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ပေသည်။
သူမသည် သူ့ဌေးကြီး ရှောင်စန်း၏ သမီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေချေပြီ။
သူ၏ဘဝနှင့် သူမ၏ဘဝမှာ ကွာခြားလွန်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

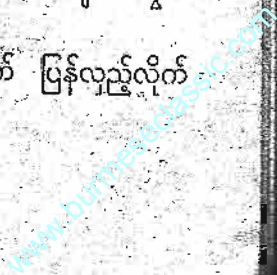
ဥစ္စာအခမဲ့ လုံကြွယ်ဝခြင်းမရှိသည့်အပြင် တစ်ချိန်က ဒုစရိုက်ဆများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းအား ဦးဆောင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

အတိတ်မှ အရိပ်မည်းကြီးသည် သူ့ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလျက် ရှိနေ၏။

‘ငါက မီးဆွေးတုံးကို အားကျနေလို့ များလား’
ယန်ခွမ်း တီးတိုး ရေရွတ်မိသည်။
လူမှန်လျှင် အချိန်အရွယ်ရောက်သောအခါ ဘဝကြင်ဖော်ရှာဖွေတတ်ကြရိုးထုံးစံ ရှိပေသည်။

သူ့ အတွက်မူကား...
ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းအခါခါ ချမိတော့သည်။
ဆက်လက် တွေးတောခြင်း မပြုဘဲ အိပ်စက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပြုတင်းပေါက်အနီးမှ ခွာလိုက်သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ချိုလွင်သာယာသော စောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ယန်ခွမ်း ချက်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်လေ၏။

စောင်းခံသည် ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စောင်းသံကို ကြားရသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှ ပေသည်။

ယန်ခွမ်း စိတ်ဝင်စားသွား၏။

‘ဘယ်သူများ ဟီးခတ်နေတာပါလိမ့်’

စောင်းတီးနေသူအား တွေ့လိုစိတ်များ ပြင်းပြလာ၏။

ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို ကျော်၍ အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်လေသည်။ အပြင်ဘက်၌ လေပြည့်လေညင်း ရေငယ် တိုက်ခတ်နေပါ၏။

ဈေးကြိုင် သင်းပျံ့ သည့် မန်းရနံ့များ လွင့်ပျံ့နေသည်။ ယန်ခွမ်းသည် စောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ မှန်းဆကာ လျှောက်သွားသည်။

ပန်းပင်များကြားမှ အထန်ကြာ ကျေပတ်လျှောက်သွား ပြီးလျှင် ပန်းဥယျာဉ်အား အလှဆင်ရန် ဘူးဖော်ထားသည့် ရေကန်ကလေးအနီးရှိ ကျောက်ခုံပေါ်ဝယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး ထိုင်ကာ စောင်းတီးခတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ယန်ခွမ်း ရှေ့ဆက်ဖတီးဝံ့တော့ပါ။

သစ်ပင်တစ်ပင်နဲ့ဘေး၌ရပ်ကာ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ပန်းရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင် ထား၏။

လရောင်အောက်တွင် ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေသည့် ပန်း ကလေးများနှင့် အလှချင်းပြိုင်နေသူလေး ဖြစ်ပေသည်။

‘ညှော်ခမ်းမှာအော့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးပါလား’

ယန်ခွမ်း စိတ်ထဲမှ ရေရှက်မိ၏။

မှန်ပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ သူငွေ့ကြီးရှောင်စန်း၏သမီး သခင်မ လေး ရှောင်ရှောင် ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရှောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ လှမ်းဆွေး ဖွယ်ကောင်းသည့် ဇေးသွားအလိုက် တစ်ခုကို ညှပ်သာစွာ တီးခတ်နေပါ၏။

ယန်ခွမ်းသည် ရှောင်ရှောင်၏ အလှတူင် ယစ်မူးသွားလေ သည်။

ဆူမအား ငေးမောကြည့်နေရင်း အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်ကိုပင် သတိမပြုမိခဲ့ချေ။

စောင်းသံ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ် ကွယ်ပျောက်သွား၏။

ရှောင်ရှောင်သည် စောင်းကိုပိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်လေ သည်။

ငေးကြည့်နေသည့် ယန်ခွမ်း ယခုမှသတိဝင်လာသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား အသိမပေးဘဲ စောင့်ကြည့် နေသည်မှာ ဆီကွာကင်းမဲ့သည့်လှုပ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု သတိပြုမိ လိုက်သည်နှင့် ကပျာကယာနောက်ဆုတ်ရန် ယန်ပြင်လိုက်လေ သည်။

ကိုဗာ...

‘ဖြောက်...’

သစ်တိုင်းခြောက်တစ်ခုအား တက်နင်းမိလိုက်ရာ သစ်တိုင်း
ကျိုးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တိတ်ဆိတ်နေသည့်ညဉ့်ယံတွင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

ယန်ခွမ်း လန့်ဖျပ်သွား၏။

ရှောင်ရှောင်လည်း ရင်ထိတ်သွားပုံရလေသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

မေးရင်း ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာ၏။

ယန်ခွမ်း ရှောင်တိမ်းသွားရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း
နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရှောင်သည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်...

‘ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း’

အော်ငေါက်ကာ စောင်းဖြင့် ရိုက်ချလာလေသည်။

ယန်ခွမ်းမှာ ရှင်းပြရန်အချိန်မရဘဲ လက်ဖြင့် ကပျာကယာ
ခုခံပေးလိုက်ရ၏။

‘ခွမ်း...’

ဗျတ်စောင်း ကွဲအက်သွားသည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရှောင်ရှောင်သည် စောင်းကို လှုပ်ချလိုက်ပြီး လက်ဝါး
နှစ်ဘက်ဖြင့် ထပ်မံတိုက်ခိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း နောက်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်၏။

‘ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ခြံဝင်းထဲကို ကျူးကျော်
ဝင်လာရတာလဲ’

ရှောင်ရှောင်က လက်ရပမ်းဆီးမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်
ဖြင့် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာပါ၏။

သူမ၏တိုက်ကွက်များကြောင့် ယန်ခွမ်း ထွက်ပြေးသွားရန်
မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

ရှောင်ရှောင်၏ လက်ဝါးရိပ်များသည် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး
လွှမ်းခြုံထားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

နုနယ်ချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သိုင်းပညာ
ထက်မြောက်စွာမည်ဟု ယန်ခွမ်း မထင်ခဲ့ပါ။

တအံ့တဩ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ရှောင်ရှောင်၏ လက်ဝါး
တစ်ချက် ထိသွားသဖြင့်....

‘ဂုန်း...’

‘အုန်း...’

ယန်ခွမ်း ဒဿီ ဒဿီဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရ လေတော့
သည်။

သို့တိုင်....

ရှောင်ရှောင်က အလွတ်မပေးပါချေ။

ယန်ခွမ်းထံသို့ လှုပ်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်လာပြီး ထပ်မံတိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းမှာ သူမ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အတော်က
လေး နှာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရပါလျှင် သက်သာမည့်
မဟုတ်ဟု တွေးမိသဖြင့် ကပျာကယာ မြေပေါ်လူးလိမ့်ကာ
ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

ရှင် ပြေးလို့ လွတ်မလား'

ရှောင်ရှောင်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် ရှောင်တိမ်းနေသည့်ကြားမှ လွတ်ပြောက်ရန် စာမ်းမမြင်တော့သဖြင့် တိတ်လန့်သွား၏။

သူ၏တဝတစ်လျှောက် ရန်သူက တစ်ချက် တိုက်ခိုက်လျှင် တစ်ချက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

အရှယ်ရောက်လာသည့်အခါ ဒေါင်းနဂါးရိုဏ်း ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသည့်အခါ သူကပင် လက်ဦးမှုယူကာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်တိမ်းရာ၌ ယန်မကျပန်မကျ ဖြစ်ခဲ့ရသလို သားလွတ်သွားသည်။

တဒဂ် အချိန်ကလေးတွင် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အနက်ထင် လှူးလိမ့်ရင်း ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်မိသည်။

ရှောင်ရှောင်မှာ တရကြမ်း ပြေးလိုက်သည့် ဖြစ်စရာ ယန်ခွမ်း၏ ကန်ချက်သည် ခြေ၊ ခြေချင်း လှမ်းချိတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီ။...

‘ဗမ္မာသီသေး’

ရှောင်ရှောင်၏ ညည်းညူသံကလေး ထက်ပေါ်လာ၏။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိမ်းဖျိတ်သွားပြီး ယန်ခွမ်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ လဲကျလဲခလေသည်။

သူမ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသော ယန်ခွမ်းက ပျာကယာ ဆီးကြိုပွေ့ ဖက်ထားလိုက်၏။

ဤတွင် ရှောင်ရှောင်သည် ယန်ခွမ်း၏ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

‘ယန်ခွမ်းသည် သူမအားပွေ့ ဖက်ထားမိသကဲ့သို့ ရှောင်ရှောင် မှာ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်ရန် သတိမေ့နေ၏။

သို့သော် တစ်ခဏအတွင်း သတိဝင်လာပြီ...’

‘လွတ်စမ်း’

အော်ငေါက်ကာ ယန်ခွမ်း၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းလည်း သတိဝင်လာပြီ လွတ်ပေးလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခုန်ထမိလိုက်ကြသည်နှင့် ရှောင်ရှောင်က... ‘လူယုတ်မာ’

အော်ငေါက်ရင်း ယန်ခွမ်းအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ယန်ခွမ်းသည် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်မကူးသကဲ့သို့ ခုခံရန်လည်း စိတ်မကူးတော့ချေ။

ရှောင်ရှောင်ကို ဝေးကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်ကြည့်နေလေသည်။ လရောင် ဖြာကျနေပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နီးကပ်စွာ ရှိနေသဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တွေ့မြင်နေကြရ၏။

ရှောင်ရှောင်သည် ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ တွေ့မြင်ရလျှင် သူမ ဖခင်၏ ဧည့်သည်ဖြစ်မှန်း မှတ်မိသွားပုံ ရလေသည်။

‘ဟင်...ရှင်...ရှင်’

ယန်ခွမ်းလည်း သတိဝင်လာသည်။

‘ကျုပ်က အိပ်မပျော်တာနဲ့ စောင်းသံကြားလို့ ဆင်းလာ
မိတာပါ။ ညီမကို တမင်ဒုက္ခပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး’

ဟု ရှမ်းပြုလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှောင်၏ပါးပြင်နှစ်ဘက် နီရဲလျက်ရှိနေပါ၏။ ယန်ခွမ်း
အား စိုက်ကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ဝံ့တော့သကဲ့သို့
မျက်လွှာကလေး ချလိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘ညီမကို နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်သွားရင် အစ်ကို့ကို ကြိုက်သလို
အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်’

ဟု သူ၏တစ်သက်တာတွင် အညင်သာဆုံးလေသံဖြင့် ပြော
လိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှောင်၏ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။

ယန်ခွမ်းက....

‘အစ်ကို့တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခုလိုဖြစ်ရတာ ဝမ်းနည်း...’

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားရ၏။

အကြောင်းမှာ ရှောင်ရှောင်သည် သူ၏ရှေ့မှ သုတ်ခနဲ ပြေး
ထွက်သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

‘ညီမ’

ယန်ခွမ်းက ခေါ်လိုက်သော်လည်း သူမလှည့်မကြည့်
တော့ပါ။

ပန်းပင်များကြားမှဖြတ်ကာ ပြေးသွားပြီး တစ်ခဏအတွင်း
ပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်း ငူငူကြီးရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူ၏နှလုံးသားမှာ ရှောင်ရှောင် နောက်သို့ ပါသွားပြီဟု
ခံစားနေရလေတော့သည်။

.....

‘ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ စည်းချက်ဝါးချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်နေ
လေသည်။

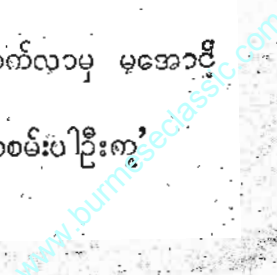
ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ‘ခရီးနှင်နေ
ကြ၏။’

သူတို့သည် ကျင်းလိန်မြို့မှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ တစ်ချိန်လုံး ညှိုးလျှော်နေခဲ့သည်ကို ချူးရှာ
သတိပြုမိလေသည်။

ကျင်းလိန်မြို့နှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်လာမှ မအောင့်
အည်းနိုင်တော့ဘဲ....

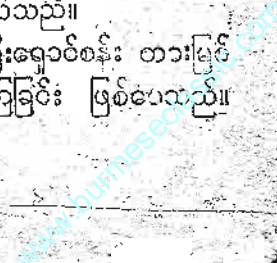
‘ယန်ခွမ်း၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦးကွ’

၂၆၂ ● ဝတ္ထုအောင်

ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။
 ယန်ခွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ'
 'ဘာမျှ မဖြစ်ဖူးသာ ပြောတယ်၊ မင်းမျက်နှာ မှန်ကုပ်ကုပ်ကြီး ဖြစ်နေပါလားကွ'
 ယန်ခွမ်း ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။
 ချူးရှာက....
 'ဘာလဲ၊ မင်းက သူဌေးသမီး ရှောင်ရှောင်ကို သဘောကျနေလို့ လားကွ'
 ဟု မေးလေသည်။
 ယန်ခွမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။
 'ဟာကွာ မတန်မရာ၊ ငါ့လို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား တစ်ယောက်နဲ့ ရှောင်ရှောင်လို သူဌေးသမီး ဘယ်လိုလုပ် နီးစပ်နိုင်မှာလဲကွာ'
 သူ၏စကားသည်ပင် သူ၏မျက်နှာ အဘယ့်ကြောင့် မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေရကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပေတော့သည်။
 ချူးရှာ ရယ်မောလိုက်သည်။
 'ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းကသာ မနီးစပ်နိုင်ဘူး ပြောနေ၊ ရှောင်ရှောင်က မင်းကိုသဘောကျနေတာ သေချာတယ်'
 'ဘယ်လို'
 'ယန်ခွမ်း မင်းက ငါ့ကို လူနဲ့ လူအတစ်ယောက်လို့ များထင်နေသလား၊ ငါ့လူကခတ် မည့် ပါဘူးကွာ၊ ရှောင်ရှောင်ဟာ ငါ့တို့ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုတော့ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတာ

ရယ်၊ ငါတို့အတွက် မြင်းနဲ့စားနပ်ရိက္ခာ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ စီစဉ်နေတာရယ်၊ ဒါတွေကို မင်းသတိမထားမိပေမယ့် ငါ့သိခဲ့ရတယ်ကွ'
 ယန်ခွမ်း အံ့ဩသွားလေတော့သည်။
 သူ၏သည် သူဌေးကြီးရှောင်စန်း၏ရတနာစံအိမ်တွင် တစ်ညတာ အိပ်စက်ပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 နန္ဒကံပိုင်း အချိန်ကရှောင်ရှောင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ငမာတို့ ရှိနေခဲ့ပြီး သူတို့အား အကဲခတ်နေခဲ့ပေသည်။
 သူဌေးကြီး ရှောင်စန်းကိုယ်တိုင်ကပင် သမီးဖြစ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သေး၏။
 သူမ၏မျက်နှာ ချိုနေလေရာ ညကအဖြစ်အပျက်ကြောင့်ဟု ယန်ခွမ်း ဘင်ခံမိလေသည်။
 ချူးရှာပြောသကဲ့သို့ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် သဘိထားမိခဲ့ပါချေ။
 ချူးရှာက....
 'ယန်ခွမ်းရာ၊ မင်းဘာကြောင့် ခေါင်းမာချင်နေရတာလဲ၊ တကယ်ဆို သူဌေးကြီး ရှောင်စန်းက သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းနေတာကို လက်ခံလိုက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့'
 ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချမိသည်။
 'သူဌေးကြီးရှောင်စန်းသည် သူတို့အား သဘောကျနေပုံရပြီး သူ့ထံတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေသည်။
 ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့မှာ သူဌေးကြီးရှောင်စန်း တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ ဇွတ်အတင်းထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ချူးရှာ၊ ငါ့အဖေကို တွေ့အောင်ရှာခိုင်းမယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာမှထပ်မံပြော ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ’

ယန်ခွမ်း၏ စကားကြောင့် ချူးရှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား လေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းသဘောမကျဘူးဆိုရင်လဲ ငါမပြော တော့ပါဘူး၊ ကဲ...တို့ရှေ့ဆက်...’

ရက်တရက် အဝေးမှ မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချူးရှာ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်သွား လေသည်။

အရှေ့ဘက်သို့လည်း လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ရှေ့ဘူရှုဆီမှ မြင်းစီးသမားတစ်စု ဒုန်းစိုင်းနှင်လာ နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုမြင် စီးသမားများအနက် ရှေ့ဆုံးမှလူမှာ အဝါရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ခေါင်းတုံးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

‘ရှောင်လစ်ကျောင်းတော်ကလူတွေပဲ’
ချူးရှာ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ယန်ခွမ်းလည်း သတိထားနေလိုက်ရလေသည်။
မြင်းစီးသမားများသည် တစ်ခဏအကွင်းမှာပင် သူတို့အနီး

သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသည့် ခေါင်းတုံးကြီးက...

‘ဟေ့သုဇယ်တွေ၊ ဒီဘက်ကို လူတစ်ယောက် ပြေးလာတာ တွေ့မိလိုက်ကြသလား’

ဟု မေးလေသည်။
ယန်ခွမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘တယ်သူ့ ကိုမှ မတွေ့မိပါဘူး’
‘ဒုက္ခပဲ၊ တစ်နေရာရာ ဝင်ပုန်းနေပြီထင်တယ်’

ခေါင်းတုံးကြီးသည် သူ၏လူများအား လက်ဝဲ ယမ်းပြု လိုက်ပြီး...

‘နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ရှာကြမယ်’
ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းဒုန်းစိုင်းစီးနင်းကာ နောက်ကြောင်း ပြန် လှည့်သွားကြလေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ဗုဒ္ဓတထောင်းထောင်း ထသွား၏။
ခေါင်းတုံးကြီးဦးဆောင်သည့် ရှောင်လစ်ကျောင်းမှလူများ

သည် တစ်ခဏအတွင်း၌ပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားကြ လေသည်။

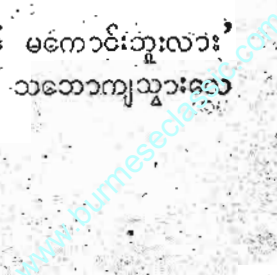
ထိုအခါမှ ချူးရှာက...
‘သူတို့ တယ်သူ့ ကို လိုက်ရှာနေသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး’

ဟု ညည်းညူလိုက်၏။
ယန်ခွမ်းက...

‘သူတို့လိုက်ရှာနေတဲ့လူဆိုတာ အတော်ကိုအရေးပဲ၊ လူလားမှ မသိတာ’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါတို့လိုက်ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလား’
ချူးရှာ၏ စကားကို ယန်ခွမ်းလည်း သဘောကျသွားလေ

သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းစီးသမားများအား နောက်သို့လိုက်ရန် ပြင်လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့၏ဝဲဘက်ရှိ ချုံပုတ်တစ်ခု အနည်းငယ် လှုပ်ယမ်းသွားသည်ကို ယန်ခွမ်း သတိပြုမိလိုက်၏။

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

‘မိတ်ဆွေ... သူတို့မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ထွက်လာခဲ့ပါဗျာ’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားသိနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ချုံပုတ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေ၏။

ချူးရှာက...

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဗျ’

ဟု ခပ်တည်တည် မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ယန်ခွမ်းအား ညွှန်ပြကာ...

‘မင်းက ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်း ငိုဝံသွား၏။

ရုတ်တရက် ထိုလူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သူမမှတ်မိပါ။

ထိုလူ နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်သည်။

‘ခုတော့ ငါ့ကို မေ့သွားပြီပေါ့လေ၊ မင်းကို ငါသာ ဆေးကုမပေးခဲ့ရင် ခုသောက်ကောင် အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး’

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလေသည်။

ယန်ခွမ်း ငိုဝံသွား၏။

သူ့အား မည်သူ ဆေးကုပေးခဲ့ပါသနည်း။

ယန်ခွမ်း စော့စော့စဉ်းစားရမ်း သိုင်းဆရာဝေခုံး၏ လက်ချက်ဖြင့် ဗုက္ကဏေကန်ခဲစဉ်က ကျားငါးကောင်ဟူကျင်း၏မိတ်ဆွေ သမားတော်သည် သူ့အား ကူညီခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သတိရလာလေတော့သည်။

ချုံပုတ်ထဲမှ ထွက်လာသူကို စိုက်ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာလေတော့သည်။

ယန်ခွမ်း၏မျက်နှာ ပြုံးရှင်သွားပြီး...

‘လက်စတပ်တော့ ခပ်ဗျားဟာ သမားတော်ကို’

‘မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဆေးကုပေးလိတ်လို့ မင်း အသက်ရှင်နေတာ၊ နို့ မဟုတ်ရင်တော့ မလွယ်တူးကွ’

ချူးရှာက...

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာကြောင့်ချုံပုတ်ထဲ ဝင်ဆော့နေရတာလဲ၊ ဆေးပင်ဆေးမြစ်တွေ လိုက်တူးနေတာလား’

ဟု ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

သမားတော် ဒေါ်ပူသွားလေသည်။

‘မင်းအဘတွေက ငါ့နောက်လိုက်ကြတာမတွေ့ဘူးလားကွ’

‘ကျုပ်အဘတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား အဘတွေပါ’

‘ဘာကွ’

ပြောရင်း ပြောရင်း အခြေအတင် ဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်
သဖြင့် ယန်ခွမ်းက ကြားဝင်လိုက်လေသည်။

‘ကဲ...တော်မပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ခုလိုပြန်ပြီး အကူ
အညီ ပေးလိုက်နိုင်တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ’

သမားတော် လက်ကားပြလိုက်သည်။

‘မင်း မကူညီရင် အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့ကို သူတို့တွေအောင်
ရှာနိုင်ကြတာမဟုတ်တာ’

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီနေရာအနီးတစ်ဝိုက်မှာ မရှိနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့
စကားကြောင့် ထွက်သွားကြတာပါ၊ ကဲ...ဒါတွေ ထားလိုက်
ပါတော့လေ၊ အခု ခင်ဗျားဘယ်သွားမှာလဲဗျ’

သမားတော် မျက်မှောက်ကြည့်သွားပြီး....

‘နေစမ်းပါဦး၊ ငါလဲ ပြန်မေးပါရစေဦး၊ မင်းက ဒေါင်း
နဂါးဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား’

ဟု မေးလေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘အရပ်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခု မဟုတ်တော့ပါဘူး’

‘ဟေ...မင်းစကားက ဘယ်လိုကြီးလဲကွ’

‘ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကို ကျွန်တော် ကျောခိုင်းလိုက်ပါပြီ’
ထိုစကားကြားလျှင် သမားတော် အားမလိုအားမရ ဖြစ်

သွားလေသည်။

‘တောက်...မင်းလောက်ညှိတဲ့လူ လောကပေါ်မှာ ရှိတော့
မှာ’မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော် ကို တြိုက်သလိုပြောနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’
‘နေစမ်းပါဦး မင်းက...’

သမားတော်၏စကားမဆုံးမီ အဝေးမှမြင်းခွာသံများ ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သမားတော် မျက်နှာပျက်သွား၏။

‘ဒုက္ခပဲ၊ ဟိုလူတွေ ပြန်လှည့်လာပြီထင်တယ်’

ပြောရင်း ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယန်ခွမ်းက....

‘ကျွန်တော် မြင်းပေါ်တက်ခွဲ’

လှမ်းပြောလိုက်ရာ သမားတော် စေ့ခနဲ ခုန်တက်လာလေ
သည်။

ယန်ခွမ်းက ချက်ချင်းပင် မြင်းကိုငေါက်ကာ ဒုန်းစိုင်း
မောင်းနှင်သွားလိုက်၏။

ချူးရှာက နောက်မှလိုက်လာ၏။

သူတို့သည် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ လူများ ရောက်မလာမီ
အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

....၁....

အရက်ဆိုင်ကလေးအတွင်း၌ လူရှင်းနေ၏။

ချောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံး၌ ချူးရှာ၊ ယန်ခွမ်းနှင့် သမားတော်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြလေသည်။

သူဗွားကြီးရှောင်စမ်းက ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေနှင့် ငွေအတော်များများပေးလိုက်သည်ဖြစ်ရာ သူတို့အတွက် စားရေးသောက်ရေး ပူပင်စရာ မလိုတော့ချေ။

သမားတော်သည် အရက်သုံးလေးခွက်ပျံဆင့်ကာ သောက်လိုက်ပြီးမှ ဟူးဝန် သက်ပြုပ်ချလိုက်လေသည်။

ဇာတ်ဖန် ယန်ခွမ်းကိုကြည့်ရမ်း....

‘လောကပေါ်မှာ မင်းလောက် လိမ်မာတဲ့လူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစကားကြောင့် ယန်ခွမ်း တဩတအံ့ ဖြစ်သွားရပါ၏။ မကြာသေးမီကပင် လောကပေါ်၌ သူ့လောက်မိုက်မဲသူ မရှိဟု ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျ’

‘ဟဲ...ဟဲ...မင်းက လောကပါလစားကိုကြောက်လို့ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ဟူကျမ်းက မင်းအပေါ် တော်တော် သိယောဇော်ရှိတာကွ၊ မင်းရဲ့သတင်းကို အမြဲတမ်း နာ စွင့်နေတာ၊ သပြေခပြလို ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းမှာ မင်းဒေါင်းဘောင်ဖြစ်နေပြီဘာ ငါသိခဲ့ရတာ၊ အင်း...အခုတော့ ဟူကျမ်းတစ်ယောက်လဲ သွားရှာပြီ’

ယန်ခွမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းသွားလေသည်။

သူ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့် ကျားငါးကောင်ဟူကျမ်းမှာ လောကပါလစား ယန်ခွမ်း၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သမားတော်က....

‘အခုတလော လောကပါလစားဟာ ဆိုင်းလောကက အနက်ရောင် သိုင်းသမားတွေကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နေတယ်၊ သူ့ကြောင့် တခြား အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေပါ အားကျလာတာနဲ့ ငါတို့လို လူစားတွေ ပြေးရလွှားရနဲ့ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့ကွာ’

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

လောကပါလစားယန်ခွမ်းသည်မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်သည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အေးချမ်းစွာနေထိုင်လိုသည့် လူကောင်းများ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော်လည်း မကောင်းမှုမျိုးစုံကို တွင်တွင်ကြီး ပြုလုပ်နေကြသည့် ဒုစရိုက်သမားများအတွက်မူ ရန်သူကြီး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ယန်ခွမ်းက သမားတော်အား စေ့စေ့ ကြည့်ရမ်း....

‘ခင်ဗျားကို အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေက ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ် ဟုတ်လား’

ဟု မေးလေသည်။

၂၇၂ ● သမားတော်က...

သမားတော်က....

‘ငါ့ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ဒုစရိုက်သမားဆို တစ်ယောက်မှ ချန်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းက ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းလိုက်တာ မှန်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတွေက မင်းကို မမေ့ကြသေးဘူး၊ တကယ်လို့ များ နဂါးလေးဟာ မင်းဆိုတာ သိသွားရင် မင်း နောက်ကို တစ်ပြိုင်တစ်မကြီး လိုက်လာကြတော့မှာပဲကွ’

ယန်ခွမ်း ရင်လေးသွားလေသည်။

ဒုစရိုက်နယ်ပယ်၌ ကျပ်လည်ကျက်စားခဲ့သဖြင့် ထပ်ကျန်ရစ် ခဲ့သော အရိပ်ကြီးအား မည်သို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရပါမည်နည်း။

သမားတော်က....

‘ငါက တောင်ပိုင်းကိုပြေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ မင်း တို့ကော လိုက်ကြမလား’

ယန်ခွမ်းနှင့်ချူးရှာတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။

သမားတော်က....

‘ပြည်မမှာ ဆက်နေရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ဒုက္ခတွေ့မှာပဲ၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေအတွက် နေရာကျဉ်းသွားပြီကွ၊ ငါ သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်’

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မလိုက်သေးဘူး၊ နေရစ်ခဲ့ဦးမယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘လုပ်စရာလေးတွေ ရှိနေသေးလို့ပါဗျာ’

‘အင်း...မင်းက ဘယ်တော့မဆို ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက် ချင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ၊ ငါလဲ မင်းတို့နဲ့ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး၊ ရေဒု...မင်းအတွက် ဆေးနည်းနည်းပေးခဲ့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှဆေးပုလင်းကလေးတစ်လုံး ထုတ်ယူပေးလေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

‘ဆာဆေးလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။

သမားတော်က....

‘မင်း တော်တော်ညံ့တာပဲ၊ မင်းကို ဆေးပေးနေတဲ့လူဟာ အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ဘက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ ငါ့အဆိပ်ဖြေဆေးကို ဆောင်ထား၊ မင်းကို စားသုံးအဆိပ်မျိုးမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ဘူး’

ယန်ခွမ်းသည် သမားတော်ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြ နိုင်သည့် ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူ့အား သမားတော်နှင့် ကျားငါးကောင် ဟူကျင်းတို့ သည် သွေးသားရင်းခြာပမာ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သည် မဟုတ် ပါလား။

ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်တော့်အတွက် အဆိပ်ဖြေဆေး လိုအပ်မယ် မထင်ပါ ဘူးဗျာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သမားတော်ကြီးက...

'ယန်ခွမ်း မင်းငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ မင်းကို ငါ ရှင်းရှင်း ပြောလိုက်မယ်၊ မင်းနဲ့ ခေါင်းနဂါးဂိုဏ်းကို သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်း ကြွေလွှမ်းစိုးလာတာကို သဘောမကျလို့ မင်းက ကျော့ ခိုင်း ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ငါကြား မြီးပြီ၊ သူတို့က မင်းကို လျှစ်လျူရှုထားမယ် မဆင်လေနဲ့၊ မစီးဟာ အဖြူရောင် ဆိုင်း တမားတွေနဲ့ကော၊ ဗုဒ္ဓရိုက်လောကကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သွေး ဝိညာဉ်ဂိုဏ်းနဲ့ပါ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်၊ မင်းအတွက် တာမဆီ လိုက်လာနိုင်တယ်၊ ရော့...ရော့...ဆောင်ထား'

ပြောပြောဆိုဆို အဆင်ပြေဆေးပုလင်းကလေးကို လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးရာ ယန်ခွမ်း မတတ်သဘဲ ယူထားလိုက်ရ လေသည်။

သမားတော်က...

'ယန်ခွမ်း ခုချိန်ကားပြီး သတိနဲ့နေပေတော့၊ သွေးဝိညာဉ် ဂိုဏ်း အချိန်အဝါကြီးမားလာနေသလို အဖြူရောင် ဆိုင်း သမားတွေကလဲ ဒုစရိုက်သမားတွေကို မိဒီဒီစီး နှိပ်ကွပ်နေပြီ၊ မကြာခင်မှာ တရားဝင်ပစ္စကို လေးစား ခိုက်နာသူတွေနဲ့ တရားမ သဘော ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတော့မယ်၊ မပျော်မှန်းနိုင်းထဲ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ သတိမပြတ်ရှိနေမှ အဆက် ရှင်နိုင်လိမ့်မယ်'

စကားဆုံးလျှင် ထိုမှီရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး...

'က...ငါ သွားမယ်၊ ငါပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို အယ်တော့ မမေ့မလန့်'

ယန်ခွမ်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။
သမားတော်အား ဟန်တားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ တားဆီးဖို့ မသင့်မှန်း တွေးမိသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။
သမားတော်သည် ယန်ခွမ်းအား နှုတ်ဆက်ကာ အရက်ဆိုင် ကလေးအတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

...၀...၀...

အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် လမ်းမပေါ်ဝယ် ဥဒဟို သွားလာနေကြပေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့သည် ဟိုဟိုသည်သည် ငေးမော ကြည့်ရှုရင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လမ်းဘေး တစ်နေရာမှ လူ တစ်ယောက်သည် သူတို့အား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။

ဖထမဦးစွာ ဆတိပြုမိလိုက်သူမှာ ချူးရှာဖြစ်လေသည်။

ချူးရှာက ယန်ခွမ်းအား လက်တုပ် ဆတိပေးလိုက်သည့်အ

'ယန်ခွမ်း ဟိုလူကြည့်စမ်း'

ယန်ခွမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူကိုမြင်လျှင်....

‘ဟာ ငွေအိုးကြီးဝါလာ....’

ဟု လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာက....

‘သတိထား’

ဟု တီးတိုး သတိပေးလိုက်၏။

ယန်ခွမ်း ပင်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

‘ငါတို့ မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားကြမယ်’

ဟု လေသံမျှဖြင့် ပြောကာ တစ်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက် သွား၏။ ချူးရှာကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းလေးလှမ်းမျှသာ လှမ်းရပါသေး လေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် သူတို့ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာပြီး....

‘နဂါလေး ချူးရှာ မင်းတို့ကို ရှာလိုက်ရတာကွာ၊ ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်၊ ငါဖြင့် ဘယ်လိုဝမ်းသာသွားမှန်း မသိဘူး’

ဟု ပြောလာလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ ရှေ့ဆက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ ပါချေ။

ခြေလှမ်းရပ်ကာ ငွေအိုးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ကြ လေသည်။

ငွေအိုးကြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ကိုတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးသွားပြီး စကားပြောကြရအောင်’

ယန်ခွမ်းက ရယ်မောခြင်း မရှိပါ။
ငွေအိုးကြီးအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးခြင်း မရှိသလို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ရင်း....

‘ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါနဲ့ဗျာ’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

ငွေအိုးကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘နဂါးလေး... ငါက မင်းရဲ့ ကောင်ကျိုးအတွက် အစွမ်းကုန်

ကြိုးစားခဲ့တဲ့ လူပါကွာ၊ ငါ့အပေါ် အထင်မမှားစေချင်ဘူး၊

ငါတို့နဲ့ ပြန်ပြီး လက်တွဲပါ။ ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းဟာ မင်း စပြီး

ထူထောင်လာတာမို့ မင်းပဲ ပြန်ပြီး ဦးဆောင်မှ ဖြစ်မယ်’

‘ကျုပ်ပြောပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်ကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ဗျာ’

‘နဂါးလေး....’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ခပ်ဗျား သွားပါတော့ဗျာ’

ယန်ခွမ်း၏လေသံ တဖြည်းဖြည်း ခက်ထန်လာလေသည်။

ငွေအိုးကြီး မျက်နှာပျက်သွား၏။

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းဟာ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းကိုအာခံတဲ့အတွက်

ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်က မင်း

အပေါ် ဒီလောက် သက်ညှာနေတာတောင် မင်းက ခေါင်းမာ

နေရင် ငါ့အပြစ်မရှိတော့ဘူးပေါ့’

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လေသည်။

ယန်ခွမ်း အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

ချူးရှာဘက်သို့ လှည့်ကာ....

‘ချူးရှာ....’

‘ဪ... သူငယ်ချင်း...
‘မင်းသွားဖို့ကောင်းပြီ’
‘ဟေ...’

‘ငါနဲ့ ဆက်နေရင် မင်းပါ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ဒုက္ခရောက်
ချိန်မှာ ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ’
ယန်ခွမ်း၏ စကားအဆုံးတွင်...
‘ဟား...ဟား...ဟား’

စူးရှ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်လေသည်။
လမ်းသွားလမ်းလာများက သူ့အား အရှုံးတစ်ယောက်ဟု
ထင်မှတ်ကာ ဝိုင်းကြည့်လာကြမည်ကိုပင် ဂရုစိုက်ပါ။

ယန်ခွမ်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။
ချူးရှာက အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

‘ဘာလဲ... ငါက မီးသွေးတုံးလို တွယ်တာစရာ ရှိနေပြီလို့
မင်းထင်နေလား။’ ယန်ခွမ်း လောင်ချိုမြိုက လမ်းတွေပေါ်
မှာ ကျက်စားနေခဲ့တုန်းကတောင် ငါ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သေးတာပဲ။
ခုချိန်ရောက်မှ ဘာများ ဖြစ်နိုင်ဦးတော့မှာလဲကွာ’

ဟု ပြောလေသည်။
ယန်ခွမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
‘မင်း မသွားဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ မသွားဘူး။ အခက်အခဲ ဒုက္ခကြုံတွေ့နေရတဲ့
အချိန်မှာ ပစ်ပြီး ထွက်သွားတာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းကောင်းမှ
မဟုတ်တာ’

ယန်ခွမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းမသွားရင် ငါ သွားမယ်’
စကားဆုံးသည်နှင့် ချားခနဲ လူညံကပ် ခပ်သွက်သွက် ထွက်
သွားလေသည်။ ချူးရှာ ကြောမိအမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

‘ယန်ခွမ်း... မင်း... မင်း...
ထစ်ထစ် ငါ့ငါ့ ရေရွတ်လို့က်ပြီးမှ သတိဝင်လာပြီး ငပြေး
လိုက်သွားလေသည်။’

ယန်ခွမ်းကား ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ သွက်သွတ်သွားနေ၏။
သို့တိုင် ပြေးလိုက်လာအောင် ချူးရှာမှာ ယန်ခွမ်းကို မီးသွား
လေသည်။

‘ယန်ခွမ်း... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ’
ပြစ်တင် ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင်...
‘ခွပ် ခွပ်... ခွပ် ခွပ်’

မြမ်းလှည်းတစ်စီးသည် သူ့တို့ထံသို့ ဦးတည် မောင်နှပ်
လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

အမှတ်တမဲ့ပို့ ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ လမ်းဖယ်ပေးရန်
ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

သို့ဆော် မြင်းလှည်းမှာ မောင်းသူ ပါမလာသည်ကို သတိပြု
မိလိုက်သည်နှင့် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်ကာ ငြင်းငြက်ကြုံးကို ဖမ်းဆွဲ
ရှင်း ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

‘ဟေး... ဟေး’
‘ရပ်ခိုက်စမ်း’

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့၏ အော်ငေါက်သံကြောင့် မြင်းများ
ရပ်စန့်သွားကြသည်။

မြင်းလည်းရပ်ထားစဉ် မြင်းများသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ ထွက်ပြေးလာပုံ ရသည်ဟု ထင်မှတ်ခံကြသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်မှလိုက်လာသူရှိလိုရှိငြားဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပြင်းလည်းနောက်သို့ လိုက်လာသူဟူ၍ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရချေ။

ယန်ခွမ်း မျက်မှေခိုင်ကြုတ်သွား၏။

‘ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’

ဟူ၍ ညည်းညူလိုက်စဉ်မှာပင် ချူးရှာက...

‘မြင်းလည်းထဲမှာ လူရှိချင်ရှိနေမှာ’

‘မြင်းလည်းထဲမှာ လူရှိချင်ရှိနေမှာ’

ဟု ရင်းမြင်းလည်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

မြင်းလည်းတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့်...

‘ဝုန်း...’

အတွင်းဘက်မှ လူတစ်ယောက်ပြုတ်ကျလာလေသည်။

‘သတိထား’

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့ကပျောက်ကွယ် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ် လိုက်ကြ၏။

မြင်းလည်းအတွင်းမှ ထွက်ကျလာစဉ်မှာ သက်ရှိလူသား တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ အသက်ဝိညာဉ် ကင်းကွာနေပြီဖြစ်သည့် အလောင်းတစ်လောင်း ဖြစ်နေပေတော့သည်။

အလောင်းမှာ မြေပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးရှိနေ၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့သည် သေဆုံးနေသူ၏မျက်နှာကို မြင် တွေ့လိုက်ရလျှင်...

‘သမားတော်’

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလိုက်ကြလေတော့သည်။

...o...

သမားတော်ကား သေဆုံးနေချေပြီ။ သူ၏ရပ်ဝ၌ ဓားမြှောင်တင်ချေခင်း စိုက်ဝင်နေ၏။ ဓား

မြှောင်ပေါ်၌ စာရွက်တစ်ရွက် ကပ်ထားလေသည်။

ယန်ခွမ်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ချူးရှာက စာကိုအသံထွက် ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

‘နဂါးလေးအတွက် သင်ခန်းစာ’

ဟု ရေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

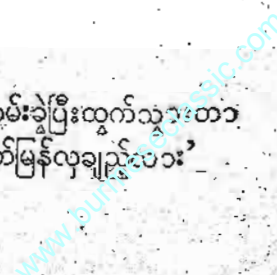
‘တောက်’

ယန်ခွမ်း တက်ခေါက်လိုက်၏။

ချူးရှာက...

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတယ်ကွာ၊ ငါတို့နဲ့ လမ်းခွဲပြီးထွက်သွားတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ငွေအိုးကြီးက လက်မြန်လှချည်းလား’

ချူးရှာ မင်းလဲသွားတော့’

‘ငါ့မသွားဘူး’

‘မင်း...’

‘ငါ့ဘယ်တော့မှ မသွားဘူးကွ’

ယန်ခွမ်းသည် ချူးရှာအပေါ် အံ့ကြသွားရလေသည်။ သူ့အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ရရှိထားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချူးရှာက....

‘ငွေအိုးကြီးက ငါ့တို့ကိုမျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေပုံ ခုတယ်ကွ။ ယန်ခွမ်း သတိထား၊ ခုချိန်မှာ ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ မပြစ်သေးဘူး၊ မီးသွေးတုံး ရှိသေးတယ်’ ဟု သတိပေးလေသည်။

မီးသွေးတုံးဟူသော အမည်ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ယန်ခွမ်း၏ မျက်နှာ ပြူဖပ်ပြူလျော် ဖြစ်သွားလေသည်။

ငွေအိုးကြီးသည် သူတို့အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်ဆိုပါလျှင် မီးသွေးတုံးအကြောင်းလည်း သိရှိနေပေလိမ့်မည်။

မီးသွေးတုံးသည် အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေချေပြီ။ သူ၏အေးချမ်းသာယာသော ဘဝအတွက် အစွမ်းကုန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် မိမိတို့အာဝန်ရှိနေပြီဟု ယန်ခွမ်းနားလည်မိ၏။

ငွေအိုးကြီးသည် မီးသွေးတုံးအား ဓားစာခံပြုလုပ်ကာ မိမိအားအကြပ်ကိုင်ရန်မကြိုးစားပါစေနှင့်ဟု ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းသွားလမ်းလာများသည် သမားတော်၏ အလောင်းကိုတွေ့မြင်သွားကြပြီး စိတ်ဝင်စားစွာ ဝိုင်းကြည့်လာကြ၏။

တပြည်းပြည်း လူအိုလာလေသည်။ ဆက်၍ မနေလင့်တော့ မှန်း ယန်ခွမ်းနားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ချူးရှာအား မျက်ရိပ်ပြကာ မသိသော ရှောင်ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

....o....

လေပြင်းတစ်ချက် ဝေ့ ယမ်းတိုက်ခတ်သွား၏။ ယန်ခွမ်း၏ အဝတ်အစားများ တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန့်သွားလေသည်။

ယန်ခွမ်းနှင့် ချူးရှာတို့သည် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဓားသွားနေကြ၏။ သူတို့၏မျက်လုံးထဲ၌ သမားတော်၏အလောင်းကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

သမားတော်ကား သူတို့အတွက် ဓားစာခံဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ ရှုတ်တရက်....

ယန်ခွမ်း ခြေလှမ်းတုန်ခနဲရပ်သွားပြီး...
'သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းက ငါ့ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ'
ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချူးရှာ လန့်ဖျပ်သွားသည်။

ယန်ခွမ်းအား မျက်လုံးပြူးကဲ ကြည့်လိုက်၏။

ယန်ခွမ်းသည် လမ်းပေါ်၌ ကျပ်လည်ကျက်စားခဲ့စဉ်က မိမိအား အနိုင်ကျင့်လာသူများအပေါ် လက်တုန်ပြန်ကားနိုး၌ တွေ့ရသည့်အမူအရာမျိုး ယခုပြန်လည်တွေ့မြင်နေရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် သမားတော်အား သုတ်သင်လိုက်ခြင်းဖြင့် ယန်ခွမ်းအား သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းသို့ ပြန်မလာပါက ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည် ဟူသည့်သဘော ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ။ သမားတော်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ယန်ခွမ်းသည် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းအား အငြိုးထားတော့မည်မှာ သေချာလှ၏။

ယန်ခွမ်းနှင့် သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြပါလျှင် ချူးရှာ တွေးတောစဉ်းစားရင်း မျက်နှာ ပြူဖပ်ပြူလျော် ဖြစ်လာလေသည်။

သမားတော် ပြောသွားသည့်စကားများ သွေးထွက်အောင် မှန်ကန်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးရှာ

ယန်ခွမ်း၏ အော်သံကြောင့် ချူးရှာ သတိဝင်လာသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖျပ်ခနဲ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းကတစ်ဆစ်ချိုး နေရာမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေသည်။

ချူးရှာက သက်ပြင်းရိုက်လိုက်သည်။

သွေးဝိညာဉ်ဂိုဏ်းသည် ဒေါင်းနဂါးဂိုဏ်းသို့ ယန်ခွမ်း ပြန်လာရေးအတွက် ဖိအားပေးလာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

'မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်'

ယန်ခွမ်းက ပြောလာပြန်သည်။

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် ချူးရှာက နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်သည်။

ယန်ခွမ်းကား ဖြေပေါ်၌ ခြေနှစ်ဘက်မြဲမြဲ စွာရပ်လျက် လက်နှစ်ဘက်ကို တွဲလောင်းချထားလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဖြစ်သလိုရပ်နေသည့် ထင်ရပေမည်။ သို့သော် ယန်ခွမ်းသည် တပ်သောအခါမှ ဖြစ်သလိုမနေတတ် မှန်း ရင်းနှီးသူအားလုံး အကြောင်းသိကြပေတော့သည်။

လမ်းတစ်ဆစ်ချိုးကျေ့မှ ထွက်လာသူမှာ သူတို့ထံသို့ဦးတည်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေပါ၏။

ထိုလူသည် အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌ ဘေးတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။

ထိုလူသည် ယန်ခွမ်းနှင့် ခြေသုံးလှမ်းမျှအကွာတွင် ခြေလှမ်း
ရပ်လိုက်သည်။

ယန်ခွမ်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...
'နဂါးလေးဆိုတာ မင်းလား'

ဟု မေးလာသည်။

ယန်ခွမ်းက...

'ကျုပ် ဘယ်သူမှန်းသိလျက်နဲ့ အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊
ခင်ဗျားကစမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကစရမလား'

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

'မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါ့နာမည် မင်းကိုပြောပြမယ်၊ ဒါမှမင်းဟာ
ဘယ်သူ့ လက်ချက်နဲ့ သေရတယ်ဆိုတာ သိသွားနိုင်မှာ၊ လူတွေ
က ငါ့ကို အသက်ချွေ လူမမာလို့ပြောကြတယ်၊ ငါ့နာမည်
အရင်းကတော့ ကျောင်းစုလှေပဲ'

'လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားကိုး'

ယန်ခွမ်းသည် ကျောင်းစုလှေအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'သမားတော်သေသွားတာ ဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျောင်းစုလှေသဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

'လူမမာနဲ့ သမားတော် တွေကြပုံဆန်းတယ်ကွာ၊ သမား
တော်ဟာ လူမမာကြောင့် သေရတယ်ဆိုတော့ ရယ်စရာတောင်
ကောင်းနေပြီ'

ယန်ခွမ်း ဒေါသ ထောင်းခနဲထွက်သွားသည်။

သမားတော်အား ရှင်းပင်လိုက်သူမှာ ကျောင်းစုလှေဖြစ်
ကြောင်း သိလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။

'ခင်ဗျားမှားသွားပြီ'

'ဘာကွာ၊ ငါမှားတယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ သမားတော်ကို ရှင်းပင်လိုက်တာ ခင်ဗျားရဲ့
မဟာအမှားပဲ'

စကားဆုံးလျှင် ယန်ခွမ်းသည် ရှေ့သို့ ပြားတစ်စင်းပမာ
ခုန်ထွက်သွားကာ ကျောင်းစုလှေ၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့်
ထိုးချလိုက်သည်။

ကျောင်းစုလှေမှာလည်း သေဆူမဟုတ်ပါ။

ခါးမှခေးကိုဆွဲထုတ်တာ ချက်ချင်းပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် နဂါးလေးဟုသောအမည်ဖြင့် ထင်ရှားလာ
သည်မှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်မဟုတ်ပါ။

ထိုနည်းတူ ကျောင်းစုလှေ နာမည်ကြီးနေသည်မှာလည်း
အကြောင်းရှိပေသည်။

ယန်ခွမ်းသည် သိမ်းပညာ လှိုင်းဝမတတ်သော်လည်း သူ၏
လက်သီးမှာ အားမာန်ပါလှပြီး နှားရိုင်းတစ်ကောင်ကို ပစ်လဲ
ကျသွားအောင် ထိုးနိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

ကျောင်းစုလှေသည်လည်း ဓားပါးတစ်လက်ဖြင့် ပြိုင်ဘက်၏
ဇီဝိန်ကို ချွေပစ်ခဲ့သည်ချည်းပင်။

ယခု သူတို့နှင်ယောက် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီဖြစ်
လေသည်။

နှစ်ယောက်သား လူချင်းပူးကပ်မိသည်နှင့်....

‘ဝုန်း....’

‘အား....’

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျောင်းစုလွေကော ယန်ခွမ်းပါအော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်

ကြပြီး နှစ်ယောက်စလုံး မြေပေါ်ဘိုင်းခနဲဘိုင်းခနဲ လဲကျ
သွားသည်။

ချူးရှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ယန်ခွမ်းဆီပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လမ်းတစ်ဆစ်ချိုးကျေ့မှ အဖိုးတန် ဗီရိုမြင်း

လှည်းတစ်စီး ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့ထံဦးတည်မောင်းနှင်လာ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏။

တတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

ဝဏ္ဏအောင်